GENE EDWARDS

NEPOVESTITA ISTORIE A CREŞTINILOR DIN SECOLUL ÎNTÂI

VOLUMUL I.
3O-47 d. C.
PRIMII ŞAPTESPREZECE ANI.

O epopee uluitoare, fantastică, nemaiîntâlnită a credincioşilor primului secol. Din ziua Cincizecimii, de-a lungul primilor şaptesprezece ani, fiecare personalitate istorică a acelui timp este prezentă: vie, însufleţită, credibilă.

Cartea Faptelor Apostolilor este prezentă; istoria este prezentă; oameni seculari şi sacri vin la viaţă! O istorisire cu suspans scrisă ca un roman.

PREFAŢĂ.

Dumnezeu a trimis odată un om în Iudeea care striga tuturor, „Pocăiţi-vă, pregătiţi-vă, pentru că Domnul este gata să vină". Numele lui era Ioan Botezătorul. Lumea zăcea în întuneric, nu era pregătită pentru Isus Christos. Dar Dumnezu n-a aşteptat ca lumea să se pregătească! Dumnezeu avea o dorinţă arzătoare pentru ca omul să cunoască ce era El de fapt, El era nerăbdător ca să aibă ceva pe pământ spre care să arate şi să spună: „Acesta este ca mine".

Ce vroia Dumnezeu? Când citeşti Noul Testament aceasta devine clar. Nu a fost Christos în trup, ci un Christos mai măreţ. Christos în biserica Sa! Această combinaţie a întors lumea întreagă pe dos.

De multe ori ai auzit adevărul despre Christos – dar în această carte vei descoperi un adevăr la fel de mare despre biserica Sa. Slavă lui Dumnezeu!

De ce îţi îndreaptă Dumnezeu atenţia către acele zile din trecut? Pentru că în zilele noastre Dumnezeu este nerăbdător încă odată ca să aibă pe acest pământ ceva, care să arate cum este El de fapt. Încă odată El vrea să spună, „Acesta este chipul Meu". Aşa cum a fost Christos şi biserica în primul secol, aşa este Christos şi biserica în al douăzecilea secol – la fel de vie, la fel de bogată, la fel de glorioasă şi la fel de practică ca întotdeauna.

Primul secol nu a fost pregătit să-L întâlnească pe Christos. Bineînţeles secolul XX simte că L-a întâlnit pe Domnul. Dar. Este El gata pentru biserică? Acum, în aceste pagini, fraţii noştri din primul veac vin să spună: „Pocăieşte-te, pregăteşte-te lume, pentru că Dumnezeul cel viu este gata să repete ce a făcut!"

Când vei citi istoria bisericii primare, vei fi încântat, clarificat şi mişcat. Dar aşa cum Isus Christos poate să atingă şi să mişte oamenii cu cuvântul Său şi apoi să-l străpungă până în inimă cu deplinătatea chemării Sale, tu, de asemenea, vei fi străpuns de implicațiile practice ale acestei cărți. Cartea aruncă lumină asupra condiției tragice în care ne aflăm astăzi, în timp ce arată spre experiența bisericii – o experiență aşa de înaltă şi de minunată încât te întrebi dacă aşa ceva poate exista.

Încurajează-te pentru că Dumnezeu nu dă lumină asupra ceva pe care El n-ar intenționa să-l transforme în experiență!

Cu alte cuvinte, există o experiență care să se potrivească cu lumina şi speranța date de istoria spusă în aceste pagini.

Tatăl nu L-a trimis pe Fiul ca să fie pricină de poticnire. Totuşi, situația în care Domnul a venit era alienată față de Dumnezeu. Mai mult, chemarea Domnului a fost totală şi fără compromis. El a pretins oamenilor totul, cu toate că siguranța lor consta tocmai în lucrurile față de care El era împotrivă. Cum a ajuns El să ofenseze? El a trebuit să ofenseze pe aceia care doreau să păstreze ceea ce aveau. De aseamenea, această carte nu este destinată să ofenseze, ci ea este destinată pentru o situație care este străină de dorința lui Dumnezeu.

Isus Christos ne face o chemare pentru o viață mai înaltă, o experiență mai înaltă. Biserica primară este, de asemenea, o chemare către o viață mai înaltă, o experiență mai înaltă.

Nu este nimic care să se asemene cu Isus Christos. Nimic! Întâlnirea cu El este o experiență care schimbă viața. Întâlnirea bisericii Lui, care Îl reprezintă pe El astăzi pe pământ, nu este mai puțin emoționantă şi la fel schimbă viața! Biserica despre care citeşti în aceste pagini – îndrăzneață, mişcătoare, victorioasă şi plină de viață – este încă dorința lui Dumnezeu astăzi. Şi orice va fi să vină. Glorie Domnului nostru.

Lance Thollander.

INTRODUCERE.

Scopul aceste cărți este de a crea o imagine vie a bisericii din primul secol. Atât cât am putut afla, aceasta nu s-a făcut niciodată. Nevoia unei imagini vii a primului secol este disperată. Fără ea problemele cu care ne confruntăm în biserica modernă nu vor fi rezolvate niciodată.

Pentru a mă adresa nevoii cruciale ca biserica zilelor noastre să înceapă să trăiască imaginea primului secol, am scris o carte intitulată: „În căutarea bisericii primului secol”. Poți primi această carte cerând-o de la editor.

Gene Edwards.

Linia Ierusalim.

Primii şaptesprezece ani 3o-47 d. C.

Ierusalim Iudeea Antiohia

1 Două luni înainte.

La sfârşitul lui martie şi începutul lui aprilie al anului 3o d. C., un număr neobişnuit de mare de corăbii au început să sosească la Cezareea şi în celalalte porturi ale Iudeii. Ele erau pline cu pasageri care, debarcând, îşi urmau calea treizeci de mile în interiorul țării către anticul oraş, Ierusalim. Toate drumurile ce duceau spre acel oraş erau congestionate cu călători. Nu numai dinspre

porturi dar şi din sud, dinspre Africa, din est din Asiria şi din nord din Asia Mică şi Europa, oamenii înaintau spre capitala antică a Iudeii.

Întâi ei au venit în număr mic, apoi în grupuri şi, în final, au pătruns ca un mare şuvoi în Cetatea Sfântă dinspre toate zările. Primii sosiți au umplut hanurile. Mai târziu toate casele şi apartamentele au fost ocupate. Este posibil ca toate locuințele să fi fost supraaglomerate. Totuşi călătorii continuau să vină până când situația a ajuns aproape de haos. Ultimii sosiți începeau să-şi facă un loc de stat pe străzi şi posibil că şi ei erau inundați de alți turişti religioşi.

Ei veneau din toate părțile lumii cunoscute, îmbulzindu-se şi înghesuindu-se într-un oraş doar de o milă pătrată ca mărime.

În fiecare an pe vremea aceasta, oraşul Ierusalim era gazda vizitatorilor evrei de pe întreg pământul, care veneau să serbeze mai multe sărbători străvechi. Era un fel de târg mondial, un pelerinaj religios solemn, o atracție turistică internațională şi o reuniune familială, toate amestecate la un loc. Perioada de celebrare dura şaizeci de zile începând cu plantarea recoltei. Apoi venea solemna sărbătoare de Paşte, după care urma sărbătoarea primelor roade şi la urmă, după şapte săptămâni, o minunată sărbătoare numită „Sărbătoarea săptămânilor" sau „Cincizecimea".

Evreii celebrează această perioadă în fiecare an de mai bine de o mie de ani. De fapt, anul 3o d. C. va fi aproape de a o mie cinci sutea aniversare a acestui sezon de sărbători.

Turistul tipic evreu avea o înțelegere cât se poate de clară a ritualului de Paşte ca fiind o amintire anuală pentru Israel despre o promisiune foarte importantă.

Prima mare sărbătoare după Paşte era cunoscută ca sărbătoarea primelor roade. Înțelesul sărbătorii era mult mai obscur decât cel al Paştelui. Cei mai mulți evrei erau conştienți doar de faptul că ea are de-a face cu însămânțarea anuală a cerealelor.

S ărbătoarea primelor roade se desfăşura în perioada de încolțire a semințelor: dacă Dumnezeu dădea un sezon bun de însămânțare şi mai târziu o recoltă bună, aceasta însemna un an bun pentru Israel. O recoltă slabă ar fi însemnat dezastru sau chiar foamete. Această sărbătorire era zugrăvită într-un ritual ce se desfăşura la trei zile după Paşte. Dar era limpede că ritualul sărbătorii primelor roade avea de asemenea o semnificație mai adâncă şi mult mai ascunsă, care în general nu era cunoscută.

Unii turişti părăseau Ierusalimul imediat după încheierea sărbătorii primelor roade, dar mulți rămâneau să serbeze Cincizecimea ce avea loc după exact şapte săptămâni. Adevăratul sens spiritual al Cincizecimii era mult mai neclar decât cel al Paştelui sau al sărbătorii primelor roade. Se părea că nimeni nu înțelegea cu exactitate despre ce eveniment viitor vorbea Cincizecimea. (Nici în secolul nostru cei mai mulți oameni nu îi cunosc semnificația!)

În timpul acestui an a avut loc un alt mare eveniment, care era însă neprogramat. În oraş avusese loc un proces despre care vorbeau toți. Un nazarinean, despre care existau tot feluri de zvonuri, a fost judecat pentru viața pe care a trăit-o. Scurt, sentința lui a fost moartea. Execuția sentinței s-a făcut cu mare grabă pentru a nu se suprapune cu principala parte a Paştelui.

Lucrurile au decurs în aşa fel încât atunci când nazarineanul era examinat în faţa curţii, un grup de preoţi cercetau minuţios un miel, pregătindu-l de Paşte, asigurându-se că este fără cusur. Cele două evenimente, execuţia omului şi sacrificarea mielului de Paşte, au decurs în paralel unul cu altul în aşa măsură încât, atunci când condamnatul era condus pe dealul execuţiei, mielul era dus la templu şi pregătit de sacrificare.

În ziua următoare, sâmbătă, fiecare a respectat odihna de sabat. Se apropia duminica, zi în care urma să aibă loc celebrarea sărbătorii primelor roade.

Chiar înainte ca soarele să răsară unul din preoţii de la templu a ieşit din templu şi s-a îndreptat către un ogor în apropierea Ierusalimului. Ajuns acolo, preotul s-a apucat să inspecteze cu mare grijă pământul să vadă dacă au ieşit mugurii semințelor semănate (ale primelor roade).

Era încă întuneric. Soarele încă nu răsărise. Cel puţin încă o altă persoană, o femeie numită Maria Magdalena, era de asemenea în picioare. Ea era una din cei ce L-au urmat pe Isus şi mergeau să vadă mormântul unde fusese pus.

Aproape cu siguranţă că preotul a sosit la ogor tocmai când s-au ivit zorile şi primele raze ale dimineţii au luminat ogorul înaintea lui. Când s-a aplecat jos la marginea ogorului, a văzut! Acolo, la picioarele lui o sămânţă încolţise! Un mugurel, un prim rod al recoltei din acel an, a răsărise!

Preotul a atins pământul cu mâinile. Mâinile lui au cuprins cu grijă mugurelul şi a început să-l scoată afară din pământ. Tocmai în acel moment, el a simţit pământul cutremurându-se sub el (cu siguranţă fusese un cutremur de pământ în apropiere). Tot în acel moment soarele s-a ivit la orizont.

Preotul a ridicat repede mugurelul şi l-a dus la templu. Acolo a săvârşit ritualul sărbătorii primelor roade. A ridicat mugurelul ţinând mâinile deasupra altarului; stătea în picioare şi îşi mişca mâinile înainte şi înapoi în faţa lui Dumnezeu. El oferea bobul încolţit lui Dumnezeu într-un ritual antic în care mulţumea pentru încolţirea seminței.

În acelaşi timp un zvon fantastic a început să străbată Ierusalimul. Se pare să ar fi pornit de la acea tânără numită Maria Magdalena. Ea declara că atunci când a fost la mormânt, l-a găsit gol şi că Isus ieşise afară, viu!

Cu această specificare, s-a încheiat cea de-a doua mare sărbătoare, cea a primelor roade. După exact patru zeci şi nouă de zile. După şapte săptămâni avea să fie ţinută următoarea mare sărbătoare. Nu, de această dată va fi împlinită. În acea zi preotul se va întoarce la acelaşi ogor de unde luase mai înainte mugurelul. Până atunci grâul va fi copt şi el va lua un braţ plin de spice. Acea zi, acea extraordinară zi, va fi ziua Cincizecimii.

După cum observi, în timpul Paştelui şi a sărbătorii primelor roade în acel an, 3o d. C.; s-au întâmplat câteva lucruri incredibile.

S ărbătoarea Cincizecimii din acest an nu mai avea să fie ceea ce a fost de obicei!

2 Duminică, 5-8 dimineaţa.

Este duminică 29 mai, anul 3o d. C. Este cam 5 dimineaţa. Soarele încă nu a răsărit. Ierusalimul este încă în întuneric.

Uşile templului se deschid puţin. Un preot, singur, iese, coboară scările şi apoi merge pe străzile Ierusalimului. Străzile, atât cât se poate vedea în negura dimineţii, sunt pline de pelerini adormiţi, fiind aşezaţi peste tot pe caldarâm. Îşi croieşte drum prin labirintul de oameni cufundaţi în somn şi iese pe poarta cetăţii la loc liber. Este pe drum către ogorul din apropiere, acelaşi ogor pe care îl cercetase cu exact patruzeci şi nouă de zile în urmă.

Preotul nu este singurul care este afară aşa devreme. Alţi câţiva sunt de asemenea în picioare. Câţiva din ucenicii Domnului pot fi văzuţi căutând să-şi croiască drum printre mulţimile adormite, de-a lungul uliţelor înguste ale oraşului şi urcând apoi scările unei clădiri cu două etaje. (Clădirea este aşezată foarte aproape de templu). Noi ştim ce face preotul în această dimineaţă deosebită de duminică, dar de ce sunt treji aşa devreme peste 1oo de ucenici? Răspunsul poate fi găsit mergând înapoi la Paşte şi la evenimentele din următoarele patruzeci şi nouă de zile. Doar cu ceva mai mult de şapte săptămâni în urmă Isus Christos fusese răstignit la Paşte. Fiecare care participa la întâlnirea din camera de sus a fost un martor viu la execuţia Sa. Cele două zile care au urmat după execuţie au fost cele mai întunecate şi triste zile pe care aceşti bărbaţi şi femei le-au trăit vreodată. Întreaga experienţă a fost zdrobitoare – aproape peste rezistenţa umană. Dar cu patruzeci şi nouă de zile în urmă toată această tristeţe de nesuportat a fost transformată într-o bucurie inexprimabilă. De ce? Pentru că atunci Maria Magdalena s-a întors de la mormântul lui Isus declarând că este gol. Mai mult, ea insista că L-a văzut pe Domnul. Viu!

În următoarele cinci săptămâni Domnul S-a arătat din când în când tuturor acestor oameni. În a patruzecea zi după învierea Sa, El a stat puţin de vorbă cu un mic grup pe vârful unui munte numit Muntele Măslinilor, lângă Ierusalim. Atunci El a dat ucenicilor Săi câteva instrucţiuni. A ales apoi, în mod special, pe doisprezece dintre ei, i-a privit drept în ochi şi lea zis, „Voi veţi primi putere". Apoi a spus tuturor acelora, care erau cu El să meargă în Ierusalim şi să aştepte Duhul Sfânt. Când El a terminat de dat aceste scurte instrucţiuni, S-a ridicat de la pământ şi a dispărut în ceruri.

Ucenicii au rămas un moment consternaţi. Niciunul din ei nu ştia ce, sau cine era Duhul Sfânt, nici când acel ceva, sau cineva avea să vină. Dar din cauza celor câteva instrucţiuni ce le fuseseră date ei s-au decis să meargă la Ierusalim, să închirieze o cameră mare unde să se poată întâlni cu toţii şi după cum Domnul a spus, să aştepte. Cum nu ştiau ce altceva să facă, au decis că cel mai bun mod de a petrece timpul este în post şi rugăciune.

Era încă întuneric. Cineva a început să cânte încetişor un psalm; alţii s-au unit cu el. Începea cea mai istorică întâlnire de rugăciune din istoria omenirii!

Preotul de la templu a sosit la ogorul cu grâu, care era situat imediat în afara oraşului. Primele raze ale soarelui au început să se împrăştie peste câmpul dinaintea lui. Cu şapte săptămâni în urmă, în ziua sărbătorii primelor roade, acelaşi preot cercetase acelaşi ogor. Spre deosebire de atunci când încolţiseră doar nişte muguri mici, acum câmpul era plin şi bogat cu o recoltă coaptă de grâu. Sămânţa semănată în timpul Paştelui a ieşit şi s-a făcut un lan

înalt şi bogat, gata pentru seceriş. Preotul a păşit în lan şi a început să taie câteva spice. A strâns cu grijă doi snopi, s-a întors şi a pornit înapoi către Ierusalim.

Întunericul făcea loc luminii. Ierusalimul a început să se trezească sub primele raze strălucitoare ale dimineții. Preotul a intrat în templu. Următorul pas important din ritualul Cincizecimii era pe cale să înceapă.

Preotul a mers la o masă şi a început să treiere sămânța din spicele pe care le adunase. Apoi a luat o piatră rotunjită şi netedă şi a început să apese semințele cu ea, mişcând-o înainte şi înapoi. A continuat să apese până când au fost zdrobite toate. A măcinat în continuare până ce sămânța s-a făcut o grămăjoară de făină fină.

Preotul a adunat toată făina la un loc. A turnat cu grijă nişte apă pe ea şi a frământat-o până s-a făcut aluat. Apoi a împărțit aluatul şi a făcut nişte pâini. Pâinile le-a băgat în mijlocul unui cuptor încins. S-a dat la o parte şi a aşteptat.

Cuptorul era foarte fierbinte. În curând aluatul avea să fie pâine, preotul va băga mâna în căldura cuptorului, de data aceasta pentru ca să scoată aluatul copt.

Doar peste câteva momente el va deschide uşa cuprotului, va lua pâinile şi le va duce la altar punându-le înaintea Domnului. Oferirea darului va fi punctul culminant al Cincizecimii şi tocmai acesta urma să aibă loc.

Era cam ora 8 dimineața. Rugăciunile din camera de sus deveniseră copleşitor de reale şi de îndrăznețe. Prezența Domnului era de asemenea foarte reală. Dintr-o dată s-a auzit un sunet puternic. Părea să vină din ceruri. Era un vâjâit puternic, asurzitor. Se auzea tot mai tare şi mai aproape.

Camera aproape că s-a cutremurat sub furia suflării lui. Se întâmpla ceva de necrezut. Ce era? Era viața de care vorbise Christos? Era Duhul Sfânt promis? Puterea pe care El a promis să o dea? Împărăția de care a vorbit? Un lucru era sigur, ceva ceresc era pe cale să atingă Pământul.

Apoi s-a întâmplat ceva chiar acolo între ei. Sunetul vântului din ceruri a intrat în camera aceea de pe Pământ. Acel sentiment minunat al realității, apropierii şi prezenței lui Christos, un simțământ pe care ei l-au mai experimentat doar când au stat chiar în prezența Lui atunci când El era pe pământ – aceeaşi prezență glorioasă a umplut camera. Mai mult, era un simțământ copleşitor al autorității Lui.

Dintr-o dată fiecare a ştiut! A venit Duhul Sfânt! Suflarea divină era acolo – odihnindu-se pe fiecare persoană din cameră. Întreaga cameră era plină, absolut plină, saturată şi revărsând pe deasupra, de Duhul Sfânt. Prezența Aceluia i-a înconjurat şi i-a acoperit pe toți.

Nu mai fusese niciodată aşa ceva, niciodată! Cineva a strigat. Un strigăt de bucurie nemărginită s-a auzit. Apoi altul. Şi altul. Era expresia slavei şi gloriei ce I se dădea Domnului pentru ce făcuse în mijlocul lor. Dar nu era posibil ca o ființă umană să dea o expresie adecvată unui astfel de moment. Însă fiecare trebuia să încerce. Să opreşti lauda întrun asemenea moment ar fi fost de neconceput şi imposibil. Bucuria tuturor credincioşilor s-a unit într-un crescendo de laudă.

Preotul a scos pâinea din cuptor. A adus-o în fața Domnului. Momentul principal al Cincizecimii sosise. Pâinea era coaptă.

S ămânța divină răsărise! Acea viață divină locuise odată într-un singur om; astăzi ea locuia în mai mult de un om! Mai mult decât atât: aceşti oameni care aveau viața divină erau una – un trup. Dar era mai mult decât atât. Duhul Sfânt venise. Şi mai mult: oamenii au fost îmbrăcați şi saturați de acel Duh. Da, dar a fost mai mult. Este posibil? Putea fi mai mult decât atât?

Da! Preotul a ridicat pâinea înaintea Domnului. Sosise ziua Cincizecimii. Nu! Era mai mult decât atât: ziua Cincizecimii se împlinise! Cel mai grandios eveniment din istoria creației sosise în sfârşit. Scopul divin pentru existența acestui univers în cele din urmă a început. Cel mai măreț gând pe care îl avusese Dumnezeu era în cele din urmă vizibil pe Pământ.

Ce era? Din acea zi, în oraşul Ierusalim, domnia şi Împărăția pe care până atunci numai Cerul le cunoscuse – în cele din urmă a invadat Pământul. Împărăția Cerurilor atinsese Pământul. Ce eveniment copleşitor. În cele din urmă Împărăția lui Dumnezeu s-a lărgit! A început ofensiva. Luase un nou teritoriu. Se stabilise pe acest pământ un cap de pod pentru Împărăția Cerurilor. Putea să pară ca fiind un început modest, dar era destinat să crească.

Ce se întâmplase? Cel mai copleşitor eveniment din istoria umană. O sămânță s-a transformat într-o pâine! Se născuse biserica.

3 Duminică, 8 dimineața.

Petru a păşit afară pe uşă şi a privit jos în stradă. Spre vest cât putea vedea de departe străzile erau înțesate de oameni. Chiar alături de el spre est era piața templului plină cu peste un sfert de milion de oameni. Cu doar câteva momente în urmă toți aceşti oameni se deplasaseră încet dar ferm către templu. Dar acum s-au oprit şi s-au întors. Se părea că fiecare ochi privea în sus către Petru. Se părea că fiecare față cerea explicații pentru ceea ce tocmai văzuseră.

Petru a coborât scările în grabă şi şi-a tăiat drum prin mulțime. Încerca să ajungă într-un loc potrivit de unde să poată fi văzut şi auzit atât de mulțimea de pelerini de pe străzi, cât şi de masa de închinători care erau deja în piața templului.

În timp ce Petru îşi făcea loc prin mulțime, ceilalți credincioşi din camera de sus s-au strecurat afară pe uşă şi l-au urmat în stradă. La un moment dat Petru a ajuns la marginea curții templului. S-a întors să vadă mulțimea. În mod instinctiv, alți unsprezece bărbați şi-au croit drum prin mulțime şi s-au aşezat lângă el.

Petru a ridicat mâna. Întreaga mulțime a tăcut. Cine este omul acesta, Petru? Cine sunt aceşti unsprezece bărbați care stau ca un zid alături de el? De unde a venit această mare audiență? De ce deodată fiecare este aşa de interesat să-l audă pe Petru?

Este cam 8,3o dimineața. Este duminică, 3o mai, anul 3o d. C. Oamenii sunt evrei. Ei au venit din întreg Imperiul Roman. Săptămâni de-a rândul ei au fost în corăbii, în caravane şi pe drumuri, traversând mări şi continente ca să ajungă aici. Sunt turişti. Ei au călătorit către țara natală a strămoşilor lor, să

participe aici în capitala țării la o mare sărbătoare anuală. Numărul străinilor prezenți astăzi în oraş este de speriat, 5oo. Ooo. Ei s-au înghesuit ocupând fiecare centimetru din acea milă pătrată care este Ierusalimul. Devreme, în această dimineață de duminică ei şi-au părăsit camerele, hanurile, locurile de dormit de pe stradă şi au început să curgă ca un şuvoi către templu pentru a participa la festivitatea Cincizecimii.

Mulți din aceşti oameni văd pentru prima dată Ierusalimul. Vizitatorii sunt uşor de deosebit de cei circa loc. ooo de locuitori ai săi. Cei mai mulți vorbesc ebraica cu un accent puternic. Limba lor natală este greaca, latina sau una din zecile de limbi vorbite în Imperiul Roman.

De fapt, ceea ce a captat atenția acestor oameni era ceva în legătură cu limbile. Toată dimineața, din zori, pelerinii au coborât strada, au trecut pe lângă casa unde erau ucenicii strânşi în camera de sus şi au intrat în piața templului. Dar cam pe la ora 8 dimineața toată această procesiune s-a oprit brusc. Ei au auzit un sunet ca un bubuit slab venind din cer. Privind în sus, au ascultat şi au aşteptat. Treptat sunetul s-a transformat într-un vâjâit asurzitor – ca sunetul unui vânt ce suflă cu puterea unui uragan. În timp ce ascultau şi-au dat seama că zgomotul se îndrepta spre pământ. Părea că se îndreaptă spre casa cu două etaje situată chiar la marginea pieței templului. Apoi vâjâitul asurzitor a pătruns în camera de la etajul al doilea!

Nimeni nu ştia ce va mai urma. Fiecare stătea acolo aşteptând şi întrebându-se. Venise judecata lui Dumnezeu? Se va prăbuşi casa, va izbucni în flăcări? Răspunsul a venit repede.

Dintr-o dată pe ferestrele clădirii au început să reverse un potop de strigăte cum nu mai auzise nimeni. Suna ca şi cum sus era o mare mulțime de oameni. (De fapt numărul lor era 12o).

Fiecare ochi privea țintă la camera de la etajul al doilea. În momentul următor uşa s-a deschis şi un om a țâşnit afară. L-au crezut nebun. Slăvea pe Dumnezeu cât putea de tare. A început să vorbească oamenilor de jos din stradă. Avea un accent galilean. Apoi, spre uimirea tuturor, a început să declare ceva despre Mesia. Într-o altă limbă! Tocmai atunci un alt galilean a ieşit în grabă pe uşă. Din gura lui se revărsau laude pentru Dumnezeu într-o greacă fără cusur. Imediat a venit afară încă unul rostind cuvinte întro limbă latină articulată. Apoi a venit un altul vorbind egipteana. Şi altul, vorbind persana. Cu câți erau mai mulți galileenii, cu atât vorbeau mai multe limbi! Toți slăveau pe Dumnezeu şi îl preamăreau pe Mesia. Toți vesteau ceva despre un nazariean, Isus – despre moartea Lui, despre Învierea Lui. Toți spuneau că Dumnezeu L-a făcut pe acest Isus atât Domn cât şi Christos!

Oamenii de pe stradă erau înmărmuriți. Nimeni, niciodată nu văzuse sau auzise aşa ceva. Şi pentru unii neîncrezători din mulțime asta era un pic prea mult. A fost suficient ca cineva să strige: „Sunt beți. Asta-l tot. Sunt beți” şi mulțimea a fremătat şi a râs cu uşurare. Cel puțin asta era o explicație logică pentru toate aceste întâmplări ciudate.

Dar această acuzație a ajuns în primul rând în camera de sus la urechile lui Simon Petru. Imediat el s-a decis să meargă afară ca să vorbească

oamenilor. Le va explica pe scurt că ceea ce văd nu e chiar o ceată de oameni beți.

Când Petru ieşea din cameră realiza că ultimile momente petrecute erau cele mai spectaculoase şi mai importante clipe din toată istoria omenirii. În câteva minute era creată o istorie. Lucruri care niciodată nu fuseseră cunoscute, auzite sau visate până atunci, erau introduse acum pe această planetă. Doar cu câteva clipe în urmă, chiar Duhul Domnului venise jos şi îmbrăcase omul! În acelaşi timp Împărăția lui Dumnezeu, o Împărăție care până acum se autolimitase la tărâmurile cereşti, s-a deplasat spre Pământ. Pământul fusese anexat Împărăției lui Dumnezeu! Dar cel mai mare eveniment din toate era acesta: se născuse biserica!

Din această zi planeta nu va mai fi niciodată ce a fost. Prima pagină a istoriei bisericii a fost scrisă.

În timp ce Petru cobora scările în fugă, încă o altă piatră de hotar în lucrarea lui Dumnezeu fusese aşezată. În chiar acel moment se năştea apostolia. Apostolia şi biserica merg totdeauna mână în mână.

S-ar putea ca Petru să fi fost conştient de aceste lucruri în timp ce păşea în curtea templului. Dar el nu ştia că era pe cale să aducă unul din cele mai extraordinare mesaje aduse vreodată de un muritor. În timp ce se întorcea ca să vadă mulțimea, fiind flancat de alți unsprezece ucenici, el se gândea să spună doar câteva cuvinte. (Nu, ei nu mai erau „cei doisprezece ucenici", ei deveniseră acum „cei doisprezece Apostoli").

Înainte ca Petru să vorbească ar fi înțelept ca să mai aflăm câteva lucruri despre el. Biserica are vârsta de mai puțin de o oră şi Petru este primul care păşeşete pe scena istoriei bisericii. Cu intrarea lui Petru se ridică cortina în istoria bisericii primare.

În ceea ce priveşte poziția lui socială, Petru era un pescar care se ocupa cu negoțul de peşte. Avea cam treizeci de ani. În cea mai mare parte a vieții lui avusese reputația unuia cu gura spurcată, glumeț, uşuratic, lăudăros şi guraliv. Nu citise o carte în toată viața lui. Era analfabet. Nu este sigur dacă ştia măcar să se semneze.

Cu patru ani şi ceva în urmă Petru fusese unul din curioşii, care au mers în pustie să-l audă pe Ioan Botezătorul. Până atunci el era un oarecare, având să fie unul din miliardele de anonimi şi necunoscuți care trec prin analele istoriei complet neobservați.

Când Petru l-a ascultat pe Ioan Botezătorul, el s-a simțit foarte vinovat. Cuvintele lui Ioan l-au lovit ca un ciocan. Petru s-a prăbuşit. Căit, îndurerat, dându-şi seama de păcatul lui, el s-a întors spre Dumnezeul cel viu.

Câteva luni mai târziu, Petru a mers din nou să-l audă şi să-l cunoască pe un alt proroc – Isus Nazarineanul. Câteodată a mers cu Isus. La urmă, profund atins de ceea ce a văzut şi a auzit, a început să-L urmeze pe Isus pretutindeni, zi şi noapte. A devenit unul din sutele de oameni care Îl urmau tot timpul pe Isus.

Într-una din zile Isus S-a întors, l-a privit pe Petru şi i-a spus: „Urmează-mă". Isus era direct şi hotărât. Simon a răspuns vânzând tot ce avea pe pământ, mai puțin hainele de pe el şi L-a urmat pe Isus. Din acea zi, Domnul l-

a introdus într-un grup intim de părtăşie format din mai puțin de douăzeci de oameni.

În următorii trei ani şi jumătate sau chiar patru, Simon Petru n-a lipsit niciodată din prezența Domnului. A trăit şi respirat, a mâncat şi dormit în prezența constantă a lui Isus Christos. Această experiență i-a schimbat foarte mult viața. Cu toate acestea, Petru s-a dovedit a fi un ucenic greoi, tare de cap. Cu puțin timp înaininte ca Domnul să fie arestat, el fie chema foc din cer peste vreun oraş, fie vroia să se apere cu sabia. Lepădarea, crucea şi cele trei zile, care au urmat răstignirii Domnului au schimbat toate acestea. Apoi, în final, Petru a fost un om zdrobit. După înălțarea lui Isus Christos, Petru şi ceilalți au petrecut zece zile neîntrerupte în post şi rugăciune. În timpul acelor zile s-au revărsat din el, ca un torent, mărturisiri şi lacrimi. Era încontinuu ruşinat, umilit şi zdrobit. În cele din urmă Petru a văzut cine era el în realitate.

Acesta era omul care îşi croia drum prin mulțime. Gândurile lui erau în întregime la Domnul lui. În această zi Petru era doar un bob sfărâmat şi cernut, doar o părticică dintr-o pâine mare. Petru era nimic! Un om sfios avea să se adreseze mulțimilor.

Acela, care privea peste mulțimea aceea minunată de oameni, era un Apostol cu inima blândă şi iubitoare. Fața îi era înbujorată. Ochii îi erau roşii de lacrimi. Cu siguranță că nu era conştient că el fixa în acel moment un standard pentru toți apostolii care aveau să vină după el. Dar Petru fusese pregătit pentru acest moment: Ioan Botezătorul, pocăința, întâlnirea cu Christos, urmarea Lui, vânzând şi pierzând totul, deținând nimic, fiind chemat şi ales să fie un apostol, aproape patru ani de trăire în prezența Domnului, nici o slujbă, nimic de lucru, nici o slujire, nici o „mărturisire" semnificativă, doar ani petrecuți cu Christos, apoi crucea. Apoi a venit rugăciunea, zdrobirea şi Duhul Sfânt. La urmă, după toate acestea, el era trimis de Domnul. În acest moment el a devenit „un trimis, un apostol":

Rolul unui apostol este să zidească biserica şi Simon Petru intra în lucrarea de zidire. Dragă cititorule, în timp ce istoria bisericii primare se desfăşoară, din când în când vom scoate în evidență anumite lucruri, care străbat toată această succesiune de întâmplări dramatice. Primul lucru ne este oferit de Simon Petru. În el apostolia s-a născut în acelaşi moment cu naşterea bisericii. Fără apostoli biserica nu ar fi ieşit niciodată din perioada de concepere.

Creştinismul de astăzi pribegeşte departe de biserica primară. O restaurație este necesară. Cu certitudine, primul lucru care necesită să fie restaurat în biserică este primul lucru pe care Domnul l-a dat vreodată bisericii: apostolii. Fără o restaurare deplină a acestei slujbe, toate celelalte discuții, toate speranțele, toate visurile şi planurile de a vedea din nou biserica aşa cum trebuie să fie, sunt fără sens.

De aceea, în timp ce îl privim pe Petru şi pe cei unsprezece alături de el, să ținem minte că suntem martorii genezei apostoliei, primul secret al măreției bisericii primare. Restaurarea din zilele noastre a bisericii înseamnă, mai întâi şi cel mai important, restaurarea slujbei plantatorilor de biserici.

Era cam 8,45 dimineața. Petru a început fără să se grăbească: „Bărbați şi frați, oamenii pe care îi vedeți aici nu sunt beți, cum spun unii. Încă nu este 9 dimineața". Cam atâta plănuise Petru să spună. Dar chiar atunci, când dădea această explicație a observat că întreaga mulțime stătea în expectativă şi tăcere, aşteptând mai multe explicații. În acel moment i-a fulgerat prin minte un gând. El le spusese ce nu era cu aceşti oameni. De ce să nu le spună ceea ce era!

Petru a continuat. A început să le explice ceea ce s-a întâmplat în camera de sus citindu-le pe Ioel, un proroc din vechime. Încetul cu încetul, Petru a început să lămurească ceea ce părea să fie misterul întâmplărilor din acea dimineață.

Din nou el s-ar fi oprit, dar acum îşi dădea seama că mulțimile se agățaseră de fiecare vorbă. Dintr-o dată ceva s-a rupt în Petru. Mesajul lui Christos a izbucnit într-un torent. Pentru un timp toți au fost fermecați. Cuvintele lui pătrundeau ca nişte săgeți.

La un moment dat cineva din mulțimea uriaşă a strigat, cu glasul aproape înecat în plâns: „Ce trebuie să facem ca să fim mântuiți?" Duhul Sfânt, aşa de proaspăt în lucrarea Lui pe acest pământ, se mişcase prin întreaga mulțime. Nu era nimeni în acea gloată care să fi avut vreodată o experiență ca aceasta, aceea de a fi convins de păcat de către Duhul Sfânt. Petru sa oprit imediat din vorbit. Sfârşitul vorbirii lui a fost la fel de neplanificat ca începutul. Într-o propoziție scurtă şi tunătoare, care s-a auzit în lungul şi în latul pieții, Petru a dat răspunsul: „Pocăiți-vă şi să fiți botezați în Numele lui Isus Christos". Asta a fost totul.

Imediat ceilalți unsprezece au realizat că trebuie făcut mai mult. Au început să meargă printre oameni îndemnând, proclamând, explicând, declarând şi răspunzând întrebărilor în toate limbile. La urma urmei, într-o mulțime atât de mare, cuvintele lui Petru n-au putut fi înțelese cu claritate de toți. Fiecare din cei unsprezece s-a dus într-un loc în mulțime unde răspundea întrebărilor şi-L proclama pe Christos. În felul acesta cei doisprezece experimentau proclamarea lui Christos mulțimii fără margini.

Până acum nu existase decât o categorie de urmaşi ai lui Christos: cei 12o de credincioşi din camera de sus. Dar prin mersul celor doisprezece în mijlocul mulțimii s-a întâmplat ceva nou. Doisprezece din cei 12o erau unici în felul lor. Erau acum 1o8 ucenici şi doisprezece apostoli. Prima slujbă din biserică era pe deplin născută şi acționa!

Proclamarea evangheliei miilor de oameni din stradă de către cei doisprezece a făcut ca toți să uite de sărbătoare. Oamenii se apropiau de apostoli ca să-l audă. Erau mişcați profund. Era evident că Dumnezeu îi înzestrase pe cei doisprezece cu mare putere: sute erau mântuiți prin mărturia lor. Până la căderea serii cam trei mii de oameni se deplasaseră afară pe porțile cetății, către pârâul Chedron şi fuseseră botezați.

A fost o zi minunată şi glorioasă, o zi de slavă şi de mare bucurie. Nu mai fusese o zi ca aceasta în toată istoria omenirii. Duhul Sfânt coborâse din cer şi ceva ceresc a venit pe pământ. Biserica s-a născut în 12o de credincioşi. S-a stabilit apostolia.

Biserica s-a mărit în prima zi de la 12o la circa 3.12o.

0 Este posibil ca locul să fi fost la una din scăldătorile din oraş. Poate scăldătoarea Betesda.

4 Pregătirea pentru luni.

Ziua Cincizecimii a trecut. Mâine va fi a doua zi din istoria bisericii. Mâine va fi prima zi în care biserica se întâlneşte. Peste câteva ore piața templului se va umple cu cei 3. Ooo de noi convertiți. Luni. Adevăratul început de acțiune practică a bisericii. Cei doisprezece apostoli vor merge şi vor participa la întâlnire. Ce vor spune? Care le sunt planurile?

Fără îndoială că cei doisprezece s-au întâlnit, deşi nu există o mărturisire scrisă a acestui fapt, ca să înțeleagă care este răspunsul la aceste întrbări. Dacă ei s-au strâns pentru o astfel de întâlnire, atunci rezultatul a fost doar să-şi dea seama de anumite lucruri! Problemele cu care se confruntă sunt atât de uriaşe încât aproape că sfidează puterea de înțelegere. Duminica a fost glorioasă; lumea este cu probleme!

Care erau problemele cu care se confruntau cei doisprezece? Prima dintre toate era că ei în mod cert erau într-un oraş nepotrivit. Bărbații aceştia erau toți galileeni: Galileea este un ținut de țară. Dar ce se întâmplă acum? Ei sunt aici în marea şi sofisticata capitală, Ierusalim. Ei nu provin din acest oraş. Ei nu veniseră aici decât cu scopul de a avea o întâlnire de rugăciune. Au venit cu numai unsprezece zile în urmă! Nu le-a trecut prin minte să rămână.

În cele din urmă, de ce să stea aici? De ce nu merg ei acasă. Acum? Ei vor rămâne! Vor rămâne pentru că în urmă cu unsprezece zile Domnul le-a spus să rămână! El a ales Ierusalimul având un motiv hotărât dinainte. Dar porunca Lui i-a pus într-o încurcătură. Iată, ei sunt în Ierusalim fără bani, fără slujbe şi fără un loc de locuit. Nu este Marea Galileii în Ierusalim pentru ca aceşti pescari şomeri să-şi arunce năvoadele în ea. Mai mult însă, din toate oraşele, acesta nu le era prietenos. Cu mai puțin de două luni în urmă guvernul local a condamnat pe Domnul lor la moarte. Ei nu sunt agreați, ca să nu spunem mai mult.

Ei au o a doua problemă. Unde vor dormi? Unde vor mânca? Cum îşi vor câştiga existența? Probabil că cei mai mulți din cei 12o „au campat" în camera de sus în timpul celor unsprezece zile. (Este chiar probabil că „a trăi având toate lucrurile în comun s-a născut acolo în camera de sus"). Cum puteau ei începe o nouă lucrare a lui Dumnezeu pe acest pământ, când ei erau complet lipsiți de mijloace şi într-o încurcătură atât de ridicolă?

Acestea erau problemele celor doisprezece. Acestea erau problemele serioase într-adevăr, dar erau nimic în comparație cu problemele cu care se confruntau restul de ucenici. Hai să vedem problemele lor!

Cei 12o de galileeni de asemenea. Ei, de asemenea L-au urmat pe Domnul mai mult de trei ani de zile. De asemenea, nu au nimic. (Ei ascultaseră de porunca fermă a Domnului de a lăsa toate şi de a-L urma!) Casele şi slujbele lor, dacă cumva încă le mai au, sunt în Galileea. Cu siguranță ei nu au nimic în Ierusalim. Nici nu cunosc pe nimeni aici. Cei 12o sunt şomeri, lefteri şi într-un oraş ostil.

Aşa că, cei 12o împreună cu cei doisprezece au unele probleme foarte serioase. Dar problemele apostolilor şi ale celor 12o sunt nimic comparativ cu cele ale celor 3. Ooo.

Aceştia au probleme!

O. K., cei mai mulţi din aceşti 3. Ooo de oameni ar trebui să-şi facă chiar acum bagajele. Ei ar trebui să se pregătească să se îndrepte înapoi către casă. În caravane şi pe corăbii! Cei mai mulţi din aceşti 3. Ooo locuiesc în Ierusalim sau Galileea. Nici nu în Iudeea. Marea lor majoritate locuiesc la sute şi sute de kilometri depărtare. Ei au de trecut munţi, de mărşăluit prin deşerturi, de străbătut râuri şi mări ca să ajungă acasă. Cu certitudine, cei trei mii n-au nimic în Ierusalim.

N-au absolut nici un motiv să rămână aici. Doar cu câteva săptămâni în urmă, aceşti 3. Ooo de convertiţi au venit la Ierusalim ca pelerini – turişti – cu ideea ca să rămână un timp scurt. Pentru mulţi dintre ei pelerinajul la Ierusalim avea loc o singură dată în viaţă. Ca şi cei mai mulţi dintre turişti ei şi-au adus doar atâţia bani câţi aveau nevoie în timpul sărbătorii. De aceea, acum nu mai aveau în buzunare prea mulţi bani; nu aveau nici o slujbă, cu siguranţă, nu aveau case aici; mulţi dintre ei nu aveau nici măcar un loc unde să doarmă la noapte; aveau foarte puţine haine; în cel mai bun caz aveau mâncare pentru doar câteva zile. Pe scurt cei 3. Ooo erau străini, la o mare distanţă de casă, fără servici şi fără locuinţe!

Ei, acestea da probleme! Începi acum să-ţi dai seama în ce încurcătură groaznică erau apostolii. Dar asta nu era totul. Fii atent! Avem o biserică cu 3.12o de credincioşi şi nici un loc de întâlnire! Unde ar fi cu putinţă să aduni la un loc 3. Ooo de oameni într-un oraş de 1oo. Ooo de locuitori, care trăiesc într-o milă pătrată?

Acum îţi dai seama cu exactitate ce îi aştepta pe cei doisprezece apostoli. Dimineaţa de luni avea toate şansele să fie un dezastru. Evident, era doar o singură soluţie la toată această problemă: să trimiţi pe toată lumea acasă şi să uiţi totul. Nu este o altă soluţie pentru o problemă de o aşa anvergură.

Apostolii puteau face aceasta cu uşurinţă. Puteau să-l trimită pe cei 12o înapoi în Galileea. Le puteau spune celor 3. Ooo să se întoarcă la casele lor, cum îşi şi planificaseră aceştia. Ar fi fost acceptabil. Dar luni nu avea să fie o zi a acceptabilului. Luni va fi o zi a noului! Lucruri nefăcute vreodată în istorie vor fi făcute luni.

Priveşte acum cum cei doisprezece încep să rezolve imposibilul! Prima decizie este simplă: Domnul le-a spus să înceapă în Ierusalim şi chiar aici sunt ei hotărâţi să înceapă.

Cu o problemă mai puţin. Următoarea problemă era locul de întâlnire. Unde ar fi putut găsi apostolii, într-un oraş aşa de aglomerat, un loc care să cuprindă 3.12o de oameni? În mod uimitor, exista un răspuns. Exista un loc suficient de mare. Şi era disponibil. Era în spatele templului, în una din curţile acestuia. Dacă ai fi mers în jurul templului, în spate, ai fi văzut un acoperiş mare ce pornea de la zidul din spate şi acoperea o parte din curte. Acest şopron uriaş se afla într-un loc ce nu era în drumul trecătorilor – fiind astfel un loc ideal de întâlnire. Este adevărat că şopronul era deschis în trei direcţii şi fiecare

va trebui să stea jos pe caldarâm, dar era un loc de întâlnire. (Acest spațiu mare, acoperit avea un nume; era cunoscut ca „Porticul lui Solomon”0).

Mai rămânea cea mai mare problemă din toate! Ce vor face cei 3. Ooo? În curând biserica va avea prima sa întâlnire din toată istoria! Le vor spune apostolii celor 3. Ooo să rămână în Ierusalim? Vor îndrăzni aceşti doisprezece bărbați să atace extraordinara problemă de a-şi asuma responsabilitatea pentru aproape 3. Ooo de oameni fără locuință, fără servici, fără bani şi departe de casa lor? Dacă o fac, dacă le spun celor 3. Ooo să stea în

0 Nu se cunoaşte cu exactitate cum arăta şi ce formă avea Porticul lui Solomon; s-ar fi putut ca acoperişul respectiv să se sprijine pe două ziduri ale curții, ziduri ce formau acolo un colț. Oricum, se pare că era în spatele templului, într-un loc puțin circulat.

Ierusalim şi dacă într-un moment de nebunie cei 3. Ooo îmbrățişează ideea şi stau. va fi atunci una din cele mai incredibile decizii. În acea zi, trei mii de oameni îşi vor rupe toate legăturile cu familiile, casele, slujbele, prietenii, ambițiile, visurile lor. cu orice! Într-o singură zi ei vor trece de la siguranță la sărăcie, de la „a avea” la a „pierde toate”. Ce zi ar fi asta! Vor avea cei doisprezece cutezanța să le ceară celor 3. Ooo de oameni să facă aşa ceva? Şi dacă o fac, ce standard ar fixa pentru toate secolele ce vor veni! Ce început!

Şi dacă le vor cere un lucru atât de straniu, vor accepta aşa ceva cei 3. Ooo? Este de neconceput ca 3. Ooo de oameni să spună „da” la aşa ceva.

Pentru a-ți da seama cât de neatrăgătoare şi de neacceptat este ideea aceasta, imaginează-ți-o altfel. Hai să spunem că Cincizecimea are loc în zilele noastre. Să presupunem că a avut loc ieri. Dacă doisprezece oameni pe care nu i-ai văzut până acum, ți-ar cere astăzi să vinzi tot ce ai pe acest pământ şi să iei parte la un nou soi de organizație numită biserică, ai face-o? Trebuie să admiți că ideea este cel puțin ciudată. Un lucru este sigur: cei doisprezece ar fi nebuni să creadă că în zilele noastre „biserica” ar avea mulți „aderenți”.

Oricum, cu ce drept îşi vor permite cei doisprezece să ceară celor 3. Ooo de oameni – toți străini – să facă o astfel de nebunie, să-şi vândă casele, pământurile, proprietățile. Tot ce au. Şi să accepte apoi o sărăcie mizerabilă?

Nu-l subestima pe aceşti oameni. Ei sunt apostoli. Şi lor li s-a spus odată să vândă totul şi să-L urmeze pe Domnul. Ei au ascultat în totalitate. Şi n-au dat nicodată înapoi. Nu fi sigur că nu vor încerca acelaşi lucru cu cei 3. Ooo. Da, ei au încă clar în memorie acel prim început şi cât a costat.

Ş i asta nu e totul. Nu trece cu vederea rolul jucat de cei 12o. Ei au renunțat deja la toate. Mai mult, de câtva timp ei au stat toți împreună în camera de sus. A existat întotdeauna în primul secol o mărturie dată de cei 12o, care să le reamintească celorlalți credincioşi ce înseamnă de fapt să fii urmaş al lui Christos. Ei erau o mărturie vie despre renunțarea totală. Ei erau o mărturie negrăită că ideea de a lăsa totul ca să-L urmezi pe Christos, nu era o nebunie şi atâta tot.

Bineînțeles că mai exista încă o altă mărturie despre această abandonare. Din momentul în care a venit pe pământ, Isus Christos a trăit El însuşi în felul acesta! O parte din pregătirea celor doisprezece a constituit-o propriul exemplu al lui Isus privind dezinteresul total față de lucrurile din afară.

Ş i mai este ceva! Deasupra tuturor celorlalte pregătiri prin care Domnul i-a trecut pe cei doisprezece, Isus i-a înarmat pe aceştia cu cea mai puternică armă ce a existat vreodată. Şi, pentru prima dată, ei erau pe punctul de a o folosi. Apostolii sunt pe punctul de a dezvălui Evanghelia Împărăției!

Se apropie dimineața, luni. Istoria bisericii e gata să înceapă cu adevărat. În curând cei doisprezece se vor duce la templu. Când vor ajunge acolo, locul va mişuna de oameni. Prima întâlnire a bisericii va fi, fără îndoială, o întâlnire glorioasă. Cu siguranță, în timpul întâlnirii va sosi momentul în care cei doisprezece îşi vor face cunoscute planurile. Fără îndoială, Petru va fi acela, care va arunca bomba.

Ține-te bine de scaun pentru că iată, vine!

5 Luni!

Ce tablou! Prima întâlnire a bisericii. Trei mii de oameni revărsându-se în Porticul lui Solomon. Trei mii de fețe bucuroase, care aşteaptă să vadă ce se va întâmpla.

Fără îndoială că în această întâlnire apostolii au aruncat bomba. Ei deciseseră să rămână în Ierusalim. Mai mult, ei simțeau că toți aceşti 3. Ooo de convertiți vor rămâne de asemenea! Evanghelia Împărăției strălucea cu putere!

Răspunsul a fost imediat, de necrezut, copleşitor şi unanim. Toți cei 3. Ooo au ales să rămână! Elaborarea amănunțită a detaliilor ar da mari bătăi de cap. dacă n-ar fi chiar imposibilă; dar pe moment decizia a fost simplă, fantastică, nebunească şi glorioasă. Cu adevărat, în toată istoria bisericii aşa ceva nu s-a mai repetat!

Fără case, paturi, adăposturi, slujbe, bani sau mâncare, 3. Ooo de oameni deciseseră să renunțe la toate ca să câştige adâncimile bogățiilor cunoaşterii lui Christos. Cum vor face ca să nu moară de foame nimeni nu ştia. Nici nu-l păsa. Inimile lor erau liniştite. Ei vor cunoaşte pe Domnul.

Era un moment glorios. Mai rămăsese o problemă foarte simplă de rezolvat. Unde va dormi la noapte fiecare, unde vor mânca mâine, cum vor găsi de mâncare, în general cum vor supraviețui?

O soluție, din mai multe variante, se contura. Între cei 3. Ooo erau câțiva care în fapt locuiau în Ierusalim. Aceştia de bună voie şi-au deschis casele pentru ceilalți.

Aşa a început totul! (Cum nu ştim cu exactitate câte case erau, să ne imaginăm că erau 5o de case. Pentru 3. Ooo de oameni. Asta ar însemna 6o de oameni la o casă!)

Bineînțeles, aceasta a însemnat că în următoarele câteva zile un număr foarte mare au dormit pe stradă, dar cel puțin fiecare era aproape de o bucătărie. ca oricum, cel puțin mâncarea să fie asigurată.

Era exact la fel ca atunci când cei 12o au venit în Ierusalim, au închiriat o cameră mare şi s-au îngrămădit toți în ea. Numai că de data asta erau 3. Ooo!

Îți poți imagina ce înseamnă ca 3. Ooo de oameni să mişune în jurul a circa 5o de case. Cuiva i-a venit ideea să scoată toată mobila afară din casă aşa încât să încapă mai mulți oameni. Deci mobila afară! Probabil că în acest moment unul din sfinții dragi a făcut o sugestie simplă dar revoluționară care a declanşat un şir uimitor de evenimente. (Sau poate că acțiunea s-a declanşat în

urma indicațiilor apostolilor. Aceşti bărbați nu erau timizi în ceea ce privea folosirea autorității lor.) Cuiva i-a venit ideea să vândă mobila, care acum era fără folos, ca să cumpere mâncare. Această practică s-a răspândit imediat în toate casele. Fiecare, cine avea casă în Ierusalim a început să vândă tot ce avea!

La scurt timp (s-ar părea) cineva, care deținea propria lui casă a venit cu următoarea idee: „Casa mea este achitată. Pot s-o vând şi cu banii de pe ea să închiriez trei case şi să fac rost de mâncare!" În curând toți credincioşii din Ierusalim şi-au vândut nu numai mobila, ci şi casele şi proprietățile lor. (La urma urmei, Isus a spus clar, că oamenii vor renunța la casele şi la pământurile lor în vederea câştigării Împărăției Sale.)

Dacă îți vine greu să crezi că cineva ar putea să facă aşa ceva, atunci tu nu ai fost niciodată în mijlocul şuvoiului de bucurie a vieții de biserică. Indiferent că apostolii au sugerat-o sau că a început spontan, a fost o expresie exterioară a unei bucurii interioare. A pierde totul devenise un lucru aşa de uşor, aşa de normal şi aşa de minunat, că lor nici nu li se părea ceva neobişnuit.

Acum gândeşte-te ce a înțeles lumea despre Christos în urma acestui lucru. Să vedem ce înțelegea lumea despre biserică din cauza acestui lucru. Priveşte la „biserică" prin ochii unui necredincios tipic, un cetățean al Ierusalimului! Pentru oricine, care privea ce se întâmpla, a fi urmaş al lui Christos însemna pierderea tuturor lucrurilor, mai puțin hainele de pe ei. Isus avusese o cerință unică pentru cei ce-L urmează, cerință pe care nimeni n-a mai formulat-o. Biserica era acum născută şi se născuse ascultând de acea cerință pe care El niciodată n-a schimbat-o. Cerința nu s-a schimbat chiar dacă practica s-a schimbat!

Îți dai seama ce însemna aceasta? Însemna că în primii opt ani ai bisericii, cineva ştia că pentru a fi „în biserică" va trebui de bună voie să meargă şi să vândă tot ce avea pe pământ, să devină lefter. Acesta era privilegiul (atenție: privilegiul) de a fi în „biserică".

Aceasta este imaginea pe care biserica a avut-o în primul secol. A deveni un credincios, a fi în biserică, a pierde totul, era unul şi acelaşi lucru. Aceasta însemna să fi fost în biserica din Ierusalim. Aceasta trebuie să însemne să fii în biserică astăzi. Este momentul potrivit ca biserica să-şi recapete propriul ei chip0.

În mijlocul bucuriei care se revărsa, oamenii au lăsat totul din cauza dragostei lor neprefăcute şi copleşitoare pentru Christos. Şi dragostea a crescut prin experiența lor cu El! De acum toți cei 3. Ooo erau implicați în experiența de „a vinde totul". Cei 3. Ooo care locuiseră în alte oraşe şi în alte țări au început să scrie acasă pentru a-şi vinde casele şi pământurile.

Prin această uimitoare abandonare a tuturor lucrurilor s-a făcut o breşă în problema „locuinței şi a hranei". Au început să fie bani suficienți pentru a cumpăra mâncare. În curând au fost suficienți bani pentru a închiria mai multe case! În cele din urmă au fost închiriate suficiente case pentru ca nimeni să nu mai stea pe stradă. Şi în acelaşi timp fiecare a început să caute de lucru. Acceptau orice fel de slujbă. La început doar câțiva şi-au găsit de lucru, apoi mai mulți.

Se întâmpla iarăşi ceva nou. Cei cu servicii nu țineau câştigul pentru ei. Cu ceea ce câştigau procurau alimente pentru toți.

Aceasta a fost pentru un timp. Cuiva i-a venit ideea ca să aducă toți banii şi averea la apostoli pentru a fi folosite acolo, unde era nevoia mai mare! În loc ca fiecare să meargă să închirieze case şi să cumpere mâncare de capul lui, fiecare a adus totul şi le-a pus într-un fond comun. Banii din salarii plus cei obținuți din vânzarea mobilei, caselor, pământurilor, etc., erau toți strânşi într-o grămadă mare. Apoi apostolii au cumpărat mâncare pentru a satisface nevoile elementare ale fiecăruia.

Fii atent cine controla banii. Dar de asemenea, cine era cel mai puțin interesat de bani. (În anii ce aveau să vină, atunci când oamenii vor povesti despre acele zile glorioase şi palpitante, ei vor spune: „Noi aveam toate lucrurile în comun şi le-am împărțit după nevoi"; dar de fapt totul a pornit oarecum neplanificat, spontan, după care a continuat).

Unii oameni din secolul nostru spun că modul acesta de viață având toate lucrurile în comun, ar fi calea pe care biserica trebuia să o urmeze tot timpul. Nu-l aşa! Biserica din Ierusalim a ajuns în această conjunctură fără să se gândească mai dinainte. Probabil că peste câțiva ani credincioşii din Ierusalim s-au întors la un mod de viață ceva mai „normal". Unele

0 Unii dintre noi, probabil că ar fi refuzat să devină creştini dacă standardul vieții bisericii de astăzi ar fi la fel de înalt ca şi cel al bisericii din Ierusalim în anul 3o d. C. Încă odată, ai vrea tu, chiar acum să faci ceea ce ei au făcut?

Biserici care au apărut mai târziu nu şi-au strâns toate averile la un loc şi nu au trăit dintr-un singur buzunar! Cu toate acestea, în Ierusalim s-a întâmplat ceva important. Pot fi spuse multe în sprijinul acestei experiențe minunate de a avea toate în comun.

În primul rând Domnul a folosit aceste circumstanțe neobişnuite de-a dreptul caraghioase, pentru a distruge ritualuri, pentru a strica obiceiurile de toate felurile, pentru a desființa tabuurile sociale şi culturale şi – în general – pentru a produce o atmosferă glorioasă, cu totul nouă în care să dea naştere acestui lucru revoluționar, care este biserica. Poți spune că valorile clasei mijlocii au fost făcute praf, năravurile evreieşti lichidate şi „modul de viață iudaic" demolat! Biserica s-a născut liberă de toate obiceiurile naționale şi de toate preferințele individuale.

Biserica s-a născut într-o noutate deplină. Nu se poate neglija importanța acestui lucru. Trăirea în comun a ajutat la intrarea în această noutate. Comportamentul bisericii a fost „şocant". Biserica s-a dovedit de neclintit prin radicalitate. Începutul ei a fost unul practic, nu convențional. Oamenii au fost aduşi la unison printr-o lovitură mortală. Însăşi naşterea bisericii a spulberat toate concepțiile pe care le-a avut în trecut omul despre „religie"! „Biserica" avea o expresie şi acea expresie nu semăna cu nimic, care să se mai fi văzut vreodată în istoria lumii în vreo religie. Când 5o până la 2oo de oameni se îngrămădesc într-o casă, toate lucrurile obişnuite ale unei religii cum sunt ritualurile, formalismele, tiparurile, pioşenia, etc. Sunt spulberate! Dacă adaugi

bucuria lui Isus Christos şi le amesteci eşti pe cale să anticipezi experimentarea bisericii.

În al doilea rând, acest nou început radical.

— Realizat prin trăirea în comun – a aşezat un standard foarte înalt despre ceea ce înseamnă „a fi în biserică”. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat în Ierusalim în aceste prime zile, o mireasmă plăcută a însoțit biserica pe parcursul întregului secol. Acest început unic a însemnat naşterea unei biserici care era neconformistă, fără ceremonii, plină de entuziasm, îndrăzneață, flexibilă şi glorioasă. Şi pe tine te va costa ceva, o mână şi eventual un picior, dacă vrei să ai de-a face cu ea. Nu. Te va costa totul!

În al treilea rând, Dumnezeu a folosit aceste circumstanțe caraghioase, ridicole, pentru a da naştere la ceea ce se cheamă „viață de biserică”.

Şi ce este de fapt viața de biserică? Viața de biserică este ceva ce a fost experimentat de toți credincioşii primului secol. (Aşa este, viața de biserică a fost experimentată în fiecare oraş în care s-a format o biserică.) Această experiență unică, această trăire de zi cu zi şi chiar mai mult decât atât, a fost marele secret al acestor oameni. Deşi nu toate bisericile primului secol „au avut toate lucrurile în comun”, toate au experimentat gloria de nedescris a vieții de biserică. Şi acea comună de nedescris şi-a avut începutul chiar în Ierusalim. Viața de biserică s-a născut când un mănunchi de credincioşi, pe jumătate ieşiți din minți de bucurie, au renunțat la tot ce dețineau şi s-au înghesuit în câteva case, începând să trăiască împreună. Aşa că experiența bisericii, acest lucru numit „viața de biserică”, s-a născut în casele Ierusalimului.

Este greu de explicat viața bisericii. Tu trebuie s-o experimentezi! Şi dragă cititorule, află că Dumnezeu nu s-a gândit niciodată ca tu să fii urmaşul lui fără ea. Niciodată nu s-a intenționat ca viața credinciosului să fie de una singură. S-a avut în vedere ca tu să-L cunoşti pe Christos într-o situație comună. Nu prea merge să fii urmaş al lui Christos fără o viață de biserică. Dumnezeu a intenționat să fii urmaş al lui Christos doar în contextul experimentării vieții de biserică. Viața Domnului nu poate fi trăită – şi Dumnezeu nici nu intenționează să fie – decât fiind experimentată în comun. (Să nu ne surprindă că „viața victorioasă” nu-şi produce efectul scontat! „Viața victorioasă”, „viața credinței”, „viața însoțită de putere”, „viața plină de duh”, „viața în odihna credinței”, „viața de lumină lăuntrică”, „viața în adevăr”, niciuna din ele nu dau rezultat. Nu pot! Isus Christos începe să aibă o semnificație doar atunci când Îl cunoşti şi Îl experimentezi într-o întâlnire copleşitoare şi vitală a vieții biserii!)

În final, nu trebuie să-ți arate nimeni că nu sunt strane, rânduri de bănci, amvoane, vitralii sau corespondente ale lor. Nu sunt proprietăți, cartiere generale, pastori, conducere plătită. Şi în plus, ei s-au descurcat foarte bine fără toate acestea, aşa să ştii.

Priveşte! Din ce-l constituită biserica? Sunt (1) doisprezece apostoli, (2) trei mii de oameni, (3) un şopron foarte mare şi (4) o mulțime de case, plus multă dăruire şi o bucurie de nestăvilit. Aceasta era biserica. Şi Christos era real. Şi era experimentat.

Să ştii un lucru: aşa ceva este posibil şi astăzi. După 2. Ooo de ani. Aceste lucruri sunt gândite a fi o parte a moştenirii tale, când tu Îl întâlneşti pe Christos.

Să vedem acum altceva la fel de spectaculos şi care îți taie respirația. Să vedem o întâlnire. Să vedem „o zi în viața bisericii". În stilul primului secol.

6 O zi în viața bisericii.

Primele raze ale soarelui cad pe una din casele unde ucenicii locuiesc împreună. Este gata să înceapă „o zi în viața bisericii".

Întreaga casă, chiar şi camera de zi, este plină cu sfinți! Cineva se trezeşte încet atunci când lumina zilei începe să se furişeze în cameră; se întoarce somnoros pe partea cealaltă, îşi deschide ochii şi, doar la câțiva centimetri de nasul lui, vede pe un alt credinicos zâmbind somnolent. Cei doi clipesc din ochi unul la celălalt şi apoi îşi aduc aminte de absurditatea întregii scene din jurul lor. Zâmbesc unul la altul şi începe să se simtă în ei bucuria Domnului. Apoi amândoi chicotesc şi şoptesc încet „Slavă Domnului", sau „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Israel". În curând se vor auzi din toată camera asemenea expresii de slăvire şi bucurie. În câteva minute întreaga casă va fi trezită de laudele înălțate de ucenicii somnoroşi, dar zâmbitori. Cu timpul, fiecare se ridică şi îşi strânge patul, în mijlocul unei revărsări de strigăte, laude, cântări şi bucurie.

Către cer se înalță toate soiurile de rugăciuni. În curând, câteva surori (da, aşa erau numite în acele zile) dintr-o casă vecină, sosesc şi ajută la pregătire mesei. Alți sfinți sunt ocupați cu punerea la punct a casei şi cu alte probleme ce se mai ivesc. Micul dejun este servit destul de repede, fiind însoțit de cântece, râsete, aclamări şi rugăciune.

Cei ce au slujbe pleacă să lucreze, dar înainte de a păşi în stradă îi salută pe ceilalți. Ultimele cuvinte pe care le aud în timp ce se îndepărtează sunt îndemnurile şi încurajările arzătoare ale fraților şi surorilor. Frații care nu au serviciu vor petrece o bună parte a zilei căutând de lucru şi/sau îngrijundu-se de diferitele nevoi concrete ale celorlalți. (De fapt, întrun fel fiecare are o slujbă care dacă nu este una plătită reprezintă asumarea în mod natural a unor responsabilități în viața bisericii. Căutând în continuare să găsească un serviciu. Nimeni nu folosea trăirea în comun ca să stea degeaba.) Ca şi frații lor care au plecat la serviciu cei ce pleacă să-şi caute de lucru îi salută cu mult drag pe cei ce rămân. Aceştia termină repede de curățat casa şi apoi se îndreaptă repede spre Porticul lui Solomon.

Atunci, când pe rând părăsesc casa, se întâlnesc imediat în stradă cu credincioşi din alte case care merg în aceeaşi direcție. În curând ei formează un grupuleț care mărşăluieşte pe străzi, lăudând pe Domnul. Atât cât este posibil, credincioşii îşi petrec timpul şezând la Porticul lui Solomon ascultându-l pe apostoli. În acele vremuri viața omului nu era atât de sistematizată după ceas: nu se lucra în schimburi de opt ore, nu era un program de lucru riguros, nu erau fişe de prezență. Aşa că, cine avea un serviciu, care ținea toată ziua sau numai o parte a ei, putea să-şi părăsească lucrul în momentele libere şi să meargă la Porticul lui Solomon ca să prindă o parte din întâlnire.

Atunci când credincioşii fericiți mergeau de-a lungul străzilor înguste, ei începeau deodată să cânte o cântare; apropiindu-se de templu tot mai mulți credincioşi din alte case, li se alăturau. Curând se forma un grup mare de credincioşi care strigau, cântau, erau emoționați şi expectativi.

Atunci când ceata bucuroasă trecea pe lângă ei, ceilalți cetățeni ai oraşului se opreau, dădeau din cap a mirare. Pe din afară ei disprețuiau o asemenea comportare copilăroasă, în timp ce în sinea lor se minunau de aceşti oameni şi pe jumătate ar fi dorit să cunoască un sentiment atât de degajat de libertate şi bucurie.

Haide să ne alăturăm acestei cete de oameni fericiți şi să-l urmăm la Porticul lui Solomon. Haide să vedem „o zi din viața bisericii". În stilul primului secol.

În următoarele şaisprezece ore alăturându-te credincioşilor, vei lua parte la două întâlniri care au scopuri diferite. Biserica primară a avut o tendință clară de a avea două locuri distincte de întâlnire. („Tendință" este cuvântul potrivit. Biserica primară nu a avut de-a face cu dogme. Ea a disprețuit regulile şi principiile precise; a avut doar tendințe.)

Primul loc de întâlnire al bisericii, la care vei ajunge imdeiat, este Porticul lui Solomon. Aici apostolii au de îndeplinit o misiune. Al doilea loc în care biserica se întâlneşte este. Nu. Aşteaptă! Gândeşte-te bine şi vezi dacă poți să îți dai seama unde este cel de-al doilea loc. Fii atent, întâlnirea propriu-zisă este atât de neoficială încât nici nu-ți dai seama că iei parte la ea!

De ce două locuri de întâlnire? O privire mai atentă ne va da un răspuns clar. În primul loc de întâlnire, cel din Porticul lui Solomon, apostolii sunt aceia care conduc. Aceasta este principala trăsătură a acestor întâlniri. În plus, întâlnirile de la portic sunt pline de încărcătură şi glorioase din toate punctele de vedere. În a doua întâlnire pe care o vei avea cu biserica astăzi vei observa că, spre deosebire de prima, aceasta nu e condusă absolut de nimeni! Această întâlnire va fi complet neformală şi, de asemenea, va fi glorioasă. Şi se va deosebi prin faptul că are loc într-un cadru mult mai restrâns; această întâlnire restrânsă, neformală, va fi sub directa conducere a lui Isus Christos.

Acum să mergem la Porticul lui Solomon. Prima imagine care te izbeşte atunci când dai colțul este cea a 3. Ooo de zâmbete strălucitoare pe 3. Ooo de fețe fericite. Fiecare stă aşezat jos sub şopron.

Putem doar să ne imaginăm cum arătau aceste întâlniri. Uneori, întreaga adunare era copleşită de uimire, teamă şi respect, auzind de bogăția nemăsurabilă pe care o moşteniseră în Christos. Proaspeții ucenici nici n-au visat că ei au un Domn aşa de bogat şi de nemărginit. Moştenirea lor în Christos era de-a dreptul copleşitoare. Câteodată, întregul loc era zguduit de râsete, atunci, când apostolii ilustrau unele slăbiciuni omeneşti prea bine cunoscute de toată lumea. Altă dată, atunci, când noii credincioşi începeau să pătrundă măreția şi valoarea Domnului lor, izbucneau în aclamații şi strigăte de bucurie de se clătina pământul. Altă dată plângeau. Altă dată cădeau cu fața la pământ şi cu o evlavie adâncă, I se închinau cu toată ființa lor. Apoi erau momente în care erau foarte concentrați, analizând cu toată seriozitatea cerințele pe care le impunea credința lor. În alte momente erau bucuroşi ca

nişte copii, atunci, când îşi dădeau seama că ei aparţin unei naţiuni, unei împărăţii pe care nimeni nu o putea vedea! Cu alte ocazii locul devena un ocean cu valuri de rugăciune intense. Alte dăţi, rugăciunile erau aşa de tăcute, de delicate, de personale încât abia le puteai auzi.

Cu alte cuvinte, era o diversitate infinită în acele întâlniri. Nu erau două întâlniri la fel şi toate erau glorioase!

Câteodată vorbea un singur apostol, altă dată mai mulţi, altă dată toţi apostolii împărtăşeau bogăţiile lui Christos. Deseori cel ce vorbea se adresa întregii mulţimi. Altă dată, probabil se formau douăsprezece grupuri fiecare în jurul a câte un apostol. Toată ziua la Porticul lui Solomon veneau şi plecau sfinţi. Cei ce aveau servicii stăteau pentru un timp scurt după care se întorceau la lucru; alţii stăteau toată ziua!

Probabil că erau pauze pentru masă, perioade de odihnă şi momente de rugăciune. Fiecare, indiferent de slujba pe care o avea, putea să ia parte la întâlnire.

S-ar părea că întâlnirile de la Porticul lui Solomon nu seamănă deloc cu ceva la care să fi participat în secolul douăzeci.

Ar fi cu putinţă să-ţi imaginezi pe acei oameni venind la acele întâlniri cu o broşură în mână pe care să scrie „Programul de închinare”! Ţi i-ai putea imagina ca zi de zi, săptămână după săptămână, să urmeze un ritual format din trei cântări, o rugăciune, apoi o altă cântare (în care se transmit farfuriile pentru colectă!), apoi nişte „muzică specială” (poate un muzician foarte valoros cântând la o harpă, nu?) şi la urmă un mesaj de douăzeci şi cinci de minute ţinut de Adevăratul Reverend Apostolul Matei!

Mai mult, nu era un program al întâlnirilor din cadrul săptămânii (adică: serviciu divin duminică dimineaţa, ora 11; întâlnire de rugăciune miercuri seara; studiu, vineri seara!). Program, pentru biserică?! Imposibil! Să ştii ce va face biserica săptămâna viitoare? Să ştii dinainte când, unde şi cum se vor desfăşura întâlnirile pentru o săptămână întreagă? Să ştii că fiecare miercuri va fi o seară de rugăciune! De neconceput! Nimeni nu ştia ce se va întâmpla în ziua următoare. Nici măcar nu avea cineva o asemenea idee ridicolă să planifice ce să facă a doua zi. Motivul pentru care mergeai la întâlnire era tocmai acela de a afla ce se va întâmpla.

Când biserica este cu adevărat biserica, ea este atât de vie, de flexibilă şi de curgătoare încât nu se poate mărgini la un program săptămână de săptămână. Şi aşa ceva se întâmplă doar când viaţa ta personală şi viaţa bisericii sunt unul şi acelaşi lucru.

Era interesant să fii în biserică. Interesant şi neprevăzut. Poate fi la fel în zilele noastre. Acum când suntem aici, hai să privim puţin în jur. Pe mulţi din cei ce sunt în această strângere îi vom reîntâlni pe parcursul istorisirii noastre.

De exemplu, acolo şade un tânăr pe nume Ştefan. El vine la fiecare întâlnire, fiind aproape înmărmurit de ceea ce aude, nescăpând nici un cuvânt. Nu prea departe de el stă un bărbat numit Iosif Barnaba, un nou convertit care este hotărât să însoţească ceea ce aude cu o totală dedicare faţă de Domnul Său şi o completă ascultare de cuvântul Său. (Nu cunoaştem vârsta acestor doi oameni, dar hai să considerăm, pentru unele referiri ulterioare, că Ştefan are

douăzeci şi cinci, iar Iosif Barnaba are treizeci de ani.) Privind împrejur vezi peste tot tineri care îşi dau în totalitate viața acestei noi şi fragile realități, biserica.

Inima fiecărui om prezent este umplută cu pasiune pentru Domnul. Dar, ca la cei mai mulți dintre noi, inima fiecăruia este de asemenea plină cu un sentiment de expectativă amestecat cu frustrare. Fiecare priveşte la propriile incapacități, la slăbiciunile lui, la viața lui încurcată. Fiecare se minunează că el, un material aşa de fragil, poate fi parte a Împărăției lui Christos. În acelaşi timp fiecare va prinde o frântură din măreția Domnului Său şi încă odată va crede împotriva tuturor dovezilor, că Isus Christos îl poate transforma chiar şi pe el! Ei cred, contrar lor înşişi, că viața lui Christos este destul de puternică ca să trăiască în locul propriilor lor vieți.

Numele altor tineri care astăzi stau în Porticul lui Solomon sunt: Filip; Iacov, fratele lui Isus Christos; Simon cu soția şi cei doi fii: Ruf şi Alexandru; un tânăr convertit foarte zelos, Sila; şi un tânăr emotiv numit Agab, unul ce n-ar părea să fie un pretendent la Împărăția lui Dumnezeu. În mulțime mai poți să vezi şi pe un tinerel, numit Ioan Marcu.

Cu siguranță vei mai auzi de aceşti oameni, dar va trece mult timp până atunci. Repet, mult timp. În ciuda faptului că sărbătoarea Cincizecimii s-a sfârşit, nimeni nu pleacă nicăieri. Nimeni nu va pleca niciunde în următorii opt ani! Nici chiar apostolii! Absolut nimeni nu s-a grăbit să predice evanghelia întregii lumi. (Ia seama la acest lucru!) Contrar propagandei secolului douăzeci, Cincizecimea n-a fost începutul unei curse pentru evanghelizarea lumii!

Spre deosebire de vremurile noastre, aceşti bărbați nu sunt trecuți prin seminarii sau tabere de pregătire, spre a fi expediați să evanghelizeze globul. Vor trece aproape zece ani până când vreunul din aceşti bărbați să aibă vreun fel de responsabilitate în biserică. În momentul de față responsabilitatea lor este aceasta: să experimenteze zilnic, într-un mod natural, viața lui Christos împreună cu frații şi surorile lor. (Va fi interesant de văzut cât de puternici vor deveni aceşti bărbați doar ca rezultat al experimentării lui Christos şi al experimentării bisericii Lui.) Când îi vom reîntâlni pe aceşti bărbați peste câțiva ani, ei nu vor mai fi nişte tineri oarecare, ci nişte uriaşi. Totuşi, acum ei nu sunt decât nişte proaspeți convertiți bucurându-se în salvarea lor, sorbind viața bisericii, stând la picioarele apostolilor, (de la care învață înțelesul autorității) şi experimentându-L pe Christos.

Apropo, nimeni nici măcar odată în toată istoria primului secol al bisericii n-a primit vreo „pregătire pentru slujire" în felul celor din zilele noastre, adică în seminarii teologice. Filosofii greci au primit. Preoții evrei au primit. Dar poporul Domnului n-a primit aşa ceva. Cum şi-a format atunci Dumnezeu oamenii? Oamenii lui Dumnezeu erau pregătiți doar fiind în viața bisericii. Şi s-a dovedit că a fost îndeajuns! Acei oameni au primit în biserică mai multă şi mai bună pregătire decât oricine din secolul douăzeci. Tu nu poți să neglijezi viața bisericii în ceea ce priveşte pregătirea slujitorilor lui Dumnezeu. Domnul nu s-a gândit vreodată la altceva. Biserica este modul Lui de a-Şi forma slujitorii.

Cei trei mii au învățat aşa de mult în acele întâlniri. Ei erau ajutați în mod concret, dar în acelaşi timp primeau şi revelații ale celor mai adânci adevăruri spirituale. Atât concretul, cât şi spiritualul erau prezenți. Credincioşii din Ierusalim erau echipați treptat ca să trăiască ca un trup corporativ şi în acelaşi timp să-şi găsească propriile modalități de exprimare a experienței lor cu Christos.

Ți-ai dat vreodată seama cât de mult au primit acei tineri? În primul rând ei au stat la picioarele unor apostoli şi nu ale unor profesori de teologie. (În mod natural tinerii chemați de Dumnezeu ar trebui să stea la picioarele unor apostoli şi nu a unor profesori de seminarii!) În al doilea rând, ia în considerare volumul incredibil de slujire pe care l-au primit din partea celor doisprezece apostoli. Ia în considerare doar cât au auzit acei tineri în opt ani de zile!

Iată acum o întrebare interesantă: dacă tu ai fi stat în Porticul lui Solomon împreună cu cei 3. Ooo, ce ai fi auzit tu din gura celor doisprezece bărbați? Sau, invers, dacă tu ai fi fost unul din cei doisprezece, despre ce ai fi vorbit?

Nu-ți da un răspuns pentru că adevăratul răspuns este şocant. Ceea ce ei vorbeau în acele întâlniri pune într-o lumină nefavorabilă orice slujire din secolul douăzeci cu care tu ai avut de-a face.

Hai să vedem mai întâi ce n-au vorbit cei doisprezece. Ei nu se ridicau să spună predicuțe cum să te porți frumos cu oamenii, cum să nu păcătuieşti, cum să fii bun. Asta-l clar. Putem pune pariu că ei n-au vorbit nici de cea mai favorită doctrină a ta şi nici măcar nu au predat principiile de bază ale credinței. Nici nu au făcut declarații doctrinale legate de fiecare temă din sulurile evreieşti. De fapt, nu s-a încercat în mod serios sistematizarea şi clasificarea învățăturilor şi doctrinelor acestor oameni decât după mai mult de 1oo de ani de la Cincizecime. (Şi era mai bine pentru biserică dacă aşa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată.) Aşa că biserica primului secol a trebuit să păşească încet într-o realitate foarte vie, foarte curgătoare şi nu în nişte credințe sistematizate.

De asemenea poți fi sigur că nu s-au auzit în Porticul lui Solomon temele principale ale creştinismului de astăzi, adică: cum să ne rugăm, cum să mărturisim, cum să fim victorioşi asupra păcatului, cum să studiem manuscrisele, etc.

Evident, fiecare ştie ce făceau ei acolo. Ei învățau Scriptura! Ei bine, ei făceau ceea ce face fiecare om al lui Dumnezeu. Ei îi deprindeau pe oameni cu Cuvântul. Fiecare ştie acest lucru.

Da de unde! Apostolii nu învățau Scriptura. „Glumeşti!" Nici vorbă! Mai mult, este puțin probabil ca vreun credincios să fi participat vreodată la studiul Scripturii! Cel puțin nu în felul în care se face astăzi. (Fără discuții că vei găsi vreun verset pe undeva care să arate că cineva a stat în fața unor ascultători ca să-l învețe Scriptura. Dar în toată istoria bisericii primului secol nu vei găsi măcar odată că s-ar fi practicat ceva de genul „ studiu biblic". Poate că un verset din Scriptură, scos din context, scos din locul ocupat în descrierea unor evenimente istorice, poate justifica o asemenea practică, dar istoria bisericii

primare, privită de la un capăt la altul, refuză pur şi simplu să accepte aşa ceva!)

Iată datele concrete. Aproximativ 8o% din cei ce trăiau în Imperiul Roman nu ştiau să citească sau să scrie! Deci cel puțin la 8o% din credincioşi le-a fost cu neputință să studieze Scriptura. În plus marea majoritate a credincioşilor proveneau dintre cei săraci, dintre care aproape nimeni nu ştia citi, aşa că procentajul analfabeților din biserică în primul secol era chiar mai mare".

Astăzi mai bine de 9o% din urmaşii lui Christos ştiu să citească, însă nu greşim dacă spunem că 99,999% din ei n-au nici o idee despre cum să păşească într-o experiență profundă cu Christos.

Mai adăugăm, bineînțeles, faptul, că în primul secol nu erau tipografii. Îți dai seama ce însemna aceasta? Toate copiile Scripturii erau făcute cu mare greutate, printr-un proces incredibil de încet şi foarte scump întrucât erau făcute cu mâna. Un oraş era norocos dacă avea o copie completă a scrierilor sacre evreieşti! În plus, cam singurul loc unde se putea găsi acea Scriptură era sinagoga şi cei de acolo nu prea erau încântați să pună sulurile lor la dispoziția urmaşilor lui Christos!

Este un fapt indiscutabil că, în principiu, biserica primară n-a avut acces la Scriptură. Da, dragă cititorule, apostolii n-au ținut studii biblice timp de opt ani de zile. (De fapt, unii nici nu ştiau citi.) Nici nu-l vei găsi pe cei 3. Ooo împărțiți în clase de studiu a Bibliei.

Dar acestea sunt motivele pentru care apostolii nu-şi petreceau timpul predând din Scriptură. Dacă la ei n-ar fi existat analfabetismul, dacă ar fi existat destule Scripturi, dacă apostolii ar fi fost nişte oameni educați, ei tot nu s-ar fi ocupat cu predarea Scripturii.

A te aştepta ca acei oameni ce stăteau în Porticul lui Solomon să predea din sulurile evreieşti, ar fi ca şi cum primul om care ajunge pe Marte, după ce se întoarce înapoi, ține o conferință de presă despre combustibilul de rachetă!

Nici nu le-a trecut prin minte să învețe din Scriptură! Mentalitatea secolului douăzeci a fost aceea care a scornit aşa ceva. Ei n-au agățat pe perete o planşă mare, ca să țină explicații despre cartea lui Ezechiel, sau să vorbească despre „Ochi şi cozi de urşi în sulurile lui Daniel". Ceea ce este şi mai sigur este că dacă apostolii ar fi făcut aşa ceva, sfinții adunați acolo ar fi aruncat cu sâmburi de măsline în ei. Ei s-au adunat sub acel şopron pentru un lucru şi numai pentru unul singur. Iar apostolii erau preocupați să vorbească despre un lucru şi numai unul.

Care era acela? Îți poți da singur răspunsul. Dacă ai fi trăit atunci şi dacă ai fi fost un nou convertit şi ai fi putut sta la picioarele primilor doisprezece apostoli, ce ai fi vrut să auzi?

Sau să punem problema altfel. Dacă tocmai ai petrecut patru ani, optsprezece ore pe zi, trăind cu Dumnezeu, despre ce ai vorbi?

Cei doisprezece apostoli au vorbit despre Isus Christos! Ziua şi noaptea. Asta-l tot ce puteai obține de la ei. Isus Christos. Ei au inventat tema Isus Christos, adică evangheliile. Chiar dacă ar fi încercat, ei nu puteau găsi un alt subiect despre care să vorbească.

Vârful de lance al creştinismului de astăzi este „cunoaşterea Scripturii”. În spatele acestui lucru se ascunde de fapt mentalitatea din zilele noastre. Acesta este primul şi principalul lucru cu care sunt învățați noii convertiți. Această idee care domină totul s-a născut în urmă cu 2oo de ani – cu suficient timp în urmă pentru a fi putut verificată şi pentru a-şi fi adus roadele cuvenite.

„ Ideea că studiul Bibliei este o necesitate absolută a Vieții Creştine, este atât de înrădăcinată în mentalitatea credincioşilor secolului douăzeci, încât a obiecta împotriva ei este aproape similar cu o invitație de a fi ars pe rug. Cu toate acestea, rămâne valabil că biserica primară s-a descurcat foarte bine fără studiul Bibliei. În stilul secolului XX. Faptul este indiscutabil!

Dragă cititorule, dacă vreodată vei ajunge cu adevărat să-L cunoşti pe Domnul într-o experiență adâncă şi continuă, vei vedea cu claritate că învățarea doctrinelor a fost ceva inventat de oamenii care nu prea L-au cunoscut pe El. Oamenii care într-adevăr Îl cunosc pe Christos, vorbesc despre Christos. Cei care nu. Predau tot felul de lucruri interesante şi neimportante. Fie ca tu să fii unul care-L întâlneşti pe Domnul în fiecare zi într-un mod adânc şi profund. Atunci vei vorbi despre ce au vorbit apostolii.

În primul secol vârful de lance al credinței a fost să-L cunoşti şi să-L experimentezi pe Christos. Poți judeca singur, care din cele două variante este onorată de Dumnezeu.

Acum se naşte o a treia întrebare interesantă. Care este secretul „vieții victorioase”? Ce spuneau apostolii în legătură cu aceasta?

În ziua se astăzi răspunsul este necunoscut, chiar de nevisat pentru poporul Domnului. S ă rămânem deocamdată la faptul că apostolii vorbeau despre experiența pe care au avut-o cu Isus Christos; în acest subiect şi numai în el se află secretul „vieții victorioase”. Şi cei 3. Ooo fremătau de ceea ce auzeau.

Revelația pe care apostolii o aveau despre Domnul lor, ajutorul concret referitor la cum să-L cunoşti pe El, înfiora pe fiecare ascultător şi îl umplea de teamă şi respect pentru aventura minunată ce îi stătea înainte.

Atunci când venea noaptea, se încheia ultima întâlnire din ziua aceea şi mulțimea se împrăştia pe străzi în drumul către casă. Haide să mergem şi noi cu ei pentru că bucuria acestei zile nu s-a sfârşit.

Părăsind Porticul lui Solomon şi mergând pe străzi ucenicii cântă, slăvesc pe Dumnezeu şi sporovăiesc între ei neputându-se stăpâni să nu vorbească despre lucrurile glorioase pe care ei le-au descoperit astăzi referitoare la Domnul lor. Atunci când ajung acasă salută plini de bucurie pe aceia cu care locuiesc împreună. Cu toate că numai azi dimineață s-au despărțit unii de alții, ei se salută cu căldură. Au trecut opt ore întregi! Atâtea s-au întâmplat astăzi! Toți încep să vorbească. Fac mărturisiri amestecate cu laude şi aclamații.

Fiecare încearcă să le spună celorlalți ce au auzit, văzut şi simțit. Se bucură şi vorbesc de un singur lucru: ce au experimentat astăzi. Împărtăşesc într-un mod liber, natural şi pur. Şi de ce n-ar face aşa? Cei cărora le împărtăşesc sunt cei mai dragi oameni de pe pământ. Aceştia sunt cei cu care ei trăiesc.

Pregătirea cinei este însoțită de cântări, sporovăială şi râsete. După ce masa este pregătită, fiecare se aşează undeva jos ca să mănânce şi continuă să vorbească despre aceleaşi lucruri. Aerul este plin de o explozie de viață care se revarsă. Ei mărturisesc, laudă şi cântă. Camera este plină de experiențele din timpul zilei amestecate cu bucuria de acum. Întregul loc este saturat de prezența Domnului. În cele din urmă cina se sfârşeşte. În mod spontan cineva aduce nişte pâine şi vin. Se frânge pâinea şi se împarte vinul. Încă odată bucurie, slăvire şi cântare.

Pe măsură ce timpul trece, încep să se aştearnă iar paturile şi fiecare adoarme în zgomotul râsetelor şi al laudelor vesele.

Ți-ai dat seama că tocmai ai participat la o „întâlnire" a bisericii? Biserica s-a întâlnit din momentul în care ei au părăsit casa până în momentul în care ei au mers la culcare. Acesta a fost cel de-al doilea loc de întâlnire al bisericii. Principalul loc de întâlnire al bisericii a fost în case! Aşa cum ai văzut întâlnirea a fost complet neformală. Aşa cum şi cei doisprezece stăteau în jurul Domnului şi vorbeau cu El!

Iată! Biserica a învățat cum să se întâlnească de la cei doisprezece, aşa cum aceştia „se întâlneau" cu Domnul. Cu toate că ei se întâlneau cu El, nu exista o conştiență a faptului că ar fi vorba de o întâlnire! Toți cunoşteau acum viața trupului pe care cei doisprezece o cunoscuseră alături de Christos! Acele „întâlniri" (care de fapt nu erau deloc nişte întâlniri) pe care cei doisprezece le-au avut cu Christosul viu deveniseră acum modul în care toată biserica se întâlnea! Ceea ce pentru cei doisprezece fusese să stea în jurul lui Christos erau acum întâlnirile din case pentru biserică.

Ține minte, te rog, că deşi în această seară exista o singură biserică în Ierusalim, ea se întâlnea în tot oraşul în case. Aceste grupuri nu reprezentau diferite fracțiuni sau grupuri divizate. Nu erau nici măcar grupuri formate pe bază de afinități sau prietenii. Toți credincioşii, din toate casele, erau împreună biserica, una, unită în dragoste, inseparabilă şi glorioasă.

Întâlnirile bisericii din case au fost unul din secretele bisericii primare. Ceea ce a făcut ca biserica să fie aşa de unică, de minunată, de credibilă şi de atrăgătoare au fost tocmai întâlnirile din case, sub Christos, în mijlocul unei bucurii neumbrite. (Trebuie ca biserica să se întoarcă la ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie şi să aibă întâlniri în care să nu fie prezentă nici o autoritate omenească!) Aşa arăta biserica în ceea ce priveşte întâlnirile ei din primul secol! Cu 2. Ooo de ani în urmă credincioşii s-au întâlnit sub un şopron! S-au întâlnit în case! (Aici trebuie să se întoarcă biserica. Să renunțe complet şi definitiv la sicriul construit cu măiestrie în care se întâlneşte acum). Fiecare credincios are dreptul de necontestat de a participa cel puțin la o întâlnire a bisericii într-o cameră de zi, fără nici un „lider" care să urmărească să ruineze totul, în mijlocul unei bucurii neîngrădite. Este o experiență pentru care este greu de găsit un substituit.

Acesta era locul în care se întâlnea prima biserică. S-a sfârşit încă o zi obişnuită din viața bisericii din Ierusalim. Şi dacă Dumnezeu este îndurător, cei ce au inima pregătită vor vedea acele zile din nou!

7 Viața bisericii în zilele noastre.

Hai să considerăm că sărbătoarea Cincizecimii are loc în secolul douăzeci! Să luăm istorisirea pe care tocmai ai citit-o în ultimul capitol şi să o punem într-un cadru tipic american.

Pentru început să ne imaginăm un oraş modern, de mărime mijlocie. Un oraş potrivit din toate punctele de vedere să fie gazda unor convenții (congrese, conferințe, etc., n. tr.). Oraşul găzduieşte odată pe an un festival faimos internațional care atrage oameni din toată lumea. În rest este un oraş mediu cu magazine mari, şcoli, „clădiri de biserici", o zonă centrală, un cartier sărăcăcios, în exterior se întind suburbii fără sfârşit cu case ale clasei mijlocii (trei dormitoare, două băi, două maşini, două televizoare şi o barcă cu motor sau cu vele), o mulțime de apartamente moderne, o zonă de clasă superioară cu câteva rânduri de case şi un colegiu. Americana!

Acum imaginează-ți următoarele. Tu ai venit aici ca să vezi festivalul anual al oraşului. Eşti un străin. Părinții tăi s-au născut şi au crescut aici, dar tu te-ai născut şi ai crescut într-o altă țară. Vorbeşti engleza, însă cu un accent străin. Cu toate că tu nu ştii nimic de ei, doisprezece oameni, pe care tu îi vei întâlni peste puțin timp, au venit şi ei în oraş pentru o scurtă vizită. Ei sunt dintr-un orăşel apropiat. (Să zicem, unul cu o reputație proastă.)

În prima zi a convenției, Dumnezeu Îşi trimite Duhul Său. El trimite Cincizecimea! Tu eşti unul din mulțimea care observă ce se întâmplă. Auzi pe Petru vorbind, unul din cei doisprezece din afara oraşului. Şi tu te converteşti din toată inima la credința în Isus Christos. Împreună cu alți 2.999 de oameni! Te botezi. A doua zi ai de luat o decizie. Vei merge să prinzi un avion ca să te întorci acasă sau vei rămâne şi vei plonja în experiența cunoaşterii lui Isus Christos împreună cu alți 3.119 credincioşi?

Apoi, Petru, unul de care nu ştiai nimic în urmă cu 24 de ore, aruncă bomba. El nu cere nimănui nimic. El spune! Toți vor rămâne! (Cam în felul acesta vorbesc apostolii.) Este de fapt ceea ce chiar inima ta doreşte. Te decizi să abandonezi tot ce ai cunoscut înainte. Te decizi să fi un urmaş adevărat, cu folos şi fără compromis al lui Isus Christos. La fel fac încă 2.999.

Acum, acele mici detalii: unde vei dormi? Unde vei mânca? În curând afli că circa cincizeci de localnici, care s-au convertit şi ei, îşi pun casele la dispoziție. OOOO, cam şaizeci de oameni se vor buluci în fiecare din aceste case tipice cu trei dormitoare şi vor căuta să se simtă ca acasă. Casa la care tu ajungi este plină, chiar supraplină. Cum tu ai la tine o saltea subțire te oferi voluntar să dormi în grădină unde se întind rufele la uscat. Mâncarea pentru şaizeci de oameni se va găti în bucătăria mică a acelei familii. Dar nu-ți pasă. Voi îl aveți toți pe Domnul.

Nu eşti la țară. Nu eşti la o fermă. În jurul tău nu s-a schimbat nimic. Tu eşti în mijlocul civilizației moderne, a poluării şi toate celelalte.

Următorul lucru pe care îl afli este că fratele căruia îi aparține casa se decide să o vândă. La început te impacientezi. (În grădina acelei case tu dormi sub sârmele de rufe.) Dar imediat te bucuri cu adevărat văzând că nu-şi vinde numai casa, ci şi barca; apoi televizoarele, apoi mobila, apoi cele două maşini (consumă prea mult la suta de kilometri – le schimbă pentru nişte scutere).

În curând auzi că şi alţii care locuisec în oraş îşi vând totul: case, maşini, cabane, rulote, bărci, aparatură stereo, bunuri. Vrei să faci la fel! Trimiți o telegramă la familia ta spunându-le să vândă totul şi să vină cu primul avion!

Totul devine extraordinar. De neimaginat. Fiecare are o nouă perspectivă: „Am nevoie de puține lucruri. Dacă le vând pe acestea sau pe acelea aş putea da ceva bani pentru fondul comun şi vor fi satisfăcute mai multe nevoi ale fraților şi surorilor mele. Nu mai am de gând să mă uit la televizor. Golful a fost un calmant pentru nervii mei obosiți – cu siguranță nu mai am nevoie de crosele de golf: Îl am pe Isus Christos!". Într-adevăr, fiecare vinde tot ce are: pământuri, case, mobile, motociclete, maşini de cusut. Tot ceea ce până acum era o investiție sigură: lucruri de valoare, conturi bancare, economii, polițe de asigurare. Se duce totul. În Isus Christos este o viață nouă şi un stil nou de viață.

Niciunul din voi nu va mai avea vreodată ceva în care să se încreadă pe acest pământ. Fiecare şi-a părăsit fosta poziție socială. Toate speranțele, toată încrederea în viitor, toate dorințele de a fi în siguranță s-au dus. Acum încrederea ta este în Domnul şi în biserica Lui. Nu ai încotro; tu nu mai ai altceva. Domnul sau un dezastru. Sau Christos Se dovedeşte a fi real şi credincios, sau tu eşti într-o mare încurcătură!

Bucuria Domnului este nestăvilită. Se pare că nimeni nu a observat că a trecut dintr-o dată de la (o aşa zisă) siguranță la sărăcie. Isus Christos valorează cât toate – ba chiar mai mult!

Întâmplător din vânzarea bunurilor nu au rezultat suficienți bani pentru acoperirea tuturor nevoilor. De ce? Pentru că fiecare este îngropat în datorii. După plătirea acestor datorii n-a mai rămas prea mult.

În curând te vei găsi căutând o slujbă. Orice slujbă. Muncitor în uzină, zugrav, profesor, bucătar, orice e de folos. Aceasta este una din caracteristicile unice ale unei adevărate trăiri în comun: pe cât posibil fiecare să aibă un servici. Fiecare. Şi aceasta înseamnă servicii nu tocmai plăcute. Te vei bucura văzând bărbați şi femei care fuseseră bogați şi care acum laudă pe Domnul pentru privilegiul de a fi angajați ca ospătari, funcționari, sau operatori la calculator. Slujbele primite sunt grele, o normă întreagă şi nu neapărat din cele uzuale. (Nimeni nu-şi ia un servici în care lucrează trei ore pe zi ştregând de praf nişte papuci. ca să aibă timp de rugăciune sau „slujire completă pentru Domnul". Nimeni nu caută să facă o mare rețea de magazine ca să poată da de lucru la toți frații fără servici. De altfel cei cu calități înnăscute de conducători şi descurcăreți vor avea unele probleme atunci când vor primi slujbă ca simpli muncitori.)

Acum că nimeni nu are o casă, unde vor locui? Prin rezolvarea acestei dileme vom vedea făcut praf şi pulbere modul de viață al secolului douăzeci. Viața bisericii întotdeauna distruge tiparele sociale. Vechi tipare de viață, chiar moşteniri ale tradiției, obiceiuri mult prețuite, toate se dizolvă în viața bisericii care absoarbe totul. Fiecare trăsătură de viață socială dispare peste noapte. Tocmai ți-ai pierdut întreaga moştenire de valori naționale! Vei avea legătură într-un mod nou cu întreaga civilizație occidentală. Da, într-atât este de revoluționară viața bisericii.

Ai putea spune că e cam mult. Gândeşte-te însă că în primii zece ani ai istoriei bisericii numai în felul acesta s-a înțeles că ar însemna să fi un urmaş al lui Christos.

Este o mare nevoie să se refacă această imagine. Nu există motive justificate împotriva întoarcerii la abandonarea completă. Domnul n-a intenționat niciodată ca urmaşii Lui să fie altfel cât timp sunt pe acest pământ. Creştinismul decadent este acela care consideră că conceptul actual, al bisericii care creşte prin întâlnirea de duminică dimineața, este adevărata imagine despre ucenicie.

Fiecare în el însuşi doreşte să locuiască împreună cu ceilalți. Situația de a locui împrăştiați prin oraş, fiecare trăindu-şi viața după propriul program în spatele perdelelor trase, este pentru necredincioşi. Uit-o! Tu vrei să fii numai lângă cei 2.999 de oameni care-L cunosc pe Isus Christos.

Apostolii scotocesc oraşul. Există vreun loc unde să poată locui toți? Sau, dacă nu, câteva locuri? Aproape sigur că găsesc un cămin nefolosit pe lângă centrul universitar. Cam cincizeci se vor muta în el. Apoi ocupă un hotel vechi. Apoi este închiriată una din cele mai mari vile (are zece dormitoare!). Este închiriat apoi un complex de apartamente noi încă neocupate. La urmă se face contractul pentru o stradă înfundată, adică toate casele cu trei dormitoare de pe o stradă se vor umple şi vor fi suprapline cu credincioşi.

Dintr-o dată o casă tipică secolului douăzeci, cu trei dormitoare, situată într-un complex de locuințe liniştit şi frumos, nu mai este ce a fost. În fiecare casă locuiesc cam douăzeci de sfinți. Toată ziua, locul sună de laude şi strigăte de bucurie. În locul unei străzi retrase şi liniştite al cărei rezidenți stau ascunşi în case, întreaga înfundătură roieşte de mişcare. Toți mănâncă într-o anumită casă. De întâlnit se întâlnesc într-o altă casă. Toată strada este o „casă".

Cam la fel este şi la hotel, la căminul universitar şi la complexul de apartamente. Toate se cutremură de laudele aduse lui Dumnezeu.

Te-ai gândit vreodată la casa cu trei dormitoare, o adevărată piatră din capul unghiului a civilizației moderne? A fost inventată de păgâni pentru păgâni. Astăzi se proiectează şi se construieşte o zonă de 3. Ooo de locuințe, după care 1o. Ooo de oameni participă la marea inaugurare şi apoi, ca nişte roboți, cumpără casele, îşi mută mobila în ele, trag perdelele, pornesc televizoarele şi stau liniştiți în fața lor pentru următorii patruzeci de ani. Dacă mergi printr-un astfel de cartier, vei vedea că este ca un oraş fantomă: cu greu vezi ceva care are viață! Acesta este omul modern (păgânul modern). Acesta nu este biserica".

Ce altceva se mai întâmplă? Fiecare a renunțat la maşină: o parte s-au vândut, iar o parte sunt folosite în comun. În fiecare dimineață sfinții care au serviciu iau aceste maşini şi pleacă la serviciu în mijlocul cântărilor al rugăciunilor şi al laudelor. Cei ce rămân curăță casa, tund iarba, vopsesc, repară maşinile, sau mai dreg câte ceva.

Ce altceva se mai întâmplă? În timpul zilei oricine poate merge în spatele sediului convenției, în parcarea oraşului, pentru a-l asculta pe apostoli. Apoi se întorc la cămin, la hotel, la strada înfundată sau la complexul de apartamente pentru ca iarăşi să împărtăşească, să laude pe Domnul şi să se bucure.

A doua zi dimineața o vor lua de la capăt! Ceea ce ai citit acum este experiența din primul secol într-o versiune a secolului douăzeci. O astfel de aventură ar distruge complet modul de viață american plin de mulțumire de sine – sau pe cel britanic, australian, chinezesc sau orice alt mod de viață. Tu n-ai văzut nici n-ai experimentat ceea ce ai citit, dar să ştii că lucrurile stau şi aşteaptă să fie experimentate. Este loc pentru fiecare – cu excepția celor ce se vor în siguranță.

Dumnezeu a dat această experiență poporului Său cu scopul precis de a fixa standarde în acele condiții ale începutului. Biserica va putea folosi această experiență în situații de criză. Mai mult, Dumnezeu a dorit ca biserica să I se dăruiască aşa de mult, încât lucruri ca trăirea în comun, a vinde totul, a pierde totul şi destrămarea tuturor obiceiurilor sociale să fie privite ca fiind ceva normal.

„ La fel a fost şi cu Ierusalimul. El nu a fost ridicat pentru Dumnezeu sau poporul Lui. A fost destinat să satisfacă felul de viață tradițional ebraic. Apoi a venit biserica şi a răsturnat totul. Ei n-au folosit casele în modul în care au fost gândite să fie folosite. În ceea ce priveşte trăirea pe acest pământ biserica s-a raportat într-un mod nou. Bisericii nu i-a păsat de ceea ce le păsa oamenilor. Trupul lui Christos a forțat întreaga arhitectură a oraşului, schematizarea lui, întregul sistem al vieții omului, pentru a le aduce la un mod nou de viață.

Nu Dumnezeu a inventat modul de viață al aceste lumi – mod pe care oamenii îl transmit cu mare grijă de la o generație la alta. Dumnezeu a creat însă biserica! Şi biserica glorioasă, doar prin ceea ce este, sparge pur şi simplu în bucăți vechiul mod de viață. În întregime!

Este adevărat însă că nu toate bisericile din primul secol au trăit având lucrurile în comun. (Bisericile primare erau foarte diferite disprețuind şablonarea.) Dar este la fel de adevărat că trăirea în comun s-a practicat pe o scară mult mai largă decât se consideră astăzi”.

Domnul aşteaptă, după cum şi duhul tău aşteaptă, ca această experiență copleşitoare să fie restaurată. Începutul a fost când fiecare urmaş al lui Isus Christos să aibă posibilitatea unei astfel de experiențe.

De asemenea această nouă descoperire a constituit punctul de plecare în următoarea etapă de creştere numerică a bisericii.

Biserica abia a început şi deşi sfinții încă nu şi-au revenit după nemaipomenita zi a Cincizecimii, Dumnezeu este pe cale să le dea o experiență care aproape va egala în măreție pe cea de la sărbătoarea Cincizecimii.

Sunt multe de spus în legătură cu a nu deține nimic. Probabil că ai dorit vreodată să se pună capăt lucrurilor lumii din viața ta. Ei bine, dacă te ții tare pe picioare, ai putea încerca varianta Ierusalim. Este o cură sigură. Te va dezbăra de lume rapid şi eficient!

Nu vei mai fi acelaşi cât vei trăi. Şi va fi una din cele mai glorioase şi spectaculoase experiențe din viața ta. Ea va permite Domnului să pătrundă în viața ta aşa cum nimic altceva n-ar face-o.

Acum să ne întoarcem în primul secol în Ierusalim. La câteva zile după Cincizecime a fost o revărsare de vindecări. S-a descoperit în felul acesta că

cineva din biserică care are o boală, merge la apostoli ca să fie vindecat şi nu în altă parte. Această descoperire a adăugat şi mai multă bucurie şi încântare.

„ În anul 16o d. C. (la cei 13o de ani după Cincizecime) un împotrivitor păgân plin de răutate pe nume Lucian spunea despre poporul Domnului: „acei imbecili care desconsideră lucrurile pământeşti şi le socotesc ca aparținând tuturor în comun".

În 19o d. C. un creştin numit Tertulian dezvăluia: „noi avem toate în comun. Mai puțin soțiile noastre." Aceasta înseamnă că la 15o de ani de la Cincizecime credincioşii încă mai practicau ceea ce s-a început în Ierusalim – şi aceasta în întreg Imperiul Roman! Deci, nu a fost ceva chiar aşa de temporar. Nu trebuie ca trăirea în comun să fie de lepădat aşa cum este de fapt acum. Tu trebuie să optezi pentru o întoarcere la ea – în stilul primului secol.

8 Primii patru ani.

Este fix ora trei după amiaza. Toate prăvăliile din oraş şi-au deschis porțile. Este timpul jertfei de după amiază, când mii de oameni se strâng la templu. În mulțime se găsesc şi Petru şi Ioan. Mulțimea se mişcă încet urcând scările mari ale templului. Chiar atunci când ajung la una din uşi, Petru observă pe nişte oameni ce poartă pe un cerşetor olog. În dreptul lui Petru se opreşte brusc. Ceva freamătă în duhul lui.

Toți din Ierusalim, inclusiv Petru, îl ştiau pe acest cerşetor; el şi-a petrecut cea mai mare parte a vieții lui (peste douăzeci de ani!) stând acolo jos lângă uşa templului. Toți cei care au trecut prin „Poarta Frumoasă" îl cunoşteau din vedere.

Odată Petru umblase pe ape, văzuse morți înviind, servise masa cu Christosul înviat! Acum fremăta ceva în duhul lui. Lui Petru nu-l era greu să creadă că acest om neajutorat poate fi vindecat. Cerşetorul şi-a ridicat privirea spre el şi văzând că Petru priveşte la el aştepta să primească ceva. Petru a spus însă că: „Aur sau argint n-am, dar ce am îți dau". (Starea financiară a unui apostol pentru toată viața lui trebuie să fie aceasta: lefter! Aşa a fost în primul secol.) Petru a întins mâna, l-a apucat pe cerşetor şi i-a poruncit: „În Numele lui Isus Christos din Nazaret, umblă!" Pe jumătate ajutat, pe jumătate luptându-se singur, pe de-o parte şocat, pe de altă parte crezând, cerşetorul s-a ridicat sus!

Stătea în picioare! S ărmanul om stătea neştiind ce să creadă. Dar dacă poate să se țină pe picoare, poate că o să reuşească să şi umble. A încercat. A reuşit! N-a mai pierdut vremea. A început să urce şi să coboare scările, plângând, strigând, țipând la toți cei pe care-l vedea. (Petru vindecase un olog din naştere!)

Spre deosebire de secolul nostru, Petru şi Ioan n-au încercat să tragă foloase în urma acestui eveniment deosebit. Cei doi au intrat în templu; la fel a făcut şi cerşetorul, însă cu mult zgomot, strigând şi țipând. (La scurt timp după vindecare, acest om şi apostolii au dispărut din templu şi s-au dus în spate la Porticul lui Solomon şi la slujirea pe care ei o făceau acolo. Ei învățaseră felul în care Domnul vrea să se facă vindecările: să fie făcute în modestie. O vindecare nu trebuie să fie niciodată aclamată de cel care vindecă. Gândeşte-te la acest lucru şi la modul în care se face astăzi vindecarea!)

Însă cerşetorul a făcut multă reclamă. La urma urmei, fusese olog din naştere! Acum îşi încerca în templu priceperea de a alerga. Era nebun de bucurie. După ce a fugit a încercat să sară. În acest timp el împrăştia ştirea despre vindecarea lui. În curând a fost văzut de întreaga mulțime ce era adunată acolo în după amiaza aceea. Vorba despre ceea ce s-a întâmplat a mers din gură în gură şi mulțimea a început să se îndrepte către Porticul lui Solomon ca să vadă cine sunt cei doi care au făcut această minune. (Se prea poate ca şi cerşetorul să fi mers tot atunci spre portic.) Locul s-a umplut repede de spectatori. Petru a folosit prilejul, ca în ziua Cincizecimii şi a proclamat mulțimii curioase pe Christos.

Sute au crezut, pe loc! Între timp vestea vindecării a ajuns la conducătorii templului şi s-a iscat puțină panică. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să cheme garda templului şi însoțiți de aceştia au dat buzna în Porticul lui Solomon ca să-l aresteze pe apostoli. Dar au ajuns prea târziu ca să oprească o mulțime de oameni de a fi convertiți. Nimeni nu ştie câți s-au convertit în după masa aceea. Dar cineva a estimat că numărul bărbaților din biserică s-a ridicat la 5. Ooo".

Acesta era al doilea val de convertiți. Adiministratorii de la templu n-au putut să-l oprească pe convertiți, dar puteau să-l aresteze pe apostoli. Ca urmare cei doi şi-au petrecut noaptea în închisoare. Probabil că apostolii avuseseră un oarecare simțământ că biserica nu-l prea agreată de mai marii cetății. Ziua de azi alungase orice dubiu cu privire la acest lucru!

În dimineața următoare Petru şi Ioan erau judecați. Tribunalul le-a spus răspicat că din ziua aceea este în afara legii să proclameze pe Isus Christos. A fost de fapt o nouă ordonanță emisă de Sinedriu şi care era valabilă pentru tot oraşul. Cei doi au fost muştruluiți, amenințați şi li sa dat drumul. Dar chiar înainte de a pleca ei au făcut clar celor de față că n-au nici cea mai mică intenție să respecte acea ordonanță.

Dintre toate popoarele Imperiului Roman credincioşii primului secol au fost cei mai supuşi legilor, bineînțeles cu excepția celor care interziceau proclamarea evangheliei! Aceste ordonanțe ei le călcau întotdeauna.)

Petru şi Ioan au chemat biserica să se strângă cât mai degrabă într-un anumit loc şi le-au spus tot ce li s-a întâmplat. În loc de teamă şi tristețe, biserica a fost cuprinsă de bucurie. Apoi a erupt o rugăciune atât de cpoleşitoare că s-a cutremurat pământul sub ei. Duhul Sfânt s-a mişcat prin mulțime. Deoadată toți apostolii au fost atinşi de o nouă îndrăzneală de a vorbi în Numele lui Isus Christos. (Observă că nu mulțimea a primit această îndrăzneală nouă, ci apostolii. Mulțimea nu s-a pus în frunte în bătălia pentru evanghelizare – şi e puțin probabil că ar fi participat la această evanghelizare.)

Ierusalimul a fost din nou lovit de un puternic val de vestire a evangheliei! Ca urmare a acestei îndrăzneli noi, biserica a fost inundată de încă un aflux de convertiți, cel de-al treilea.

Erau aşa de mulți convertiți că biserica s-a găsit din nou în situația de după Cincizecime. Iarăşi era o mare nevoie de locuințe; iarăşi era o mare nevoie financiară.

Aproape că au început totul de la capăt. Biserica nu şi-a permis luxul unei odihne. Totuşi, nu s-a plâns nimeni: era o problemă glorioasă. Pe de altă parte se pregătea o soluție.

Unul din convertiți, Iosif Barnaba", era un om foarte bogat deținând o mare avere. Văzând nevoia bisericii, Barnaba a vândut totul şi a adus banii la apostoli. (Cel mai probabil este că el şi-a vândut proprietățile pe care le avea acasă în Cipru.) Această lucrare minunată a dat naştere unei reacții în lanț. În curând toți din biserică au aceeaşi inimă, să vândă totul pentru Christos ca să satisfacă această nevoie care apăruse. Nici n-a trebuit ca apostolii să sugereze să se facă aşa ceva. Pe oameni, pur şi simplu nu-l interesa să dețină ceva. Cei ce încă mai aveau ceva de valoare, au vândut şi au adus banii la apostoli.

Aceasta a fost a doua oară când fiecare a vândut tot ce avea. Asta e nebunie. Şi să pui totul la picioarele apostolilor! Şi mai de neînțeles! S-a strâns o mare avere. (Nu fă aşa ceva în secolul douăzeci. O asemenea avere în mâinile celor din ziua de astăzi. Când mentalitatea este să se facă clădiri cât mai mari, etc.; nu se ştie cum vor ajunge să fie cheltuiți banii.)

Cum se poate să i se acorde cuiva atâta încredere, să aibă atâta credit? Bineînțeles, ei erau apostoli, dar totuşi acesta este un lucru care îi pune la mare încercare pe oameni. De unde au ştiut oamenii că apostolii merită atâta încredere? Răspunsul e simplu. Pasiunea lor era Christos. Ei n-aveau nici un interes în bogăția aceea. Şi nici n-au căutat să cumpere proprietăți cu ea. (Niciodată biserica primară n-a deținut proprietăți.) Erau nişte oameni înțelepți. Nu ziditori de imperii. Într-adevăr, banii erau la picioarele apostolilor. Şi va fi aşa toată viața lor.

„ S-ar putea ca în ziua aceea să se fi convertit 5. Ooo de bărbați. Relatarea nu e precisă, dar se poate aproxima fără exagerare că acum erau cel puțin 1o. Ooo de credincioşi. „ El a primit şi numele de Barnaba, adică fiul mângâierii, pentru că el întotdeauna îndemna şi încuraja pe ceilalți.

Erau cei mai de încredere oameni de pe pământ cărora să li se încredințeze o asemenea avere. Toată viața lor ei n-au deținut nimic. Şi nici n-au dorit aşa ceva. Găseşte astfel de oameni. Dacă poți. Aceştia merită încrederea!

În această perioadă, când fiecare renunța la toate proprietățile pe care le avea, un bărbat numit Anania s-a gândit la un plan cum să facă rost de bani. (El avea să fie o lecție care arăta cum să nu se profite de pe urma bisericii.)

Toți, cei care aveau un serviciu îşi aduceau salariul întreg la fondul comun. Apoi, cu ajutorul acestor bani, era acoperit strictul necesar al fiecăruia. Fiecare a primit de mâncare şi un loc unde să doarmă. Când aceste cerințe de bază au fost acoperite, atunci în funcție de fondurile disponibile se satisfăceau alte necesități. Planul lui Anania a fost simplu. El s-a hotărât să dea doar o parte din salar, dar să le spună apostolilor că a dat totul. În felul acesta el putea economisi ceva bani din venitul lui lunar, în timp ce biserica avea să-l satisfacă toate nevoile lui! Cu timpul el putea să economisească astfel o mică avere.

Anania şi-a pus planul în aplicare. Nici măcar nu i-a trecut prin minte ce se va întâmpla atunci când va veni cu darul şi-l va spune lui Petru „adevărul".

Duhul lui Petru s-a tulburat. El a văzut exact ceea ce era în inima omului. A dezvăluit păcatul lui Anania şi acesta a căzut mort în faţa lor. Ceva mai târziu a murit şi soţia lui Anania în acelaşi fel. Vestea despre moartea lor a zburat prin toată cetatea. Întreaga populaţie a fost şocată. Din ziua aceea toţi din oraş, fie credincioşi, fie necredincioşi, îi priveau pe apostoli cu o teamă sănătoasă. În acelaşi timp Dumnezeu fixase un standard foarte înalt de onestitate pentru cei ce vreodată vor hotărâ să trăiască în comun.

Acest ultim semn, în care doi oameni au căzut morţi pentru că minţiseră pe Duhul Sfânt, a dat naştere la al patrulea mare val de convertiţi. Biserica începuse cu 12o, apoi a trecut la 3. Ooo, apoi la peste 5. Ooo de bărbaţi şi acum cine mai ştie cât de mare era! (Până acum mărimea bisericii fusese estimată ca „mulţime", dar de la această ultimă creştere se folosea un alt termen. Biserica era considerată acum „ca o mare mulţime". Cu alte cuvinte nimeni nu mai putea ţine socoteala.) Trebuie că Porticul lui Solomon devenise supraplin cu toţi aceşti noi convertiţi.

Este destul de ciudat faptul că după aceste evenimente cei necredincioşi nu s-au aventurat prea aproape de portic. Se pare că se temeau de aceşti neconformişti. Cu toate acestea, chiar cei necredincioşi vorbeau de bine pe aceşti urmaşi ai lui Isus.)

Lucrurile au început să ia amploare. Întreg oraşul era influenţat de aceşti oameni. În fiecare zi se converteau tot mai mulţi oameni. Un al doilea val de vindecări a pus capac la toate. Un mare număr de oameni erau însănătoşiţi. Sute s-au vindecat prin mâinile apostolilor.

Aceste vindecări au generat al cincilea aflux de convertiţi. S-a întâmplat că vestea despre vindecarea unora din Ierusalim a ajuns la urechile celor ce locuiau în împrejurimi. Din aceste oraşe au venit în curând grupuri de oameni care îşi aduceau bolnavii spre a fi vindecaţi de cei doisprezece.

Probabil că unii din alte oraşe deveniseră invidioşi. Ei ziceau probabil că: „Dacă apostolii aceia au de gând să stea într-un singur oraş, noi nu avem de gând să pierdem bucuria cunoaşterii lui Christos. Dacă nu va veni biserica la noi, vom merge noi la ea."

Cinci valuri mari de creştere! Unul după altul! Biserica era străbătură de o stare de bucurie, teamă sfântă şi expectativă. Era de dorit să fi acolo!

Întotdeauna viaţa bisericii este extraordinară. Trupul de credincioşi s-a mărit şi mai mult, atunci, când cei din afara oraşului au fost vindecaţi şi apoi mântuiţi şi apoi s-au decis să rămână ca să fie parte a bisericii! Biserica era aşa de mare acum că termenii de „mulţime" şi de „mare mulţime" nu mai erau potriviţi. Biserica era considerată acum ca fiind „mulţimi". Li s-a pierdut numărul cu totul.

Suntem în faţa unei întrebări fascinante: cum a crescut biserica primară? Ce metodă a folosit biserica ca să crească? Care i-a fost „programul de evanghelizare"?

Niciunul. Prin patru mijloace a atins biserica din Ierusalim acea mărime: (1) evenimentele incredibile, cum a fost Cincizecimea, (2) perioade de vindecări care urmau de obicei unor astfel de evenimente; (3) slujirea zilnică a apostolilor

în Porticul lui Solomon; şi în sfârşit (4) strângerile din case care au adus mulți oameni la Christos.

Ține cont că nu se găsesc în practica bisericii lucruri ca şi „câştigarea sufletelor” sau „întâlniri de evanghelizare”. Acestea au apărut mult mai târziu (după 1.8oo de ani!). Creşterea progresivă a bisericii din Ierusalim a avut un caracter spontan, neplanificat.

Este anul 34 d. C.

Biserica avea acum aproximativ patru ani. Notează te rog că nimeni din biserică nu evangheliza sau făcea altceva, cu excepția apostolilor. Notează de asemenea că biserica nu are daruri, slujbe deosebite, structură sau organizare. Doar doisprezece apostoli şi peste 1o. Ooo de oameni!

În Ierusalim totul era parcă un vis. Singura problemă a fost o mică altercație cu adiminatratorii locali. Vremurile bune erau însă pe sfârşit. Aveau să fie probleme mari.

9 Prima problemă.

Au fost arestați cei doisprezece apostoli. Ei sunt închişi aşteptând să fie judecați. Acesta este un prilej potrivit pentru a-l condamna la moarte.

Cazul va fi judecat de Sinedriu. (Sinedriul îşi asuma câteodată atribuțiile unui guvern evreiesc, cu toate că în această perioadă de ocupație străină singura lui însărcinare trebuia să fie treburile religioase.) Cei şaptesprezece bărbați ai Sinedriului au văzut cum oraşul lor este întors pe dos din cauza omului Isus Christos. În cele din urmă, astăzi ei sunt obligați ca să acționeze pentru a restaura ordinea religioasă în Ierusalim. Probabil că va fi nevoie să-l condamne la moarte pe cei doisprezece aşa cum au făcut cu Domnul lor în urmă cu cinci ani.

De ce sunt necesare măsuri atât de extreme? De ce vor ei să omoare doisprezece bărbați? Din cauza devotamentului religios oare? Nu! Din cauza direcției în care se îndreptau lucrurile: dacă apostolii nu sunt opriți, este foarte posibil ca întreg oraşul să se întoarcă să-l urmeze pe Christos. Ce se va întâmpla atunci cu Sinedriul? Ei vor rămâne fără putere şi fără autoritate. Nu vor mai avea un serviciu.

De aceea s-au îngrijorat ei. Mişcarea aceasta nouă condusă de cei doisprezece reprezenta un pericol real pentru sistemul religios. Cei doisprezece încălcaseră de nenumărate ori ordonanța ce interzicea categoric propovăduirea lui Christos înviat şi, în plus, a acestei enervante evanghelii a împărăției pe care aceştia o proclamau. Ordonanța n-a ajutat la nimic. Cei doisprezece erau mai îndrăzneți ca înainte. Mai mult decât atât, această chestie numită „biserica” crescuse în salturi. Chiar şi unii din Iudeea au început să vină recent, aducându-şi bolnavii ca să fie vindecați. Oraşul se sufoca de atâția vizitatori; unii chiar au rămas şi acum fac parte din biserică! Lucrurile începeau să scape de sub control. A sosit momentul să se termine cu cei doisprezece şi cu biserica. În Ierusalim toate erau vechi de când lumea. Apăruse ceva nou ce amenința acest stabiliment. „Noul” trebuia oprit prin şi pentru, ceea ce era deja „existent”.

Urmăreşte sistemul religios – orice sistem religios – atunci când se ajunge la acest punct începe persecuția.

Cei doisprezece au fost duşi în „Sala pietrelor şlefuite” pentru a fi interogați de consiliu. Răspunsurile lor n-au liniştit cu nimic temerile anchetatorilor. Nu-şi mai luase nimeni apărarea vorbind cu atâta îndrăzneală şi autoritate. Cu toate că acuzația adusă, proclamarea lui Isus Christos, le putea aduce moartea, pe fețele lor nu se vedea nici o urmă de teamă. Toți cei doisprezece stăteau în fața lor şi le spuneau răspicat că n-au de gând să tacă.

Impunătorul consiliu avea toate motivele să creadă ceea ce li se spunea. De ce? Ceva s-a întâmplat ieri, ceva, care dovedea cu prisosință că aceşti oameni ştiau ce spun. Sinedriul i-a pus ieri pe apostoli în închisoare; noaptea, închisoarea le-a fost forțată. de un înger! În loc să dispară din oraş cum ar fi făcut orice om sănătos la minte, apostolii s-au îndreptat direct către templu şi au început iarăşi să proclame evanghelia lui Isus Christos! Mai târziu, ofițerii care asigură ordinea în cetate au spus Sinedriului despre forțarea închisorii şi apoi – cu sfiaşă – au spus unde i-au găsit pe cei doisprezece în această dimineață. Şi iată-l acum declarând, cu toate că puteau fi omorâți: dacă rămân în viață merg iarăşi la templu şi calcă legea din nou!

În fața unei astfel de desconsiderări a legii şi a ordinii, era aproape o chestiune de onoare pentru Sinedriu ca să-l pedepsească cu moartea. Şi probabil că aşa ar fi făcut dacă n-ar fi fost cuvintele unuia mai în vârstă şi mult apreciat. Numele acestuia era Gamaliel şi ori de câte ori vorbea era ascultat cu mare atenție. El a cerut suspendarea şedinței pentru deliberări. Atunci Gamaliel a spus că e foarte posibil ca această mişcare să dispară. Dacă timpul este lăsat, ca timpul să-şi spună cuvântul.

Cuvintele lui Gamaliel au salvat viețile celor doisprezece. În locul pedepsei cu moartea, Sinedriul a decis să i se aplice fiecăruia o bătaie cruntă. Cele treizeci şi nouă de lovituri îngrozitoare. Şi aşa s-a făcut că fiecare apostol a gustat prima lui suferință pentru Christos! După ce au fost târâți afară şi bătuți, cei doisprezece au fost aduşi din nou în fața Sinedriului. Dar nici chiar această experiență teribilă a biciuirii nu le-a oprit îndrăzneala.

Erau plini de sânge, morți pe jumătate şi abia se țineau pe picioare, dar tot nu cedau. Nu mai având ce să le facă, conducătorii religioşi i-au amenințat şi le-au dat drumul. În cel mai bun caz Sinedriul a încheiat problema, trăgând nişte concluzii.

Aceasta a fost prima persecuție serioasă pe care au suferit-o urmaşii lui Christos. Care a fost reacția lor?

Cea a unei perspective sumbre? Atunci când cei doisprezece au părăsit camera de judecată erau nespus de bucuroşi. Au fost în sfârşit socotiți vrednici ca să sufere pentru Domnul lor!

Erau bine dispuşi. Trimiterea în închisoare, eliberarea de acolo, amenințarea cu moartea, bătaia, porunca de a nu mai vorbi despre Christos, n-a făcut altceva decât ca să-l determine pe cei doisprezece să meargă din nou la portic, în case şi să vorbească cu şi mai multă îndrăzneală. Încă odată (pentru a şasea oară) a mai crescut biserica, de data aceasta sub imboldul arzător a doisprezece oameni aprinşi.

Cea mai reținută aproximare a mărimii bisericii consideră numărul credincioşilor ca fiind peste 15. Ooo. De fapt, 2o. Ooo este o cifră mult mai realistă.

În timp ce aceste întâmplări extraordinare aveau loc, anii treceau. Biserica are cinci ani. Prima mare problemă din viața bisericii este istorie acum. Prima persecuție a venit din afară, adică dinspre lumea religioasă. Va urma un al doilea rând de probleme, dar de data aceasta va fi din interiorul bisericii.

Suntem în jurul anului 35 d. C.

1o Şapte bărbați.

Două zeci de mii de oameni. Gândeşte-te la toate problemele. Trăirea în comun. Gândeşte-te la toate aspectele. Doar doisprezece apostoli, care să rezolve totul. Întotdeauna anumite lucruri neînsemnate n-au mers bine. Într-o zi avea să apară o mare problemă. Şi a apărut! Gândeşte-te ce ar însemna ca 2o. Ooo de oameni să trăiască în comun. Trebuia găsită şi cumpărată mâncarea în fiecare zi. Apoi trebuia, într-un fel, să fie împărțită ca să hrănească 2o. Ooo de guri. Cumpărarea şi distribuirea hranei era treaba apostolilor – pe lângă o mulțime de alte responsabilități. În primul rând era slujirea. Aşa că supravegherea trăirii în comun se făcea în timpul liber. Pentru anumite lucruri erau unii care ajutau. Dar acest „ajutor” era dat de cineva, care se afla în apropiere din întâmplare.

Apostolii n-au acționat niciodată „organizat”. Întreaga chestiune a trăirii în comun a bisericii şi toate celelalte probleme, ajunseseră într-o mare dezordine. Întreg ajutorul era voluntar şi de multe ori ia-l de unde nu-l. Activitatea voluntară în casa Domnului este prețioasă, fiind făcută de cele mai multe ori dintr-o inimă plină de dragoste şi cu o dorință reală de a ajuta. Cu toate acestea pe acest fel de ajutor nu te poți bizui întotdeauna.

Dar toate erau în regulă. Nimeni nu se plângea – cel puțin nu cu voce tare. La urma urmei, chiar şi apostolii aveau viu în memorie cât de neglijenți, de nestatornici şi grei de cap fuseseră ei, nu cu mult timp în urmă!

Aşa că biserica din Ierusalim era aşa cum trebuia să fie: neglijentă, haotică, fără organizare, fără structură, neplanificată, fiecare nevoie fiind satisfăcută prin aport voluntar. Era cam bizară dar fiecare o iubea aşa cum era.

De exemplu, cineva se apuca să facă voluntar ceva. Minunat! Depăşea unele dificultăți şi făcea lumină în unele lucruri, pentru un timp. Peste câteva luni lăsa totul baltă şi nu spunea nimănui aceasta. Deodată totul începea să meargă rău. Fiecare se simțea frustrat. Poate chiar puțin supărat. Apoi fiecare se apuca să facă ceva pentru a pune lucrurile la punct şi totul începea de la capăt. Un frățior, observând încurcătura. Făcută de alt frate pe care nu te puteai bizui, s-a gândit că ar putea face treaba mai bine. Aşa că şi-a asumat el sarcina de a rezolva acel lucru. Mai treceau câteva luni; acum acest frate era prea aglomerat cu treburi şi începea să le dea peste cap! Aproapre sigur că nu mai puteai să te bazezi pe el! Încet se prăbuşea totul. Mereu, mereu, an de an, a fost acelaşi poveste. Fiecare ajungea să se remarce şi să tragă concluzia că nu era nici el prea grozav. Fiecare învăța o lecție.

Întrega chestiune a vieții bisericii este de fapt o conjunctură în care se învață umilința. Biserica exista acum de şapte ani fără ca să existe organizat.

Sau sistematizat. Totul era păstrat la un loc prin dragoste şi îngăduință. Era o încurcătură.

Aşa trebuia să se întâmple. În cele din urmă lucrurile au ieşit de sub control. Poate din cauza amplorii pe care o luase totul. Poate din cauză că au trecut şapte ani. Sau poate din cauză că Domnul ştia că, în sfârşit era timpul să înceapă. Doar să înceapă. Să mai ridice câțiva oameni ai lui Dumnezeu. Oricum, biserica avea prima sa mare problemă din istoria ei de şapte ani.

S-a întâmplat în felul următor. Câteva din văduvele care nu erau de loc din Ierusalim, au început să se uite la porția de mâncare pe care au primit-o, apoi la porția unora din văduvele din partea locului şi le-au comparat. Şi nu le-au plăcut lucrurile ce-au văzut.

Probabil vreun tânăr din Ierusalim, prea zelos.

— Fără să vrea – şi-a dovedit ideile preconcepute atunci, când a făcut rațiile zilnice.

Oricum, văduvele care vorbeau greceşte au început să murmure. Nemulțumirea s-a răspândit. În curând a infectat întreaga biserică. Şi întocmai celor ce-l urmau pe Moise în pustie, când nemulțumirea a izbucnit, binecuvântarea continuă a lui Dumnezeu a început să scadă. Şi apoi s-a oprit.

Cârtelile întotdeauna opresc înaintarea lui Dumnezeu. Lucrul uimitor nu este faptul că în biserica lui Dumnezeu au izbucnit cârteli. Lucrul uimitor este faptul că au trecut şapte ani buni până să se întâmple aşa ceva! (Acesta este probabil recordul mondial al unei unități fără fisură a poporului lui Dumnezeu!) Oamenii, atunci ca şi acum, pot fi naivi. Ei nu cred că toți acei oameni scumpi şi dragi care se adunau la un loc ar fi putut avea vreodată un conflict.

Adevărul este că aşa ceva se întâmplă întotdeauna. (Nu sunt excepții!) Slavă Domnului că atunci când a apărut prima problemă internă din istoria bisericii, apostolii erau acolo pentru a o soluționa. Din nou revenim la apostolie ca la un lucru cheie. Apostolii ridică biserici. Fără ei toată această afacere chemată „biserica” este condamnată la moarte înainte de a începe.

Probabil că ți-ar place să experimentezi viața bisericii în felul celei experimentate de credincioşii primului secol. Poți crede că aceasta este ceea ce vrei şi de ceea ce ai nevoie. Poți crede că acest fapt este central în planul lui Dumnezeu. Poți să crezi chiar că eşti gata să-ți dai viața pentru aşa ceva. Dar şansele încercării de a te aduna cu un grup de oameni cu care să ajungi în final la adevărata viață a bisericii sunt foarte slăbuțe. Dacă nu începi cu apostolia. În momente ca aceasta – momente în care izbucnesc conflicte – se vede clară necesitatea apostoliei. Apostolia precede viața bisericii.

Astăzi există o impresie larg răspândită printre mulți credincioşi cum că experiența bisericii poate începe spontan: că un grup de oameni nu are nevoie de un ajutor special, că „Dumnezeu poate ridica o biserică cu o adevărată viață a trupului. El n-are nevoie de apostoli care să-l ajute. Tot ce avem nevoie este un grup de oameni care să se iubească unul pe altul, să se întâlnească în case, să asculte Scriptura, etc. Şi în curând vom avea biserica aşa cum ar trebui ea să fie”. Da, tu ai dreptate, un astfel de grup poate începe într-adevăr spontan şi poate să se descurce foarte bine fără ajutorul nimănui. la început. Părtăşia acelui grup poate fi întradevăr deosebită. Chiar poate avea ceva din adevărata

mireasmă a vieții bisericii, dar de următorul lucru poți să fii sigur: grupulețul tău nu va rezista mult. Dumnezeu nu va accepta nicidecum vreodată aşa numita biserică „spontană". Nici chiar dacă astfel de grupuri par să răsară peste tot în lumea întreagă. Spontan! Cât de ciudat ar părea, biserica spontană este contrară modului stabilit de Dumnezeu. Sute şi sute de grupuri „în case" răsar în fiecare an – cele mai multe formate din tineri foarte scumpi şi consacrați. Ei încearcă să aibă „viața trupului", să fie o biserică spontană şi, fără excepție, ei nu izbucnesc. Aceste grupuri demonstrează odată în plus că aşa ceva de fapt nu este posibil! Întotdeauna este un alt grup care vine să ia locul celui anterior. Aceştia din urmă consideră că ei vor reuşi; ei vor fi excepția care va reuşi să facă ceea ce alții n-au putut. Gândeşte-te însă la aceasta: din întreg primul secol nu există nici o mărturie despre o biserică „spontană". Întotdeauna a fost un ajutor din afară! Şi în plus: dacă n-ar fi fost apostolii în acei ani de formare, poți fi sigur că chiar şi biserica din Ierusalim s-ar fi năruit! Pentru a supraviețui trebuie să ai un ajutor din afară de statură apostolică. Acum, încearcă numai să găseşti un astfel de ajutor! Dacă în cele din urmă ajungi să iei în considerare un astfel de standard – ajutor de talie apostolică – atunci te confrunți cu o mare problemă! Dacă te vei mulțumi cu mai puțin, vei sfârşi având o inimă frântă! Şi ai grijă când spui că ai găsit un astfel de ajutor! Sunt foarte mulți oameni în jurul tău care vor să te ajute. Unii par foarte vrednici de acceptat. Ei au „văzut biserica!" Dar ei n-au experimentat-o ani de zile.

Care sunt şansele tale de a beneficia de ajutor aşa cum l-a dat Dumnezeu în primul secol? Gândeşte-te puțin. În întregul secol au fost cam douăzeci, douăzeci şi cinci de bărbați care au purtat titlul de „apostol". Chiar şi aceştia, puțini câți erau, au fost foarte mulți față de ceea ce a urmat în secolele următoare! Aşa că încercarea de a găsi oameni de statură apostolică care să-ți ajute micul tău grup, devine o problemă mare, mai mare decât crezi. În această căutare vei descoperi, poate, de ce timp de 1.7oo de ani adevărata viață a bisericii a fost virtual inexistentă!)

Probabil că cârtelile au ajuns la urechile apostolilor. Au ținut imediat o consfătuire, încercând să stabilească ce să facă la această primă disensiune. Ne dăm seama mai mult ce fel de oameni erau cei doisprezece atunci când îi vedem care le este decizia. Au procedat atât de pactic. Nimic spiritual în decizia lor. Şi nici ceva legalist. (Ei n-au conceput un set de reguli pe care să le pună în spinarea celorlalți. Regulile opresc întotdeauna cârtelile. D) Decizia a fost simplă. Mulțimile erau acum prea multe pentru ca apostolii să mai poată rezolva singuri problemele de împărțire a hranei. Concluzia: altcineva trebuia să o facă!

O soluție simplă! Cei doisprezece au stabilit detaliile şi apoi au chemat biserica. (Notează te rog, măsura de responsabilitate a apostolilor în acest moment din istoria bisericii. Ei erau complet angajați în toată slujirea şi în toată administrarea! Singurele lucruri în care nu aveau o însărcinare erau întâlnirile din case! Dacă o biserică este tânără şi dacă există apostoli, atunci ei vor avea sarcina aproape a orice. Dar fii sigur că un adevărat apostol va da într-o zi administarea bisericii altora. Mai mult, eventual el va părăsi biserica, adică

va pleca din oraş. Întâlnirile din case vor fi însă totdeauna libere, indiferent că el este prezent sau nu.)

Ziua în care biserica s-a strâns „toată la un loc” pentru a afla decizia apostolilor, a fost probabil prima în care s-a experimentat o „întâlnire de afaceri a bisericii”. Apostolii au cerut să pună deoparte şapte bărbaţi care să se ocupe de distribuirea alimentelor. Cei doisprezece au trasat câteva linii călăuzitoare după care biserica să se orienteze în alegerea acestor bărbaţi.

Iată acele linii călăuzitoare. Întâi, cei şapte trebuie să fi fost în mijlocul lor de mult timp, suficient pentru a fi bine observaţi şi testaţi. Adică şi-au văzut de treabă la servici? Sunt vrednici de încredere şi cinstiţi? Să nu fie leneşi şi delăsători în a îndeplini ce li se cere. Cu alte cuvinte, cei şapte trebuiau să obţină un bun calificativ din partea celorlalţi. În al doilea rând, ei trebuiau să fie plini de Duhul Sfânt. În al treilea rând, trebuiau să fie înţelepţi, practici. Era o slujbă care implica o activitata practică.

Îndată ce apostolii au explicat aceste lucruri, mulţimea a trecut la acţiune. Pe loc ei au început selectarea celor şapte oameni. Cum au selectat şapte oameni cei 2o. Ooo? Nu ştim. În mod sigur n-au făcut şedinţă de comitet.)

Totul s-a terminat foarte repede. S-a făcut o nouă adunare. Apostolii erau acum cei care aşteptau surpriza. Unul după altul, cei şapte au fost aduşi înaintea apostolilor. (Pe doi dintre ei îi vom reîntâlni în capitolele următoare. Unul este un bărbat numit Ştefan, altul numit Filip.)

0 Observă că apostolii n-au rezolvat problema prin metoda, demonstrată de experienţă ca fiind bună, de a-l ataca pe cei ce câtreau. Nu! Şi nici n-au excomunicat o grămadă de oameni. Ei doar au rezolvat problema.

Apostolii priveau. Când toţi cei şapte au stat înaintea lor, a fost din nou rândul apostolilor. Cei doisprezece au făcut ceva ce n-au mai făcut în toată istoria bisericii. (Bineînţeles, biserica avea doar şapte ani de istorie!)

Apostolii şi-au pus mâinile peste cei şapte. Punerea mâinilor are o mulţime de semnificaţii. Probabil că în acea zi ea a însemnat faptul că apostolii au transferat asupra celor şapte o parte din responsabilităţile date de Dumnezeu. A fost de asemenea un semn că în ziua aceea trupul lui Christos a trecut asupra celor şapte anumite sarcini speciale care să fie îndeplinite în folosul întregului trup.

Şi aceasta ne pune în faţa unei întrebări interesante. Ce erau „cei şapte”? Erau diaconi? Nu! Erau prezbiteri? Nu! Poate apostoli? Nu! Atunci ce erau? Răspunsul este aşa de simplu: ei erau „cei şapte”. Nimic mai mult. Nimic mai puţin. Dacă ai fi fost acolo, atunci şi ai fi mers la unul din apostoli după întâlnire şi ai fi zis: „Petru, aceşti oameni sunt prezbiteri sau diaconi?” Petru s-ar fi uitat nedumerit la tine şi ar fi zis: „Ce înseamnă prezbiter? Ce înţelegi prin diacon?” Apostolii nici n-au visat aşa ceva în acel moment.

Sau dacă l-ai fi întrebat pe Petru care sunt îndatoririle sau calităţile pe care trebuie să le aibă un prezbiter, el ar fi fost la fel de încurcat. Mai mult, dacă i-ai fi cerut definiţia completă şi limpede a unui apostol şi care sunt îndatoririle lui, el ţi-ar fi răspuns: „N-am nici cea mai vagă idee. Tot ce ştiu este că eu sunt apostol! Uită-te la mine şi află ce doreşti!”

Ideea este următoarea: cu toate că biserica avea şapte ani, nimeni nu s-a gândit vreodată la prezbiteri. Nu se auzise de termenul „prezbiter” în această nouă organizație numită „biserica”.

La fel despre diaconi. Nu se auzise de diaconi ca de ceva special. Toți erau diaconi. Pentru că termenul înseamnă pur şi simplu slujitor. Un cuvânt foarte uzual pentru acele timpuri. Toți credincioşii se considerau slujitori ai lui Christos.

Poate îți este greu să realizezi, dar apostolii niciodată nu s-au gândit că vor exista într-o zi asemenea funcții ca „supraveghetor”. Nici n-au visat că va veni o zi în care vor fi oameni care datorită manifestării unui dar vor fi chemați „evanghelişti”! Nu s-au gândit la o biserică cu evanghelişti, nici la nişte oameni care din cauza unui dar vor fi etichetați ca „proroci”.

Într-adevăr, o astfel de zi avea să vină. Biserica va avea astfel de oameni. Dar acea zi era mult în viitor! Acum, la şapte ani după Cincizecime, erau încă doar două categorii de oameni în biserică: apostolii şi 2o. Ooo de credinicoşi (şapte din aceşti 2o. Ooo aveau sarcina să se ocupe de distribuirea hranei!). Prezbiterii, prorocii, învățătorii, evangheliştii, etc., erau încă de neimaginat.

În secolul nostru acest lucru s-a pierdut total. Astăzi oamenii îşi încearcă puterile să priceapă: „Ce este un prezbiter? Ce face el?”, sau „Ce este un proroc? Ce face el?”.

Până aici nu-l chiar aşa de periculos. Dar a continua şi a spune: „Uite, acestea sunt îndatoririle unui prezbiter. Ia lista; memoreaz-o; apoi dute şi fă ce scrie”. E destul de rău, dar oamenii nu se mulțumesc nici cu atât. Ei încep să se urmărească unul pe altul. „Poate el este un profet!” „Dacă tu eşti evanghelist, atunci trebuie să faci asta şi asta!”

Te cuprinde mila! Dar are loc o tragedie şi mai mare când credincioşii din vremurile noastre se strâng pentru a avea, să zicem, o „biserică nou-testamentală”. Ei se întâlnesc în case cu speranța şi aşteptarea de a avea viață de biserică adevărată; se ajunge evident la ideea că grupul are nevoie de prezbiteri. (De fapt n-are nevoie.) Ei sunt plini de speranță că în curând, aproape cât ai bate din palme, Domnul va ridica evanghelişti, proroci, etc.

— Poate numai în câteva luni! (Domnul n-o va face). Este pur şi simplu imposibil. Aşa cum vom vedea, vor fi necesari doisprezece ani pentru ca să se întâmple aşa ceva în Ierusalim. Şi s-a întâmplat numai după ani de experiență şi încercări ca de foc. Şi au mai avut şi doisprezece apostoli care scoteau lucrurile din impas. Nu se va putea astăzi ca adevărații prezbiteri să se formeze mai repede, mai ales că măsura experimentării bisericii este departe de cea a primului secol. Va fi nevoie de timp, de foarte mult timp pentru oricine ca să vadă biserica formându-se şi producând în mod organic prezbiteri, proroci, etc. Situația din creştinătatea de astăzi este aşa de necorespunzătoare în ceea ce privesc elementele corespunzătoare formării de prezbiteri, etc., încât suntem la începutul drumului, cel puțin în măsura în care şi biserica din Ierusalim a fost.

Ideea este aceasta: viața bisericii formează mai întâi omul; omul creează slujba; nu slujba îl crează pe om. În măsura în care istoria bisericii primare se derulează, vei vedea cum Duhul Sfânt şi numai El singur, ridică oameni şi le dă funcțiuni, slujbe şi daruri. La început ei nu au ştiut că sunt posesorii unor

anumite slujbe sau daruri date de Duhul Sfânt. Fără să-şi dea seama ei au început să-şi manifeste darurile şi slujbele. Lucrurile pe care le făceau, ceea ce ei erau, au trecut neetichetate, fără onoruri, fără tam-tam şi aproape neobservate. Apoi, la câteva luni sau ani, după ce şi-au intrat în atribuțiile lor, apostolii încep să fie nedumeriți; se întâmpla ceva neobişnuit! În cele din urmă ei pricep că Duhul Sfânt făcuse ceva nou. El dăduse daruri – oameni înzestrați cu daruri – bisericii. Apostolii au realizat că Dumnezeu plănuise să dea mai multe funcții bisericii, nu numai apostolia. Probabil s-au mirat când au făcut această descoperire.

Ş i cum au ajuns apostolii la această concluzie? În orice caz nu citind o carte. Atunci cum? Văzându-l pe aceia cărora le fuseseră încredințate funcțiile! Văzând pur şi simplu darurile! Văzându-l pe oameni manifestându-se cu acele daruri. Ei au priceput privind la cei ce umblau în mijlocul lor.

Abia după ce acei oameni înzestrați cu daruri cu petrecut ani experimentând viața bisericii, mult timp după ce Duhul Sfânt a sădit darurile ei şi a lăsat ca apoi acestea să crească spre maturitate deplină, mult după ce darurile erau într-o manifestare deplină, apostolii şi-au dat seama că Dumnezeu trimisese daruri şi funcții bisericii. Doar acum, au început apostolii să caute nişte etichete pentru aceşti oameni. Eticheta – numele – s-a dat doar pentru a descrie ceea ce acei oameni erau deja. Titlul avea menirea să proclame ceea ce ei făcuseseră deja. Organic. Numele cu care erau numiți descria doar ceea ce Duhul Sfânt făcusese deja în ei!

În mod sigur, apostolii n-au întocmit o listă pe care să o dea acelor oameni, spunând: „Uite, aici e scris ce e un prezbiter. Fă ce scrie. Aici se scrie ce e un evanghelist, aşa că tu fă asta şi asta". Nu, pentru a pricepe ce este acela, un prezbiter, trebuia să priveşti la cei pe care Duhul Sfânt îi făcuse prezbiteri. Lista s-a făcut urmărind ce fac respectivii oameni.

Încă odată: toate acestea, aşa cum vei vedea, au necesitat doisprezece ani. cu ajutorul a doisprezece apostoli. Nu uita!

Spunând toate acestea, unde suntem noi? La începutul drumului, acolo suntem! Ce trebuie făcut în zilele noastre pentru a ne întoarce la aceste principii fundamentale? Răspunsul este clar!

Primul pas este să lepădăm mentalitatea lucrului făcut peste noapte. Pentru a vedea ceea ce este un prezbiter sau un evanghelist adevărat, trebuie să vedem mai întâi o restaurare a vieții bisericii. Acesta este primul lucru în toată chestiunea aceasta. Nu te grăbi să parcurgi faza „daruri"! Dacă o vei face nu vei fi niciodată în viața bisericii! Trebuie să treacă ani. Duhul Sfânt trebuie să aibă timp pentru a-şi face lucrarea. Mai mult, probabil va trebui ca biserica să treacă prin câteva crize de să ți se ridice părul în cap! Abia atunci începe să apară adevărata slujire. Apoi Duhul Sfânt va ridica prezbiteri, evanghelişti, etc. Prin biserică. Atunci fiecare se va da înapoi, va pune mâinile la şold şi va spune: „Oh, aceasta înseamnă a fi un prezbiter; hmmm, asta înseamnă a fi un evanghelist!"

Apropo, ce este un evanghelist? Cine ştie? Doar dacă vom vedea viața bisericii restaurată vom putea afla! Cu alte cuvinte, Duhul Sfânt este la fel de capabil astăzi ca să ridice astfel de oameni, oficii, funcțiuni, aşa cum a făcut-o

în biserica primară. Prezbiterii, prorocii, evangheliştii, sunt toţi în interior, în Duhul Sfânt. Este în natura Duhului Sfânt se ridice prezbiteri, proroci, evanghelişti, etc. Ei sunt efectiv parte a naturii Lui. Dar Duhul Sfânt are nevoie de două lucruri, aceleaşi ca în primul secol. Are nevoie de o adevărată experienţă a bisericii şi are nevoie de timp.

Adevăraţii proroci, evanghelişti şi alţi oameni cu daruri sunt rezultatul vieţii unei biserici concrete – şi nu a seminariilor, a talentelor personale sau a preferinţelor individuale. Duhul Sfânt a fost acela care, pe parcursul primului secol, a ridicat oameni în prezenţa unei vieţi practice a bisericii. În zilele noastre, în mod tragic, noi ne-am lipsit de un astfel de „incubator".

Atunci care este semnificaţia reală a celor şapte bărbaţi pe care biserica tocmai i-a ales, dacă ei nu sunt prezbiteri, diaconi, evanghelişti sau învăţători? Ei sunt un prim indiciu că astfel de daruri, astfel de funcţii, astfel de oameni, ar putea exista vreodată în viitor. Mai sunt ani buni până la primii diaconi sau prezbiteri.

Oricum, biserica i-a selectat pe cei şapte, apostolii şi-au pus mâinile peste ei, ei au început să se ocupe de problema hranei şi cârtelile au sfârşit! Biserica şi-a regăsit făgaşul ei. Încă odată – după ce cârtelile au încetat – biserica a avut o explozie numerică! Încă odată, mai exact a şaptea oară, au fost salvaţi oameni; biserica crescuse foarte repede.

Putem spune cu siguranţă că numărul total al celor din biserică ajunsese la 2o. Ooo! În timpul acestei ultime creşteri s-a întâmplat ceva nou. Ca de obicei, au fost mântuiţi mulţi oameni dar, spre deosebire de alte dăţi, s-au convertit chiar şi unii preoţi de la templu! Acesta a fost un punct de cotitură în istoria bisericii – era fără precedent. De fapt, convertirea preoţilor a avut un impact rapid în istoria bisericii.

Care a fost acel impact? Vestea convertirii la Christos a unor preoţi a creat panică în sistemul religios al Ierusalimului.

Sistemul religios poate oricând manipula o nouă mişcare, atâta timp cât aceasta cuprinde doar oameni de rând. Dar când această nouă lucrare acaparează oameni chiar din structura sistemului, atunci ceva se va întâmpla. Se pune la cale un atac.

În acel moment biserica se bucura să vadă profesionişti în ale religiei convertindu-se la Christos; dar peste mulţi ani, aceşti preoţi care au crezut aveau să aducă mari pagube bisericii. Dar aceasta este o altă poveste.)

De îndată ce Sinedriul a aflat de convertirea unor preoţi a şi început să facă planuri pentru a distruge biserica.

Apropo, iată încă o dezlegare în înţelegerea „slujbei" celor şapte: slujba lor n-a fost prea tainică! Vezi tu, datorită persecuţiei care este gata să înceapă, ei şi-au exercitat slujba lor doar o scurtă perioadă de timp. În curând unul din cei şapte va fi omorât, iar ceilalţi şase vor părăsi oraşul. Probabil că serviciul lor n-a durat mai mult de un an. Aşa că, în concluzie, poţi spune că cei şapte nu erau diaconi, cum adesea se presupune. Ei erau simplu „cei şapte".

Biserica se îndreaptă spre o transformare de proporţii uriaşe. O mare persecuţie este pe cale să vină asupra bisericii din Ierusalim. Vor urma unele din cele mai întunecate momente din toată istoria bisericii.

S ă vedem ce a determinat acest holocaust.

Tiberiu tocmai îşi încheiase domnia de douăzeci şi trei de ani ca împărat al Imperiului Roman. În locul lui a fost numit împărat Caius Caligula. În continuare vei cunoaşte doi bărbaţi a căror amintire este mai puternică decât a celor doi împăraţi la un loc. Este anul 37 d. C.

11 Doi titani.

În curând va avea loc o confruntare între doi dintre cei mai importanţi bărbaţi ai primului secol. Amploarea acestei confruntări va face ca biserica să fie în pericol de anihilare.

Este necesar să privim cu atenţie la cei doi pentru că ei vor influenţa în mare măsură istoria bisericii din Ierusalim.

Primul din aceşti doi bărbaţi tineri este Ştefan – unul din cei şapte. Al doilea este un tânăr pe nume Saul, un necredinios. Să-l privim mai întâi pe Ştefan. Dacă la convertire Ştefan avea douăzeci şi cinci de ani, acum el are cam treizeci şi trei. Până de curând nu auziserăm nimic despre el pentru că, până acum, el îşi petrecuse aşa-numiţii „ani irosiţi”. După aceştia a început el să se remarce.

Este interesant de observat că cei mai mulţi bărbaţi din biserica primară nu au devenit vase adevărate trimise de Dumnezeu, decât pe la vârsta de treizeci şi cinci de ani către patruzeci. Toţi cei din primul secol pe care îi cunoaştem foarte bine au trecut printr-o perioadă foarte lungă de pregătire, timp în care n-au făcut nimic. Ştefan, fără dubii, a fost unul din cele mai mari figuri ale bisericii primare. El este prima mare personalitate care s-a ridicat după apostoli. Era deopotrivă cu ei în toate. De fapt, se găsesc puţini ca Ştefan în toată istoria bisericii. Cu toate acestea şi el a trecut printr-o perioadă lungă de inactivitate, fără să fie băgat în seamă.

Ce anume l-a format pe Ştefan? Aceasta este o întrebare răscolitoare! El era un străin în Ierusalim. Cu toate că era evreu, în Cetatea Sfântă era un străin. Provenea din afara Iudeii şi, spre deosebire de evreii iudei, el a crescut în mijlocul civilizaţiei greceşti şi romane. Datorită călătoriei la Ierusalim a ajuns el să-L cunoască pe Christos. Şi biserica. Fără îndoială că l-a auzit pe Petru vorbind în ziua Cincizecimii şi a fost convertit la Christos. În ziua aceea Ştefan era un necunoscut în mulţime, dar el s-a îndrăgostit de noul lui Domn. Acea dragoste a fost punctul de plecare a unei mari transformări care a avut loc în Ştefan în următorii opt ani.

Care au fost elementele care au concurat la transfomarea lui? Primul element a acţionat chiar în ziua când a fost salvat. A fost botezat. Împreună cu alţi 2.999 de oameni! (Notează te rog, că el n-a vorbit în limbi, nici nu a primit putere de sus şi nici n-a predicat evanghelia. Niciunul din cei 3. Ooo n-au făcut aşa ceva.)

Imediat după aceea, Ştefan a avut o a doua mare experienţă a sa. El s-a decis să renunţe la toate – ţară, prieteni, familie, casă şi slujbă, ca să rămână în Ierusalim. A vândut totul şi a dat totul: a ajuns să nu mai posede nici un mijloc financiar. Aceasta a fost intrarea într-o stare de abandonare totală şi pentru el a fost o decizie „pentru restul vieţii”. El avea să umble pe pământ aşa cum a făcut-o şi Domnul lui, nedeţinând absolut nimic.

În al treilea rând Ştefan s-a cufundat în viaţa şi părtăşia bisericii. Rezumând, putem spune că Ştefan a ascultat de Evanghelia Împărăţiei. A început cu absolut nimic; el şi-a dat timpul şi viaţa doar pentru a experimenta profunzimea învăţăturilor lui Christos.

Toate acestea s-au întâmplat în primele două zile ale noii sale vieţi! Al patrulea mare lucru în viaţa lui Ştefan a fost când s-a mutat într-o casă, împreună cu alţi câteva zeci de credincioşi, pe care a numit-o „cămin". Tot ce avea era o porţiune de doi metri pătraţi din podeaua unei camere în casa cuiva! Aici el a început aventura glorioasă a ceea ce se cheamă trăirea într-o colectivitate. (Nu este nimic care să se asemene cu aceasta.) A fost privilegiul unic pe care Ştefan l-a avut să trăiască în acele zile glorioase, palpitante, de neuitat şi intense, ale începutului bisericii. În acele condiţii a învăţat Ştefan să experimenteze pe Domnul lui împreună cu alţii. Aceasta i-a fost de folos pentru a-l păstra caracterul uman în timp ce învăţa să fie divin! Aşa că încă un element important în viaţa lui Ştefan a fost trăirea în comun. Cu alte cuvinte el a avut cea mai bună experienţă pe care Dumnezeu a inventat-o pentru a-l expune pe oameni ca să se vadă cine sunt de fapt – şi totuşi pentru a-l maturiza în Christos.

Ce a urmat apoi? Ştefan a mers la templu în fiecare zi şi stătea la picioarele apostolilor. Alături de alţii, el a ascultat sfaturile date de apostoli şi s-a înfiorat la descoperirea bogăţiilor lui Christos. A fost iniţiat în mod practic în experimentarea şi cunoaşterea lui Christos. A fost călăuzit spre adâncimile bogăţiilor lui Christos. Apostolii L-au prezentat pe Christos foarte real, foarte practic, la îndemâna oricui.

Mai putem lua în considerare un lucru pe care el l-a învăţat de la apostoli. A început să înveţe puţin despre supunere şi autoritate. A învăţat supunerea faţă de autoritate. Şi i-a văzut pe cei ce exercitau acea autoritate făcând-o cu umilinţă şi blândeţe. Aşa că adaugă la viaţa lui Ş tefan experienţa trăirii sub autoritatea şi învăţătura unui apostol.

Ş ase zile pe săptămână se întorcea seara de la Porticul lui Solomon către o casă arhiplină pentru a se întâlni cu fraţii şi surorile lui. Acolo el experimenta încă odată ce înseamnă să-L urmezi pe Christos împreună cu alţii; acolo el avea parte din belşug de bucuria întâlnirilor din case. Încet, încet, Ştefan învăţa să-L experimenteze pe Christos individual şi în colectivitate. Ştefan se îmbogăţea în experimentarea lui Christos.

Ş tefan a mai făcut ceva în zilele acelea: a făcut o mulţime de greşeli. Uneori a ajuns descurajat; probabil avea unele probleme în a se acomoda cu colegii de cameră! Probabil că în lucrurile de zi cu zi a învăţat primele lecţii de a fi expus zdrobit, a se mărturisi, de a ierta, poate a simţit şi jena de a experimenta supunerea altora. Şi când a avut de-a face cu unii convertiţi mai târziu, a învăţat mila, tandreţea, blândeţea, compasiunea, a-l înţelege şi a-l încuraja pe alţii. Ştefan a învăţat ce înseamnă a fi uman şi umil.

Din când în când Ştefan, ca orice alt credincios nou, ştia că nu va reuşi niciodată. Dar întotdeauna era ceva special pentru el în timpul acelor zile întunecoase: erau fraţii şi surorile lui care îl încurajau, îl înălţau şi îl ajutau să

continue. Aceasta era o parte din frumusețea bisericii primare şi unul din marile ei secrete.

În biserică reuşeşti deoarece căutarea este în colectiv. Încă o observație. El era tânăr şi totuşi nu slujise pe Domnul. Acesta a fost un mare avantaj. De ce n-a mers „în misiune”? De ce a irosit atâția ani? De ce nu l-au pus apostolii la lucru? Poate pentru că ei şi-au amintit că în aproape patru ani de zile cât au trăit lângă Isus ei au fost în slujire activă doar patrusprezece zile!

Probabil că cea mai mare tragedie a creştinismului zilelor noastre îl constituie obiceiul de a pune tineri zeloşi într-o slujire completă pentru Domnul. Acest obicei nu are corespondent în primul secol. În felul acesta sunt distruse viețile oamenilor. (Cum ar fi cu putință ca cineva să cunoască adâncimile lui Christos la douăzeci şi ceva de ani?) Mai devreme sau mai târziu viețile oamenilor vor fi distruse.

Nu sunt excepții. Ş tefan a stat. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu. Iată pe scurt avantajele pe care tânărul convertit Ştefan le-a avut: (1) cuvintele apostolilor şi trăirea sub autoritate, (2) întâlnirile din case, (3) experiența în colectivitate a lui Christos şi expunerea înaintea fraților şi surorilor lui şi cel mai important (4) capacitatea tot mai mare de a experimenta prezența lui Christos pe parcursul întregii zile. Fără a fi distrus de ceea ce se cheamă „24 de ore din 24 în slujbă pentru Domnul”.

Încet, încet, Christos a crescut în Ştefan. În fiecare zi Domnul țesea natura Sa divină în acest om de rând. Noul convertit era transformat, puțin câte puțin, la o statură deplină. Cu trecerea anilor Ştefan a început să cunoască experiențele cu adevărat adânci împreună cu Christos.

Privind toate aceste lucruri minunate tu ai putea spune după standardele secolului douăzeci că Ştefan era un codaş. El n-a mărturisit niciodată, n-a făcut nici o minune, n-a „mers în toată lumea ca să predice evanghelia” – şi totuşi el fusese un martor al Cincizecimii! El a avut „experiența Cinicizecimii” chiar în ziua în care a avut loc. Fiecare ştie că atunci când ai experiența Cincizecimii, eşti înzestrat cu putere de sus. După aceea ar trebui să mergi şi să întorci lumea pe dos. Ei bine, Ştefan n-a făcut-o. El a fost acolo în ziua Cincizecimii şi n-a mers niciunde. Nu există nici o mărturie că el sau unul din cei 3. Ooo a câştigat suflete, sau că a făcut vreo minune, sau că a predicat vreun mesaj. Nici măcar apostolii n-au părăsit oraşul. Se pare că după concepțiile zilelor noastre despre Cincizecime, chiar şi apostolii au fost neascultători! Mărturiile ne arată, că niciunul din cei trei mii care au trecut prin Cincizecime n-a făcut nimic timp de opt ani de zile. După concepțiile actuale, toți aceia erau nişte ucenici neascultători!

Concepțiile noastre despre Cincizecime merg mai departe: „după ce ai experimentat Cincizecimea, eşti înzestrat cu putere (vindecări, evanghelizare, etc.), ai cheia vieții victorioase şi vei depăşi toate problemele spirituale. Vei propăşi şi vei fi fericit. Vei fi ca şi cei trei mii în ziua Cincizecimii. Ia-o pe scurtătură. Întoarce lumea pe dos. Experimentează Cincizecimea”.

Dar aceasta nu este versiunea primului secol asupra Cincizecimii! Doar cei doisprezece au primit putere la Cincizecime. Nici măcar cei 12o n-au avut parte de aşa ceva.

Cei doisprezece fuseseră împuterniciți doar pentru că ei primiseră Duhul Sfânt şi tocmai absolviseră aproape patru ani de pregătire sub îndrumarea lui Christos. Dumnezeu a simțit că doar cei doisprezece erau vase potrivite, vase de încredere, pentru a utiliza puterea! Numai ei şi-au luat diploma de absolvire în acea zi. Dumnezeu n-a arătat nici un interes în a împuternici noi convertiți, sau în a-l trimite în lucrare, sau în a da puterea Sa unor oameni pregătiți necorespunzător! Mai mult, nimeni n-a plecat din oraş să predice evanghelia. Nici chiar apostolii! Dar ceea ce este mai semnificativ – şi acest lucru face praf ideea care a străbătut întreg secolul douăzeci în legătură cu „puterea Cincizecimii" – absolut nimeni în afara celor doisprezece n-a arătat cu nimic, în următorii opt ani, că ar avea puterea lui Dumnezeu! Niciunul din cei 3.1o8 care au trecut prin Cincizecime n-a dat vreo dovadă că ar fi „împuternicit" cu ceva. Niciunul! Şi asta a durat opt ani! Şi după cei opt ani, câți din cei 3.1o8 au manifestat vreun semn că ar fi fost împuterniciți. 3. Ooo? L.ooo? 12o? Nu. Nici măcar doisprezece. Atunci câți? Unul. Unul singur şi numai unul.

Oamenii de pe întreg pământul spun astăzi „Ceea ce avem noi nevoie astăzi este experiența Cincizecimii!" Perfect! Dar ce a fost această experiență pentru cei 3.1o8? A fost o lucrare? Nu! A fost vreo împuternicire? Nu! A răsărit peste noapte o salbă de slujbe? Nu! Adevărata experiență a Cincizecimii a fost una a şederii şi nu a lucrării. Rezultatul Cincizecimii a fost acesta: 3. Ooo de oameni au stat timp de opt ani şi n-au făcut nimic, ei au stat sub apostoli; ei erau într-o biserică practică, vizibilă, concretă. Acesta a fost adevăratul rezultat al Cincizecimii. Oamenii trebuie să stea opt ani în viața bisericii şi să nu facă nimic. Aceasta a fost adevărata urmare a Cincizecimii. În stilul primului secol.

De neimaginat? Ți se pare că opt ani sunt prea mulți? Atunci n-au fost deloc mulți. De fapt după standardele primului secol Ştefan a realizat un record de viteză. El a fost unul din foarte puținii din biserica primară a căror perioadă de pregătire a fost mai mică de zece ani! Aşa că ar trebui să recunoaştem că ne lipseşte ceva! Ori biserica primară, ori creştinismul zilelor noastre a deviat de la cursul normal! Care oare?

Fii atent şi vei vedea: istoria bisericii primare va da un răspuns limpede.

După cum ai observat în biserica din Ierusalim erau doar două categorii de credincioşi: apostolii şi mulțimea. Probabil că mulți se întrebau dacă Dumnezeu va mai ridica pe cineva alături de apostoli. Apoi brusc, Ştefan s-a desprins de ceilalți. A făcut minuni şi a predicat evanghelia cu putere. Dintr-o dată nu mai erau douo grupuri în biserică, (apostolii şi credincioşii). Acum erau trei „grupuri": apostolii, mulțimile şi Ştefan!

A fost nevoie de aproape un deceniu, dar în final s-a întâmplat. Într-adevăr, un singur om – dar ce om! Şi el a crescut organic, natural! Ştefan n-a fost produs de o pregătire oficială. Lucrarea lăuntrică a Duhului Sfânt şi experiența zilnică a vieții în biserică a creat un vas deosebit.

Care a fost reacția celorlalți când a avut loc acest eveniment spectaculos, cu totul nou? Au fost surprinşi că s-a întâmplat aşa ceva cu Ştefan? Era el un geniu în ochii lor? Oare nu l-au văzut ei deprimat, plângând şi chiar înfrânt? Nu l-au văzut ei în momente de slăbiciune, înfrânt chiar? Cum a putut el, Ştefan, unul ca oricare altul, să devină un om atât de spiritual? El a fost

supravegheat timp de aproape un deceniu. Fiecare slăbiciune a caracterului îi era prea bine cunoscută.

Da, biserica avea încredere în Ştefan, tocmai pentru că îl cunoşteau foarte bine, pentru că îl văzuseră prin ce lucruri trecuse. Ei l-au văzut maturizându-se în Christos. În toate încercările prin care a trecut, l-au văzut întorcându-se mereu către Domnul. După ani de presiune, testare şi expunere el a ieşit ca un vas încercat. Duhul lui, dragostea lui pentru Christos, au fost dovedite de anii de experienţe practice, dure, zilnice. Toate au avut loc în văzul tuturor – înaintea bisericii lui Dumnezeu.

Aceasta s-a întâmplat pe parcursul întregului secol. Slujitorii lui Dumnezeu erau de încredere pentru că ei fuseseră expuşi şi zdrobiţi. Înaintea tuturor. În zilele noastre, pentru că nu este viaţa de biserică care să determine această expunere, oamenii nu se lasă să fie cunoscuţi de ceilalţi. Sistemul religios din zilele noastre este, din nefericire, în aşa fel încât îi protejează pe oameni de la a fi expuşi şi de a fi zdrobiţi aşa cum doreşte Dumnezeu, cu scopul de a-l pregăti. Oamenii nu trăiesc sub privirea atentă a bisericii. Ei niciodată n-au descoperit starea jalnică a sufletelor lor.

Aceasta este o mare pierdere. Atunci când Ştefan a vestit evanghelia, fiecare ştia că cuvintele lui erau cinstite, puterea reală, smerenia un fapt. El n-ar mai fi putut să ia o „alură de sfânt” sau să rostească rugăciuni prefăcute. N-ar mai fi avut îndrăzneala să mai facă aşa ceva în văzul unora care îl cunoşteau ca pe ei înşişi. În biserică eşti cunoscut de toţi! Ştefan nu era un predicator înzestrat şi iscusit, venit din alt oraş. cu un caiet de predici care te fac praf. Dar a cărui viaţă spirituală particulară este total necunoscută bisericii. Consacrarea lui Ştefan pentru Domnul era un fapt sigur, dovedit înaintea miilor de fraţi şi de surori.

O viaţă testată în focul vieţii bisericii! Acesta este un test pe care fiecare om care slujeşte evanghelia ar trebui să-l parcurgă.

Deci, un tânăr, pe nume Ştefan, unul din cei şapte, un om plin de Duhul Sfânt, s-a desprins de ceilalţi şi a egalat puterea, autoritatea şi aptitudinile apostolilor! Fii atent ce însemna aceasta. Până acum erau doar doisprezece oameni care aveau o responsabilitate deosebită. Ei au fost sub îndrumarea lui Isus Christos însuşi. Isus Christos a fost singurul care să poată ridica oameni de statură apostolică. El a avut nevoie de aproape patru ani, timp de optsprezece ore pe zi. Şi era Dumnezeu! Dar acum s-a întâmplat ceva nou, minunat. Bineînţeles Isus Christos S-a înălţat; El nu mai era acolo! El nu mai era fizic pe pământ, cum fusese cu cei doisprezece! Şi cu toate acestea, chiar şi în absenţa Domnului, s-a format un om de statură apostolică! Acesta a fost un lucru de însemnătate istorică!

Nu Christos cel fizic care umbla prin Galileea a fost Acela care l-a format pe Ştefan: a fost Christos în biserică.

Ceea ce a făcut odată Christos, face acum biserica! Ai putea spune că ce a făcut Christosul care a trăit cu cei doisprezece în patru ani, a făcut acum Christosul ce locuia în Ştefan în opt ani. Christos cel fizic, cel care i-a ridicat pe cei doisprezece apostoli, nu mai era pe pământ, dar, slavă lui Dumnezeu, Duhul care locuieşte înăuntru şi biserica i-au luat locul!

Christos cel fizic, cel care i-a ridicat pe cei doisprezece apostoli, nu mai era pe pământ, dar, slavă lui Dumnezeu, a venit biserica!

Acum fii atent. Restaurează viața bisericii, restaurează experimentarea adevărată, reală, vitală a vieții bisericii, adaugă la aceasta cunoaşterea Christosului din lăuntru aşa cum l-a cunoscut Ştefan, îngăduie-le oamenilor să experimenteze ceea ce Ştefan a experimentat, treci prin ceea ce a trecut Ştefan şi atunci vei începe să vezi oameni de statura lui!

Oricum Ştefan a fost singurul, în afară de apostoli, care să confirme faptul că a fost înzestrat cu putere de Duhul Sfânt. Repetăm. La opt ani după Cincizecime erau doar treisprezece oameni pe acest pământ care să arate prin lucruri evidente faptul că au primit putere de la Duhul Sfânt.

Aceasta a fost istoria lui Ştefan. Să privim acum la cel de-al doilea bărbat din această dramă care este gata să înceapă. El este de asemenea unul din cele mai mari figuri ale primului secol. În multe lucruri el se aseamănă lui Ştefan. Ca Ştefan, el era un străin. El a venit din Ierusalim ca să studieze la picioarele celor mai mari teologi ai vremii lui, printre care şi Gamaliel. Oraşul lui de origine este Tars din Cilicia, o țară la 45o km. Către nord.

Când Saul a părăsit Tarsul şi a venit la Ierusalim ca să fie student seminarist, este foarte probabil că el a închiriat o cameră împreună cu două rude ale sale, Andronic şi Iunias. Să considerăm acum că el avea aproximativ douăzeci şi nouă de ani. (Nu uita asta.) Este un evreu devotat, un zelos fără pereche.

În timp ce studia la seminarul de la templu, Saul observa indignat că secta lui Isus („Calea") creştea mereu – şi asta tocmai în Cetatea Sfântă! El a discutat despre această ticăloşie împreună cu colegii lui şi a văzut că liderii religioşi ai națiunii deveneau pe zi ce trece tot mai indignați.

Însă toleranța liderilor religioşi față de „cale" slăbea tot mai mult! Saul a văzut unii colegi convertiți la Christos, a văzut chiar cum unii preoți de la templu au devenit credincioşi. (Probabil Ştefan a avut un rol în aceste convertiri.) Mânia lui Saul nu mai putea fi stăpânită. Preoți de la templu! Să-L urmeze pe Isus! De neadmis! În cele din urmă, chiar şi rudele sale, Andronic şi Iunias s-au întors la Christos.

Probabil că acest lucru a umplut paharul. În acelaşi timp şi pentru liderii religioşi ai Ierusalimului s-a umplut paharul răbdării. Faptul că preoți din mijlocul lor s-au convertit arăta că situația e gravă. Locuri lăsate goale în rândul celor pioşi! Dacă vor găsi cel puțin o scuză plauzibilă vor declanşa o epurare a acestor eretici. O vor face fie şi dacă cineva va trebui să inventeze motivul.

Încă un lucru mai era clar: dacă focul avea să cadă vreodată peste urmaşii lui Christos, Saul avea să fie acolo, pentru a turna gaz pe el.

Saul şi Ştefan se vor întâlni în curând. Când o vor face, cerul, pământul şi iadul se vor cutremura. Conflictul lor va avea repercursiuni peste 1.9oo de ani.

12 CONTROVERSA.

Ştefan mergea pe străzile Ierusalimului. Se îndrepta spre o clădire mare făcută din pietre strălucitoare de marmură, unde avea să aibă loc o dispută.

Îndată ce ai intrat constatai că, clădirea este rotundă, aproape de centrul încăperii se află nişte piloni aranjaţi în cerc care susţin un balcon. Balconul le era rezervat femeilor şi era plin în zilele de sabat. Pe lângă perete erau nişte bănci, un lângă alta, iar în restul camerei ele erau răsfirate. Undeva, probabil în partea opusă intrării, era o masă de lemn. Pe ea era o ladă plină cu suluri vechi evreieşti şi cu fragmente de Scriptură.

Aceasta era Sinagoga Libertinilor. Ea fusese construită prin donaţiile unui grup de evrei străini bogaţi. În tot timpul săptămânii aici se întâlneau evrei veniţi din alte părţi ca să viziteze oraşul. Aici evreii greci puteau avea întruniri în zilele de sabat ţinute în greceşte; de altfel, tot ce se făcea aici pe parcursul săptămânii, se făcea în limba greacă.

Sinagoga Libertinilor era cunoscută ca locul de întâlnire al tutror evreilor ce vorbeau greceşte. Nu era frecventată doar de sabat, ci şi cu alte ocazii şi pentru citeirea Scripturii. Din când în când, aici aveau loc dezbateri. Acestea aveau loc de regulă între doi bărbaţi şi erau cu privire la unele chestiuni legate de interpretarea scripturilor.

În ultimul timp aceste dezbateri deveniseră foarte atractive datorită participării lui Ştefan. Cum s-au declanşat aceste dezbateri dintre Ştefan şi unii evrei greci? Totul a început când Ştefan a început să predice evanghelia şi să vindece bolnavi. Unii din cei ce l-au ascultat vorbind, l-au provocat. Efectul a fost o serie de dezbateri în toată regula. În scurt timp Ştefan a fost provocat şi a avut discuţii cu oameni din Cirene, Alexandria, Asia Minor şi chiar din Cilicia lui Saul.

La aceste dezbateri veneau din ce în ce mai mulţi oameni. Pe nesimţite Ştefan transformase Sinagoga Libertinilor într-un loc foarte bun pentru propovăduirea evangheliei! S-ar putea ca unii din cei ce l-au provocat să se fi întors la Christos! Ştefan îi lăsa fără replică pe toţi aceia care intrau în ring cu el.

Pentru evreii conservatori aceasta era inacceptibil. Un credincios al lui Christos să învingă cele mai ascuţite minţi ale Ierusalimului şi unii din ei să fie convertiţi tocmai în Sinagoga Libertinilor!

Omul acesta trebuia oprit. Definitiv. Prin mijloace mai mult sau mai puţin cinstite. Sistemul religios văzuse tot ce se putea de la Ştefan, apostoli şi „calea”. Sfatul lui Gamaliel va fi pus deoparte. Ştefan şi erezia lui vor trebui să dispară.

Unii zeloţi au pus la cale un complot împotriva lui Ştefan. Planul era acesta: ei vor începe să răspândească zvonuri false despre eretic, vor răstălmăci cuvintele spuse de Ştefan astfel încât să sună a blasfemie. Dacă-l vor putea acuza de blasfemie, atunci îl vor putea aduce în faţa curţii de judecată; dacă va fi găsit vinovat (şi pentru asta se vor folosi de martori mincinoşi) atunci va putea fi condamnat la moarte.

Mai rămăsese să se stabilească momentul potrivit. Cu siguranţă acesta va fi în timpul unei dezbateri. Unul din ei va declara, foarte simplu, că l-a auzit pe Ştefan rostind blasfemii şi astfel îl vor putea înhăţa. Cum Sinedriul şi comunitatea evreilor conservatori aveau să fie deja răscolite de zvonurile false,

arestarea şi judecata vor fi făcute cu uşurinţă. Dacă acest complot merge, condamnarea la moarte a lui Ştefan este sigură.

Cu cine a avut Ştefan disputa în acea zi fatală? Nu ştie nimeni. Dar sunt indicii că a fost cu Saul.

Dacă a fost aşa atunci lucrurile s-au derulat în felul următor. Saul stătuse şi privise cum Ştefan îi înfrângea rând pe rând pe proprii lui colegi. În cele din urmă n-a mai putut răbda. L-a provocat pe Ştefan la un război al cuvintelor. S-a fixat o zi pentru confruntarea lor.

Atunci când Ştefan a ajuns la Sinagoga Libertinilor aceasta era plină. Fiecare ştia că în această dispută vor evolua cei mai buni reprezentanţi a două lumi: cea a teologiei contra cea a cunoaşterii lui Christos. Probabil era plin şi balconul femeilor.

Bătrânii stăteau în spatele mesei lângă perete; băncile erau toate ocupate, spaţiul dintre acestea era de asemenea plin. În aer plutea încordarea aşteptării.

Sosise momentul. Saul s-a ridicat. Era îmbrăcat într-o robă albastră. Pe cap avea un turban pe care era fixată o amuletă, simbol al sectei fariseilor (Saul, fără să ştie, era o piesă în complotul împotriva lui Ştefan.)

S-a ridicat şi Ştefan. El era îmbrăcat cu o haină simplă, ca acea purtată de săracii Ierusalimului.

Cei doi s-au întors şi s-au privit unul pe celălalt, apoi s-au îndreptat spre masa după care stăteau bătrânii sau poate au stat în centrul camerei rotunde.

Nu ştim despre ce au discutat, dar ştim modul în care se desfăşurau discuţiile. Unul dintre ei începea punându-l o întrebare celuilalt. Câteodată, această întrebare avea o formulare mai extinsă cuprinzând şi propriul punct de vedere, alteori era o întrebare foarte scurtă cu intenţii ascunse. Cel de-al doilea trebuia să răspundă întrebării şi apoi era rândul lui să pună o întrebare. Această metodă se numeşte diatribă (cuvântare dură – n. tr.). Se obişnuia, atunci când disputa se încheia, ca fiecare din cameră să-şi dea propria lui părere cu privire la subiectul în discuţie, după care se vota pentru a se vedea care-l mai bun.

Dezbaterea a început. Noi putem să ne imaginăm doar drama care va căpăta contur în următoarele ore. Ce au spus cei doi, replicile lor, sunt necunoscute. Dar ştim care din cei doi a câştigat.

Saul avea zel; Ştefan avea putere. Saul era dominat de raţionamente, logică, intelect; Ştefan avea înţelepciune. Saul cunoştea Scripturile, Ştefan îl cunoştea pe Christos. Saul era plin de tradiţii şi legalism, Ştefan era plin de har şi de Duhul Sfânt. În Saul era moarte, Ş tefan era plin de viaţa lui Dumnezeu.

Se prea poate că atunci când dezbaterea s-a apropiat de final cineva să considere că a venit momentul potrivit.

La un semn un acuzator a sărit în picioare şi a început să strige la mulţimea care se uita speriată la el. „Hulitor! Hulitor! L-am auzit pe acest om hulind!”

Acesta a fost semnalul. Alţii care aşteptaseră tocmai acest moment, s-au ridicat cu iuţeală şi-au început să strige la Ştefan, repetând acuzaţia. Apoi s-au ridicat alţii şi alţii. S-a produs o debandadă. Ştefan a fost apucat şi tras afară.

Zeloții l-au purtat pe străzi în mare grabă. Se îndreptau spre Sinedriu. Ştefan avea să fie acuzat oficial de hulă împotriva lui Dumnezeu şi a lui Moise.

A început holocaustul.

13 ŞAPTEZECI ŞI UNU DE OAMENI LA PROCES.

Uşile Sălii Pietrelor Şlefuite sunt larg deschise şi împinse la perete. Aici, în cea mai importantă sală de şedințe a ținutului, sunt judecate toate problemele religioase importante. Aceasta este „camera senatului" unde au loc întâlnirile Sinedriului. Întreaga sală mişună de activitate.

Sala este situată pe terenurile templului. Aici fusese judecat Isus în urmă cu opt ani. Şi Petru cu Ioan au trecut pe aici. Astăzi este rândul lui Ştefan; miza pusă în joc este viața. Acuzația este hulă împotriva lui Dumenezeu şi a lui Moise.

Când apostolii au fost judecați în această sală cu aproximativ un an în urmă, puțin a lipsit ca să se hotărască executarea lor. Ei au fost divizați atunci – mulțumită lui Gamaliel. Dar astăzi poziția consiliului este alta. Astăzi ei au de-a face cu un singur bărbat, relativ necunoscut (dar ei ştiu că nu va rămâne necunoscut dacă nu va fi oprit!)

Cu puțină imaginație putem reface întreaga scenă. Ş tefan este dus în mijlocul sălii şi lăsat acolo în fața Sinedriului. Intră preşedintele Sinedriului. Este marele preot, un urmaş direct al lui Aaron. Astăzi el este îmbrăcat de ceremonie: turban, tunică, pieptarul cu nestemate de pe piept şi celelalte. Se aşează la mijlocul băncii care se întinde de-a lungul peretelui pe jumătate din perimetrul sălii. La stânga şi la dreapta lui stau şaptezeci de judecători. (Fiecare din aceşti şaptezeci de bărbați este echivalentul atât a unui senator american cât şi al unui cardinal romano-catolic; puterea lor este atât religioasă cât şi politică.) La capetele băncii stă câte un secretar cu papirus şi pană pentru a nota fiecare cuvânt". Pe partea opusă a sălii circulare era o bancă similară cu cea pe care şedea Sinedriul. Față în față cu Sinedriul stăteau învățători, cărturari, angajați ai tribunalului şi viitori candidați pentru Sinedriu. Unul din cei ce şedeau aici era un tânăr fariseu foarte zelos, Saul din Tars. În centrul sălii, între cele două bănci stătea Ştefan.

Atmosfera era încordată. Ş tefan, la fel ca Isus Christos, ca apostolii, ca alții dinaintea lui şi ca alții după el, stă față în față cu sistemul religios. Indiferent de religie, națiune sau veac, un sistem religios fundamentat şi organizat va face întotdeauna ceea ce este necesar ca să se apere atunci când este amenințat. Şi Ştefan, întocmai ca Domnul Isus, a amenințat categoric acest sistem religios.

Ş tefan aşteaptă tăcut în centrul sălii. Înfățişarea feței lui tăia elanul oricărui îndrăznea să se uite la el. Este deosebit de liniştit; e pătruns de o pace senină care sfidează orice descriere sau înțelegere. Fața lui e plină de pace, chiar strălucitoare.

Se citeşte acuzația; apoi vin în față „martorii". Fiecare păşeşte înainte şi adevereşte acuzația adusă lui Ştefan. Ştefan a propovăduit limpede că Isus Nazarineanul este Domnul Dumnezeu! Depozițiile martorilor se încheie.

După un străvechi obicei, acuzatului i se oferă posibilitatea să se apere în fața acuzațiilor aduse.

Marele preot îl întreabă direct: „Este adevărat ce se spune împotriva ta?” Fiecare privire din cameră se întoarce şi se fixează asupra lui Ştefan. Ce straniu! Fața lui străluceşte ca fața „ Acest tribunal avea autoritate în problemele religioase ale iudeilor din aproape întreaga Palestină. Avea puțină autoritate în problemele civile. Puterea executivă era în mâinile romanilor, mai exact în mâinile unui procurator, un fel de guvernator, trimis de Roma. Tribunalul n-avea puterea legală de a condamna pe cineva la moarte.

Unui înger. Pentru o clipă tace. Va vorbi la porunca Cerului. Ceea ce va spune Ştefan astăzi va fi auzit tocmai de aceia care L-au crucificat pe Domnul în urmă cu opt ani. Cuvintele lui îi vor apăra mai degrabă pe Domnul lui decât pe el însuşi. De fapt, astăzi Ştefan va fi un avocat ce-şi apără Domnul la opt ani de la judecată, atunci când nu L-a apărat nimeni!

Începe. Este clar pentru fiecare că nu-l pasă deloc de propria-l viață. Nu încearcă să se apere sau să câştige simpatia ascultătorilor prin ceea ce spune. Încet încet s-ar părea de fapt că Ştefan inversează rolurile: el aduce Sinedriului la judecată. Înaintea consiliilor cereşti. Niciunul nu scapă de loviturile incredibile ale cuvintelor acestui tânăr. În sinea lor se minunează de calmul lui, de elocvența şi îndrăzneala de care dă dovadă, de priceperea referitoare la modul în care Dumnezeu a abordat omenirea în trecut şi de puterea care îl însufleţeşte.

În timp ce Ştefan relatează întreaga epopee a planului şi scopului lui Dumnezeu pentru pământ şi om, revine în actualitate următoarea temă: întotdeauna dorința lui Dumnezeu a fost să aibă un popor care să poarte chipul Său şi să aibă autoritatea Lui; de-a lungul istoriei, Dumnezeu a trebuit să aleagă un popor, să-l separe de lume şi să-l facă poporul Lui. Apoi Dumnezeu a putut să lucreze cu acest popor. Dar în timp, acei oameni, tocmai vasele pe care Dumnezeu le-a ales, vor începe să se îndepărteze de El şi chiar să-l respingă. Atunci Dumnezeu va hotărâ să facă o nouă încercare. În acel moment fosta Sa lucrare se va împotrivi celei noi. Lucrul acesta s-a întâmplat mereu, spunea Ştefan. Fostul popor al lui Dumnezeu respingea nu numai noua Sa lucrare ci şi oamenii pe care El i-a trimis să o facă.

În timp ce Ştefan vorbeşte, fiecare începe să-şi dea seama ce urmăreşte de fapt. El se îndreaptă implacabil spre istoria recentă, spre respingerea lui Isus Christos de către Sinedriu. Ascultătorii lui Ştefan îşi dau seama că el îi acuză pe ei de a I se fi împotrivit lui Dumenezeu! Este o insultă! Deşi este împotriva obiceiului evreiesc să întrerupi un om care îşi apără propria viață în fața curții de judecată, aceasta este tocmai ceea ce audiența vrea să facă. Au o singură soluție pentru a-şi arăta disprețul față de Ştefan: încep să scrâşnească din dinți. Toți din încăpere fac asta. În timp ce Ştefan continuă, în sală se aude un zgomot uşor, surd, de dinți scrâşnind.

Cu toate acestea Ştefan continuă. Se face că nu observă indignarea auditoriului. Cuvintele lui devin chiar mai îndrăznețe atunci când scrâşnetul se aude mai tare. Mesajul lui Ştefan şi expresia plină de ură a evreilor se îndreaptă spre un deznodământ inevitabil.

Ş tefan îşi aţinteşte privirea asupra Sinedriului; vocea i se înalță cu autoritate; cuvintele de judecată împotriva sistemului religios sunt ca un tunet.

Pe toți prorocii din trecut i-au persecutat părinții voştri. Pe unii i-au omorât chiar. I-au omorât tocmai pe aceia care anunțau venirea Slujitorului Său cel Sfânt". Ştefan se întoarce spre marele preot țintându-l cu privirea.

Şi tu l-ai trădat şi l-ai ucis pe El!" Şi cuvintele lui ating apogeul atunci când include întregul Sinedriu:

Voi sunteți aceia care ați primit legea lui Dumnezeu, legea dată prin îngeri. Şi totuşi n-ați împlinit-o".

Acuzatul devine acuzator. Ştefan acuza Sinedriul de crimă, de uciderea Alesului lui Dumnezeu! Tăcerea s-a spart. Brusc toți sunt în picioare. L-ar fi condamnat chiar atunci, dar ceva i-a împiedicat. Ştefan stătea în mijlocul sălii privind la tavan, întreaga-l ființă fiindu-l transfigurată, fața strălucindu-l de slava lui Dumnezeu.

Credincioşii primului secol au avut o incredibilă capacitate de a ieşi din îngrădirile spațiului şi timpului. (Nu-l imposibil, ştii doar.) Aceasta era una din acele clipe sfinte.

Fermecat, Ştefan stă minunându-se, uitând de ceea ce e în jurul lui. Deodată, văzând ceva, strigă.

Priviți!" „Văd cerul; deschis! Văd pe Fiul Omului stând la dreapta lui Dumnezeu." Asta a declanşat totul; toată curtea s-a înfuriat. S-a făcut un adevărat balamuc, i-a apucat nebunia. Săreau peste bănci şi scaune. Toți fugeau către Ştefan astupându-şi urechile în semn că nu mai suportă să mai audă ceva de la el. A fost o scenă a unei adevărate nebunii. Toată demnitatea, aspectul şi ținuta judecătorească dispăruse, toți urmăreau să atingă un singur țel: moartea lui Ştefan.

Ştefan a fost imediat apucat, înhățat şi târât. Grămada haotică a reuşit cumva să pornească într-o direcție şi au început să fugă. Toți ştiau unde se îndreaptă. S-au revărsat pe uşă, împingându-se, țipând şi zbierând. Au coborât scările şi au traversat în fugă „Curtea preoților", apoi alte scări, trecând ca turbații prin toate curțile templului, urlând ca nişte războinici care aleargă pe câmpul de bătălie. Numărul lor a crescut atunci când unii din cei ce stăteau şi priveau, fără să ştie de ce, li s-au alăturat fiind siguri că era ceva foarte interesant cu această gloată.

Mulțimea furioasă a părăsit templul mergând pe străzile Ierusalimului. Au ieşit prin poarta dinspre nord şi s-au îndreptat spre „Locul execuției". N-au încetinit alergarea nici măcar atunci când s-au apropiat de „Stânca execuției", un loc mic cu o groapă. S-au oprit doar când au lovit balustrada ce încercuia locul, îngrămădindu-se unul în altul. Ştefan a fost azvârlit peste zid în groapa de vreo patru metri.

Nu aşa era omorât cineva cu pietre. Înainte de a fi aruncat în groapă, condamnatului i se legau mâinile şi picioarele şi apoi era aruncat în groapă cu capul în jos. Apoi, în timp ce era încă inconştient, urma să fie omorât cu pietre de cei ce au fost martori împotriva lui.

Dar Ştefan nu fusese încă condamnat, iar gloata înnebunită nu mai avea nici timpul nici mintea necesară să-şi mai reamintească ritualul. Ştefan întrucât nu fusese legat, căzuse în picioare. S-a ridicat, s-a întors şi a privit spre gloata înmărmurită. Trebuie că şi-au revenit puțin. Probabil a fost o clipă

de tăcere, moment în care ei încercau să realizeze ce trebuie să facă. Ce puteau să facă într-o astfel de situație neobișnuită?

Un moment au ezitat. Cineva s-a îndreptat spre martori. Repede aceştia şi-au făcut loc să ajungă lângă balustrada ce împrejmuia locul. Era datoria lor să arunce primele pietre. Pietrele erau mari. Martorii au început să-şi dea jos mantalele. Unul din ei a privit în jur căutând pe cineva care să aibă grijă de haină până îşi îndeplineşte însărcinarea. L-a recunoscut pe Saul, care era aproape şi şi-a amintit că era întru-totul de acord cu moartea lui Ştefan şi, ca o mărturie a acestui fapt, i-a dat lui haina. Ceilalți au prins semnificația gestului făcut şi şi-au aruncat hainele la picioarele lui Saul.

Atunci când martorii au ridicat pietrele grele deasupra capului şi le-au aruncat în groapă, primul martir al bisericii a alunecat în genunchi şi a adormit în tăcere.

14 ELEGIE ÎN LACRIMI.

Locul era gol. Gloata plecase. Singura mărturie a tărăboiului era forma fără viață din fundul gropii.

În curând spre acel loc se îndreaptă câțiva bărbați. Privesc îngroziți spre fundul gropii. În fața lor era ceva nevăzut până atunci – un credincios care şi-a dat viața pentru Domnul! S-au strecurat în liniște în groapă. Cu grijă, aproape cu reverență, au ridicat trupul şi l-au scos afară. În timp ce se îndepărtau au început să plângă cu amărăciune. Plânsul era profund, erau lacrimi de durere. La urma urmei, Ştefan fusese modelul şi admirația tuturor credincioşilor ce fuseseră salvați în acea zi de Cincizecime.

De ce le erau lacrimile amare, iar durerea aşa de mare? Ştefan fusese deosebit în ochii lor; era unic în biserica din Ierusalim. Era un credincios „recent”, nu ca apostolii care îl urmaseră realmente pe Isus. Totuşi Ştefan crescuse ajungând un uriaş înaintea privirii bisericii. Din pricina lui toți aveau mari speranțe privitoare la biserică. Din cauza lui viitorul arăta la fel de promițător ca trecutul. Toți credincioşii îl urmaseră pe Ştefan predicând şi vindecând; pentru un timp crezuseră că Dumnezeu ridică un „al doilea grup” de oameni, un grup care apare după apostoli, dar care sunt la fel de capabili ca apostolii. Părea că Ştefan era primul dintr-o nouă rasă de oameni!

Acum el era mort. Să privim la semnificația specială a lui Ştefan pentru biserică. Pentru a înțelege cât de special a fost Ştefan trebuie să te întorci în timp şi să vezi cât de speciali au fost cei doisprezece apostoli. Atunci când au apărut apostolii, ei erau de asemenea o nouă „rasă” de oameni. De fapt, în toată istoria n-a mai fost nimeni ca şi cei doisprezece. Cel puțin pentru un motiv ei erau speciali: trăiseră aproape patru ani în prezența Domnului! Nimeni nu poate pretinde aşa ceva!

Ce a însemnat trăirea continuă în prezența lui Christos? Un lucru e sigur: cei doisprezece au fost transformați radical. Nu mai erau oameni ca ei pe pământ. Cu siguranță, nimeni nu putea spune: „Am petrecut peste 2o. Ooo de ore trăind, respirând şi umblând în prezența lui Isus Christos.”

Gândeşte-te puțin: peste 2o. Ooo de ore petrecute în prezența lui Dumnezeu! Acest fapt i-a schimbat pe cei doisprezece! Trăirea acelor ore în

prezența lui Christos a fost primul dintr-o serie de elemente care au contribuit la schimbarea celor doisprezece în apostoli.

S ă revenim la timpurile actuale. Trebuie să vedem restaurată apostolia! Dar dacă va urma să vedem din nou adevărați apostoli pe acest pământ, atunci mai întâi trebuie să se întâmple un lucru: un număr incredibil de mare, de necrezut, de ore petrecute în prezența Domnului! Nu putem accepta imitații ieftine ale apostoliei.)

Priveşte ce au însemnat pentru cei doisprezece cele 2o. Ooo de ore petrecute cu Christos: i-a purificat în motivații, în fapte şi în gândire. Probabil că n-au mai fost oameni cu o inimă aşa de curată, purificată de motive ascunse. Cât timp au stat cu Christos, în ei s-a depozitat o mare măsură de divinitate. Erau oameni divini.

Deci ce erau cei doisprezece? Oameni curați în motivații, puri în ființă, divini în caracter. Trăiseră în prezența autetică a lui Christos. Şi ei şi-au format un „obicei" de-a lungul celor peste trei ani cu Isus – obiceiul de a fi tot timpul în prezența lui Christos – şi ei au păstrat obiceiul şi după ce El S-a înălțat! A fost posibil? Da, a fost. La opt ani după Cincizecime apostolii experimentau aceeaşi relație intimă cu Christos. Ei încă trăiau în prezența Lui.

De fapt, relația lor cu Christos era mai adâncă, mult mai adâncă decât trăirea în prezența Domnului, dar scopul acestei cărți nu este să exploreze adâncimile cunoaşterii lui Isus.)

Deci biserica primului secol avea doisprezece bărbați care ştiau să trăiască în prezența lui Christos.

Dar şi aşa biserica avea o problemă. Era plăcut să fii în preajma celor doisprezece care avuseseră acea experiență minunată, de necrezut, cu Christos. Dar ceilalați credincioşi? Domnul plecase. Puteau cei care veniseră mai târziu să aibă parte de bogata şi adânca experiență spirituală a celor doisprezece? Puteau şi ei să „trăiască" cu Christos? Puteau să-L cunoască? Aceasta era o mare întrebare în primul secol.

Întrebarea este şi mai mare astăzi. Astăzi, fără prezența fizică a lui Christos, fără cei doisprezece apostoli, fără viața bisericii şi experiența lăuntrică, adâncă, a lui Christos virtual pierdută, va mai putea să fie cineva ca cei doisprezece? Vor mai fi oameni care să trăiască într-o părtăşie continuă, neîntreruptă cu Christos? Ce întrebare extraordinară!)

Întrebarea ne face să ne întoarcem cu gândul la Ştefan. El era unic. Era răspunsul la întrebare. A fost prima mărturie vizibilă că Domnul ridică în continuare oameni de statura celor doisprezece. Dar Ştefan era unic în felul lui. Erau doisprezece oameni din „primul grup"; era un singur om din „al doilea grup". Cu toate că era un singur om în „al doilea grup", acest lucru era cel puțin un semn că poate, vor mai apare şi alții ca el. Exista o speranță.

Ş tefan se deosebea de oricine altcineva! El nu s-a întâlnit vreodată cu Christos; nici măcar nu L-a văzut vreodată. Nu putea spune că trăise în prezența fizică a Domnului peste trei ani de zile. Povestea vieții lui Ştefan era complet diferită. El se convertise la Isus Christos prin apostoli. Îşi dăruise viața în întregime Domnului. Trăise în experiența bogată a bisericii zi de zi. Şi apoi încet, încet, începuse să trăiască în prezența Domnului – a Duhului Domnului.

La început, nu fusese o umblare continuă, conştientă. Dar a progresat spre o umblare continuă.

Cum s-au întâmplat aceste lucruri cu Ştefan? A avut el vreun avantaj faţă de noi? Cu siguranţă că da! I-a avut pe apostoli. Ei trăiseră în prezenţa Domnului. Ei ştiau ce înseamnă să trăieşti în prezenţa Domnului şi i-au vorbit despre aceasta. Dar n-ar fi trebuit ca Ştefan să fi avut un astfel de avantaj faţă de noi. Trebuie să fie astăzi oameni care să poată vorbi despre trăirea lor personală în prezenţa lui Christos.

Ş tefan a învăţat treptat să trăiască tot mai mult în prezenţa Domnului. El Îi dădea Domnului tot mai multe ore din zi. Apoi Îi dădea tot mai multe zile întregi. El a devenit, întocmai ca apostolii, bogat în cunoaşterea şi experimentarea Christosului lăuntric. Ştefan ajunsese foarte familiarizat cu Dumnezeu!

De fapt, cum a fost învăţat Ştefan de apostoli? În felul următor: patru, cinci ore pe zi, şase zile pe săptămână, apostolii vorbeau, proclamau şi învăţau biserica din Ierusalim despre Isus Christos. Şi Ştefan a avut privilegiul de a şedea acolo şi de a auzi ceea ce ei ziceau şi de a urma instrucţiunile pe care le primeau. Slujirea apostolilor a durat cel puţin patru ore pe zi, şase zile pe săptămână timp de opt ani. Calculează! Ştefan a beneficiat de peste 9. Ooo de ore de slujire apostolică! Peste 9. Ooo de ore de revelaţie din partea unor oameni care L-au cunoscut pesronal pe Christos! Peste 9. Ooo de ore în care doisprezece oameni au vorbit în cea mai mare parte despre „trăirea în prezenţa lui Isus Christos” sau despre lucruri mai profunde ca acesta.

Acesta este avantajul pe care Ştefan l-a avut şi de care tu n-ai avut parte. În plus, Ştefan putea să meargă la cei doisprezece şi să le pună întrebări. Ei erau reali, vii, stăteau înaintea lui. Le putea auzi pe cele douăsprezece fiinţe umane vorbind despre propriile neîmpliniri, de nepriceperea lor, de greutatea cu care pricepuseră lucrurile spirituale, de falimentele totale şi-n cele din urmă, de treptata, tot mai adânca pătrundere a Lui.

Într-un cuvânt, Ştefan a învăţat cum să trăiască în prezenţa Domnului, a învăţat cum să trăiască prin viaţa divină; şi a învăţat de la aceia care trăiseră în prezenţa Domnului şi care trăiau acum prin viaţa Lui! Probabil că aici se găseşte cel mai important lucru, secretul bisericii primare, secret ce a fost trecut cu vederea. Aşa cum începi să observi, sunt multe, multe lucruri pe care primii credincioşi le-au făcut şi pe care noi nu le facem astăzi. (Şi multe lucruri pe care noi le facem, dar ei nu le-au făcut niciodată!) Toate experienţele minunate ale primului secol trebuie recâştigate. Din toate lucrurile pe care primii credincioşi le-au ştiut şi experimentat, cel mai important este să vedem restaurat simplul fapt al unei experimentări adânci, constante şi zilnice a lui Christos. Părtăşia profundă cu Christos a fost tăria bisericii primare. Aici trebuie să căutăm: în a avea de-a face cu crucea, a trăi o viaţă care nu este umană, uniţi cu Dumnezeu! Toate schemele de astăzi, programele, viziunile, clădirile, instituţiile, înţelegerile biblice, priceperea, cunoştinţa şi orice altceva sunt doar aramă zăngănitoare doar lucruri slabe şi fără folos – faţă de experienţa cunoaşterii Domnului şi umblarea în prezenţa Sa.

Mai este un lucru de care Ştefan a avut parte, în afară de slujirea apostolilor şi de care astăzi nu mai avem parte.

Ş tefan era înconjurat de 2o. Ooo de credincioşi care urmăreau aceleaşi lucruri ca şi el! Oriunde mergea, orice persoană cu care se întâlnea sau vorbea, oricine pe care îl ştia sau cu care era împreună, urmărea acelaşi lucru ca şi el: să trăiască viața de toate zilele, normală şi totuşi să trăiască într-o părtăşie continuă cu Christos! Aceasta era viața bisericii! Acesta a fost al doilea avantaj al lui Ştefan!

Acesta a fost secretul lui Ştefan. El nu avea conceptul nostru de a „merge la biserică". Nu exista aşa ceva în primul secol. Biserica nu era un loc anume, ci un mod de viață. El se întâlnea cu credincioşii dis-dedimineață. Când se întorcea de la lucru primul lucru pe care îl vedea era o casă plină cu credincioşi. După amiaza era petrecută având părtăşie şi vorbind cu ei, ascultând pe apostoli la Porticul lui Solomon. Serile era iarăşi cu credincioşi. Şi în tot acest timp Ştefan şi toți ceilalți căutau acelaşi lucru: părtăşie neîntreruptă cu Christos.

Biserica nu era ceva la care oamenii mergeau. Ei erau biserica! Scopul vieții lor, clipă de clipă, era să trăiască împreună prin Christos. Tot ce se spunea, tot ce se făcea, era îndreptat spre a atinge scopul experimentării lui Isus Christos. Aşa trăia Ştefan. Aceasta era atmosfera în care el a crescut. El a trăit în biserică. Era înconjurat zi şi noapte de oameni pasionați saL cunoască pe Isus Christos.

Acestea sunt lucrurile de care a avut parte Ştefan. Acestea sunt lucrurile de care Dumnezeu vrea să ai parte şi tu! Pune la un loc aceşti doi factori, apostolii şi viața bisericii şi vei vedea de ce a fost Ştefan ceea ce a fost. Acestea sunt lucruri de neprețuit atunci când vorbim de a fi un urmaş al lui Isus Christos! (Şi Dumnezeu a intenționat ca ele să fie asigurate fiecărui copil al Său ca un fapt normal.) Îți dai seama ce înseamnă să trăieşti tot timpul cu oameni care n-au decât o singură dorință: să-L cunoască pe Christos, să-L cunoască personal, intim şi să trăiască în prezența Lui?

Acum începi să-ți dai seama ce l-a făcut pe Ştefan întâiul dintr-o nouă categorie de oameni, o categorie foarte asemănătoare cu a celor doisprezece. Şi totuşi diferită. Ştefan nu-L înâlnise pe Christos în trup. Fără să-L fi văzut el ajunsese să-L cunoască la fel de intim ca apostolii! Ştefan era dovada că cei doisprezece nu vor fi singurii oameni de statură spirituală adevărată.

Dar acum Ştefan s-a dus! Speranțele bisericii erau clătinate.

Acum poți înțelege de ce frații care luaseră trupul lui Ştefan plângeau aşa de amar. Da, pentru că îl iubiseră aşa de mult, dar mai mult de atât, pentru că văzuseră în el o speranță pentru biserică. Ei văzuseră în el pe unul care Îl cunoştea bine pe Christos, cu toate că nu La văzut niciodată! Aceste speranțe erau acum spulberate şi ei plângeau aşa de amar. Plângeau pentru că duşmanul le-a distrus speranța. Era o înfrângere zdrobitoare.

Nu prea şi-au dat ei seama de puterea lui Dumnezeu. Chiar în acele clipe, când ei îl înmormântau pe Ştefan, Domnul se ocupa de a ridica mai mulți bărbați. Acest al doilea grup, o „nouă rasă", tocmai se năştea. Nu numai că

Dumenezeu ridica un nou grup, dar El îi va trimite să facă o nouă lucrare, una care va egala, chiar va depăşi ceea ce au făcut apostolii!

Cei care luaseră trupul lui Ştefan spre a-l îngropa, n-au realizat că Dumnezeu avea şi alţi oameni de statura lui Ştefan în biserica din Ierusalim! Nimeni nu-l ştia. Cu toate acestea ei existau. Exista un grup de oameni care erau la fel de capabili, la fel de pregătiţi şi la fel de gata să înceapă aşa cum fuseseră apostolii în ziua Cincizecimii. Lucrul acesta va deveni evident în curând.

Dar ține minte: a fost nevoie de opt ani de pregătire. Dacă uiți asta, poți uita totul. Opt ani. Opt ani în viața bisericii.

A fost o dimineață sângeroasă. A început cu judecarea lui Ştefan, apoi a continuat prin uciderea lui cu pietre. Nişte oameni devotaţi şi trişti l-au îngropat. Dar în ziua aceasta mai trebuie să se întâmple multe lucruri. Ştefan nu este singurul credincios a cărui sânge a curs în această zi întunecată.

Această zi întunecată, sângeroasă abia a început.

15 HOLOCAUST.

Cu toate că Ştefan era mort de numai câteva ore, Sala Pietrelor Şlefuite era din nou plină. Sinedriul nu avea timp de pierdut. S-au gândit să acționeze rapid – înainte ca vestea morții lui Ştefan să ajungă să se răspândească în tot oraşul. Au hotărât ca, dacă s-ar putea, să rezolve toată această problemă în câteva zile.

Strategia era simplă: vor începe să caute din casă în casă, prin tot oraşul, pe urmaşii lui Christos ca să-l aresteze. Îi vor arunca pe toți în temniță. Acuzația va fi aceeaşi ca la Ştefan: blasfemie. Dacă un ucenic este găsit astfel vinovat, el să fie împroşcat cu pietre, să fie bătut sau închis.

Sinedriul ştia că metoda împroşcării cu pietre nu putea fi aplicată. Era necesară o aprobare scrisă de la autoritățile romane pentru a putea omorâ în mod legal pe cineva cu pietre. Şi era greu să se obțină o astfel de aprobare, mai ales dacă la mijloc erau rațiuni religioase. Sinedriul ştia că vor putea obține câteva astfel de aprobări, dar nu prea multe. Pentru ca să termine cu „calea” ei se vor folosi de surpriză, teroare şi brutalitate.

Ceea ce avea nevoie Sinedriul cel mai mult era un om care să conducă această acțiune: unul care să acționeze rapid şi conştiincios, care să-l ia pe ucenici pe nepregătite, împrăştiind suficientă teroare şi spaimă pentru ca fiecare să intre în panică. Sperau să obțină o lepădare de Isus Christos în masă. Sinedriul căuta omul cel mai potrivit pentru această însărcinare. Alegerea lor? Saul! El era plin de ură față de „cale”.

Imediat după numirea acestuia în funcție, gardienii au început să alerge pe străzile Ierusalimului, intrând neanunțați în sute de case. Imediat o mulțime de credincioşi au fost scoşi din casele lor şi aruncați în temniță. Mulți au fost bătuți şi tratați cu cruzime.

Saul nu accepta nici o ezitare. În oraş s-a răspândit vestea despre ce se întâmpla. Credincioşii au început să realizeze despre ce este vorba. Ei nu s-au mai confruntat cu o asemenea criză. Aceasta era prima persecuție a trupului lui Christos din istoria bisericii. Fuseseră luați pe nepregătite; numărul celor

arestați şi judecați era tot mai mare. Saul începuse deja să-l judece la tribunal. Dar asta nu va fi totul! Mulți vor fi mutilați.

Pentru a înțelege ce se va întâmpla în continuare trebuie să vedem ce se întâmplă cu ucenicii care deja sunt arestați. Să urmărim doar pe un singur ucenic ca să vedem ce i se întâmplă".

Soldații au intrat într-o casă şii au arestat un ucenic pe care l-au dus probabil la Sinagoga Libertinilor unde se pare că Saul a organizat un tribunal.

Puțin şocat, ucenicul aşteaptă să-l vină rândul. La început îi este probabil teamă, dar cu timpul teama face loc unei linişti adânci. Toate experiențele lăuntrice cu Christos pe parcursul a opt ani l-au pregătit îndeajuns pentru acest moment. În sufletul lui începe să se reverse un simțământ de pace şi de curaj.

La un moment dat îi vine rândul. Este escortat până în mijlocul camerei. Doar la câțiva metri, după nişte mese de lemn, stau Saul şi bătrânii sinagogii. Unul dintre aceştia pronunță acuzația: „Hulă împotriva lui Moise şi a lui Dumnezeu". Cum asta? Pentru că a mărturisit că Isus este Mesia, Fiul lui Dumnezeu. Bătrânii (sau Saul) probabil au spus că acuzația va fi „ Ucenicul este unul fictiv, dar procedeul aplicat este unul adevărat.

Retrasă imediat dacă el dovedeşte contrariul. Mai mult ca sigur că ei au explicat cum poate dovedi tribunalului că acuzația este falsă: tot ceea ce are de declarat este că „Isus nu este Mesia". (Se poate ca pretențiile lor să fi fost mai mari, poate că ei i-au cerut să mărturisească că „Isus este blestemat". Pentru un ucenic, această mărturie este hulă!)

Va nega acest ucenic faptul că Isus este Fiul lui Dumnezeu? Va blestema el numele Domnului?

Dacă o va face va fi liber. Dacă va ține la credința lui, va avea parte în mod sigur de o biciuire cruntă, va avea şansa de a fi închis şi posibilitatea de a fi omorât cu pietre. (Fără îndoială că unii ucenici au cedat sub o asemenea presiune.)

Ucenicul stă înaintea lor în linişte – întocmai cum Domnul lui a stat la un proces asemănător în urmă cu opt ani. Bătrânii pot sparge tăcerea creându-l ucenicului să răspundă. În acest caz, un ucenic credincios va spune doar atât: „Nu-mi tăgăduiesc Domnul."

Dar ucenicul mai putea să facă ceva în acest moment, înainte de pronunțarea sentinței. Putea să spună: „Am ceva de spus în apărarea mea". Această propoziție era foarte scurtă şi simplă, dar era foarte onorată de poporul evreu. Pentru tribunal era o datorie de onoare ca să-l lase pe ucenic să vorbească.

Domnul îi avertizase pe ucenici că va veni ziua, când vor fi târâți în sinagogi din pricina numelui Său. Le-a spus să fie liniştiți: El le va da cuvintele pe care să le spună. Pentru acest ucenic acel timp a sosit.

El respiră adânc şi crezând cuvântul Domnului său, deschide gura şi lasă limba să vorbească. Începe să se audă pe el însuşi făcând o declarație plină de putere a credinței sale, însoțită de netăgăduit că Domnul său este Dumnezeu.

Saul trebuia să stea acolo şi să asculte. Era ca şi cum se întâlnea din nou cu Ştefan. (În zilele ce vor urma, Saul avea să audă aceste mărturii de nenumărate ori, de la bogaţi şi săraci, de la cultivaţi şi de la analfabeţi. Oameni care pur şi simplu nu ştiau să vorbească aveau să stea înaintea lui declarând cu îndrăzneala unui arhanghel că Isus este Domnul!

Pentru Saul acestea erau nişte cuvinte oribile. Focul mâniei din el se aprindea tot mai tare.)

Din nou tribunalul avea să audă aceste mărturii personale, mişcătoare. Se poate ca chiar în aceste ore întunecate de înfrângere, unii oameni să se fi convertit la Christos datorită îndrăznelii şi mărturiei ucenicilor analfabeţi ai Domnului.

Ucenicul îşi termină declaraţia. Saul sondează rapid pe bătrâni şi se dă verdictul. Acuzatul este găsit vinovat. Sentinţa: „bătaie, treizeci şi nouă de lovituri de bici. Apoi închisoare."

Ce erau treizeci şi nouă de lovituri de bici? Era o pedeapsă aproape la fel de grea ca împroşcarea cu pietre. De fapt, „patruzeci de lovituri fără una" erau uneori fatale. Acest fel de bătaie se obişnuia doar în comunitatea religioasă evreiască. Scopul ei era de a aduce un evreu eretic, înapoi la învăţăturile iudaice, adică la învăţăturile lui Moise şi tradiţia bătrânilor. Era o pedeapsă foarte severă care să-l facă pe acuzat să se pocăiască. A fost probabil inventată ca o ultimă favoare făcută unui om ca să nu fie omorât cu pietre.

Pentru un evreu această sentinţă era cel mai ruşinos lucru care putea să i se întâmple. Era o ruşine nu numai pentru cel în cauză ci pentru întreaga familie. Atunci o persoană ar fi făcut orice ca să scape de durerea fizică şi de umilirea socială produsă de aceste lovituri. Dar aceasta se va schimba. Şi încă foarte curând! Urmaşii lui Isus Christos n-au simţit nici un pic de ruşine. Din contră, se bucurau! Era ceva de speriat. Şi probabil fără precedent în întreaga istorie umană.

Ucenicul ascultă sentinţa. Faţa lui radiază, ca a lui Ştefan, în timp ce este pus să stea între doi stâlpi de marmură. I se întind mâinile şi sunt legate de stâlpi. I se dezveleşte spatele. Cineva pune un podium în spatele lui. În alt loc din cameră cineva se ridică în picioare şi începe să se îndrepte cu paşi greoi către podium. Acesta este „călăul". Atunci când păşeşte pe podium el desfăşoară un bici greu. Biciul are patru fâşii de piele, fiecare cam de un metru lungime. Două sunt din piele de viţel, iar celelalte două din piele de măgar.

Călăul, stând pe mica platformă, se întoarce puţin către spatele gol al ucenicului. Ucenicul nu poate vedea ce se întâmplă, dar ştie ce va urma. Călăul ridică biciul în aer, îşi ia avânt şi îl coboară cu toată puterea.

Biciul nu loveşte spatele, ci mai degrabă umerii. Fâşiile de piele trec de umeri lovind din plin pieptul şi abdomenul. Lovitura crează imediat o vânătaie şi rană. Călăul ridică din nou biciul cu repeziciune şi îl trimite iarăşi peste pielea rănită.

Apoi este o pauză. Şi iarăşi biciul se ridică sus în aer şi vine direct peste umerii ucenicului. De această dată fâşiile cad pe un trup fragil şi umflat. Cu fiecare lovitură, pielea ucenicului devine o rană tot mai mare. Rănile încep să se deschidă şi sângele să curgă. După încă câteva lovituri, biciul începe să

pătrundă în carnea de pe torace. Fiecare lovitură se aseamănă cu nişte cărbuni aprinşi puşi pe piept.

Ucenicul primeşte astfel treisprezece lovituri pe piept. În acest moment, probabil că este în stare de şoc, deshidratat şi aproape deliează de durere. Schingiuitorul începe a doua serie de treisprezece lovituri. De data aceasta va lovi spatele. Treisprezece lovituri îşi vor croi loc pe spatele ucenicului, fiecare pătrunzând tot mai adânc.

Acum ucenicul este probabil conştient pe jumătate şi aproape leşinat. Şi-a pierdut controlul trupului. Nu mai poate să se țină pe picioare şi pe jumătate atârnă în frânghiile cu care a fost legat de stâlpii de marmură. Şi mai urmează încă treisprezece lovituri. Acestea îşi vor lăsa puternica amprentă pe partea stângă.

În final totul se termină. Acest credincios brav, probabil fără cunoştință şi aproape de moarte, este dezlegat şi târât afară. (Cu siguranță că în următoarele zile unii mureau din cauza bătăii).

Saul privea. Nici nu-l trecea prin cap că într-o zi trupul lui avea să poarte urmele a 195 de astfel de cicatrici.

Ucenicul a reuşit să treacă de încercare. Nu şi-a renegat Domnul şi a avut mărețul privilegiu de a fi părtaş la suferințele Domnului său. De la sinagogă a fost dus probabil întro celulă de aşteptare. Acolo a leşinat de durere. Când se trezeşte trupul îi arde şi îl chinuie o sete îngrozitoare. Îi este imposibil să se mişte. În față îi stau săptămâni în care rănile se vor vindeca încet şi durerea e mare. Pe pieptul, abdomenul şi spatele lui el va purta pentru totdeauna cicatricile loviturilor ca pe nişte trofee ale dragostei lui pentru Domnul.

Au fost lucruri şocante. Planul lui Saul era să aresteze şi să judece 2o. Ooo de oameni – şi toți să treacă prin aceeaşi încercare. N-avea să se facă deosebire de sex. Femeile aveau şansa să treacă prin aceeaşi agonie.

În cele din urmă întunerecul a sosit. Lunga zi a nedreptății, morții şi a terorii se apropia de sfârşit. A fost cea mai întunecată zi în Ierusalim de la crucificarea lui Christos în urmă cu opt ani. Indiciile arătau că următoarea zi avea să fie şi mai sângeroasă.

Când în cele din urmă, a venit noaptea, a început să se întâmple un lucru interesant. Nu ştim dacă totul s-a întâmplat spontan sau dacă apostolii au hotărât să se procedeze aşa; ceea ce ştim este că în noaptea aceea în Ierusalim s-a întâmplat un lucru de necrezut.

Biserica din Ierusalim a început să dispară! În mare linişte, în tot oraşul, ucenicii au început să-şi adune câteva lucruri, să-şi ia un călduros, plin de afecțiune, la revedere şi să iasă afară în întuneric. Înainte de zorii zilei, sute, poate chiar mii, au părăsit oraşul. Zorile au surprins drumurile ce porneau de la Ierusalim pline cu grupuri de credincioşi ce se îndepărtau grăbiți.

Bineînțeles, ziua următoare în Ierusalim a adus şi mai multă oroare. Cei care nu au părăsit oraşul au fost ca nişte prăzi de vânătoare. Nu se mai aplicau procedurile de arestare. Şi credinciosul care era găsit, bărbat sau femeie, era târât pe străzi. Era clar pentru fiecare că nu este nici o înțelepciune să rămâi în oraş. Aşa că toți au început să plece.

Peste noapte, biserica din Ierusalim a încetat să mai existe! Imaginează-ți! După opt ani de zile nu era nici măcar o biserică pe acest pământ. Singura biserică, cea din Ierusalim, nu mai exista.

A însemnat aceasta că duşmanul a învins? A învins Sinedriul împotriva trupului lui Christos? A câştigat vechea lucrare a lui Dumnezeu în fața celei noi? A oprit Saul împărăția lui Isus Christos?

În câteva zile nu mai rămăsese nici un credincios. Toți cei 2o. Ooo au plecat. În oraş nu mai era nimeni care să mărturisească că este un urmaş al lui Isus Christos".

Paznicii sistemului religios au pornit să distrugă biserica, să o şteargă de pe fața pământului; dar fără să-şi dea seama ei n-au oprit biserica, ci au lansat-o!

„ Singurii care au hotărât să rămână au fost apostolii. Se pare că s-au ascuns; autoritățile nu ştiau că ei mai sunt încă în oraş.

16 1OO DE BISERICI NOI.

Din Ierusalim porneau doar câteva drumuri spre cele 2oo de oraşe şi sate ale Iudeii." În noaptea ce a urmat morții lui Ştefan, aceste drumuri au fost presărate de urmaşi ai lui Christos care părăseau capitala.

Îți poți imagina cam cum s-au întâmplat lucrurile în ziua aceea. Atunci când un ucenic ajunge la o intersecție de drumuri, se opreşte şi se gândeşte în care direcție să o ia. Cum ia el decizia? Unul din ucenici îşi aminteşte că în oraşul cutare are nişte prieteni sau rude. Un alt ucenic o ia în altă direcție ştiind că în oraşul cutare va găsi mai uşor o slujbă. Un altul, care nu are rude nici în Iudeea nici în Galileea, îşi pleacă capul şi ia decizia potrivit cu un îndemn lăuntric primit de la Domnul.

În zorii zilei care a urmat împroşcării lui Ştefan cu pietre, probabil că mulți ucenici au ajuns deja în aceste localități din împrejurimi. Unii au rămas în primul oraş pe care l-au întâlnit căutând să-şi găsească acolo o locuință. Alții s-au oprit acolo doar ca să se odihnească puțin, apoi s-au grăbit să meargă mai departe. Timp de mai multe zile acest flux de călători a continuat, până când Ierusalimul a rămas fără credincioşi.

Pe drum ucenicii au început să se ajungă din urmă unii pe alții. Alții s-au întâlnit în piețe sau pe străzile oraşelor. După mentalitatea obişnuită, aceste întâlniri trebuie să fi fost foarte triste. Erau cuvinte de consolare, povestiri despre „tratamente nedrepte", „suferințe tragice", „situații penibile", „oameni răi", etc. Era normal ca atunci să se întâmple ceea ce s-a întâmplat după crucificare: nişte oameni clătinați şi înfrânți. Dar dimpotrivă: întâlnirile întâmplătoare dintre ucenici pe aceste drunuri erau momente de bucurie. Atunci când ucenicii se întâlneau izbucneau strigăte de bucurie şi de veselie. Ei nu au fost nişte oameni de rând. Au fost oameni ce nu au putut fi înfrânți. Ei nu au putut fi înfrânți.

Cum este posibil aşa ceva? Pentru a putea răspunde la întrebare, ar trebui să trăieşti în viața bisericii timp de opt ani de zile. (Cunoaşterea vieții bisericii te va pregăti destul de bine ca să rezişti la orice lucrare cu care ai fi confruntat în viața ta!) Dar nu numai viața bisericii le-a fost de ajutor. Ei aveau o revelație plină de putere despre Christos. Îl cunoşteau foarte bine. Ei erau

saturați şi plini de El. Christosul veşnic triumfător era un izvor continuu în lăuntrul lor. Împrejurările nu au afectat acea experiență, indiferent care au fost ele.

Aşa că priveşte la ucenicii care se îmbrățişează! Se naşte ceva nou, minunat. De necrezut, spontan, neaşteptat şi complet neplanificat, începe să fie declanşată evanghelizarea Iudeii!

Nu cunoaştem toate detaliile faptelor întâmplate în acele zile dramatice, dar, în principiu, istoria poate fi reconstituită. Haide să urmăm câțiva ucenici imaginari.

În mijlocul unei nopți un ucenic se hotăreşte să fugă de mânia lui Saul. El iese în afara cetății. În ziua următoare el se întâlneşte cu un frate de-al lui care de asemenea părăseşte Ierusalimul. Ei se îmbrățişează, strigă, se bucură şi îl slăvesc pe Domnul. Povestesc, îşi reamintesc de anumite situații în care ei s-au întâlnit în Ierusalim. Ei descoperă că au aceeaşi înțelegere despre Domnul şi se bucură şi mai mult. În general, merg în aceeaşi direcție. În ei izbucneşte bucuria atunci când, mergând pe drum, vorbesc de Christos şi de „ Cifra 2oo este o estimare arheologică şi se referă la provinciile Iudeea împreună cu Galileea; în aceste două regiuni sunt oameni de acelaşi neam, limbă, religie şi cultură. Şi pentru evrei ele erau doar o singură țară, galileenii find văzuți oarecum inferiori.

Cine sunt ei în Christos. Sunt foarte entuziaşti. În curând ei văd un mic oraş. Se hotărăsc să se oprească acolo pentru o zi, două. După aceea vor merge mai departe spre destinațiile lor.

Atunci când ei intră în oraş îi cuprinde o dorință aprinsă. Vor să spună celor din oraş ce se întâmplă pe acest pământ. Intrând pe porțile oraşului, încep să-l oprească pe oameni şi să le spună ce s-a întâmplat în Ierusalim. Cu timpul ajung în piața centrului oraşului. La început vorbesc cu câte un om, spunându-l ce s-a întâmplat în Ierusalim în urmă cu câteva zile. În curând încep să spună ce s-a întâmplat cu ei în ultimii opt ani. Oamenii ascultă aducându-şi aminte că în urmă cu zece ani prin orăşelul lor a trecut chiar Isus Christos. Cei doi nu mai vorbesc unui om sau doi, ci se adresează unui grup.

Aceasta este o nouă experiență pentru ei. Întotdeauna, apostolii au fost aceia care au făcut lucruri îndrăznețe, hotărâte. Dar unul din ei, încântat de această nouă experiență, începe să vorbească mai tare spre a fi auzit de fiecare. În curând vocea e mai puternică şi sunt mai multe urechi care ascultă. Deodată el anunță – spre propria lui surpriză – că după amiază va veni din nou în piață pentru a da mai multe explicații despre ce a făcut Domnul. „Spuneți şi la alții. Aduceți-vă şi vecinii” se aude pe el însuşi spunând ascultătorilor lui.

În după amiaza aceea un număr măricel de oameni îşi fac simțită prezența în piață. Unii din ascultători se convertesc! Alții vor să aude mai multe. Aproape toți cei de față sunt oarecum interesați.

Ucenicii îşi schimbă planul. Vor sta mai mult în acest orăşel. În felul acesta simplu a început proclamarea evangheliei în Iudeea. Evanghelia s-a statornicit în Iudeea nu prin Domnul care a vizitat aceste locuri în urmă cu un deceniu, nici de către apostoli cu reputația lor recunoscută în ceea ce priveşte vestirea evangheliei. Nu, evanghelia a fost statornicită în Iudeea de către

oameni simpli, nepregătiți, neinstruiți, care au venit în oraş, au stat în piață şi au proclamat evanghelia lui Christos. Ei erau nişte oameni simpli, de rând, nişte lucrători sau simpli negustori. Erau „figurile din mulțime" care se strângeau la Porticul lui Solomon şi în casele din Ierusalim. Aceşti oameni n-au primit nici o pregătire pentru evanghelizarea Iudeii. Mai mult, până astăzi ei n-au mai făcut nimic pentru Christos. Dar în ei era un foc. Evanghelia a izbucnit din inimile lor cu putere.

Această scenă s-a repetat şi în alte oraşe, peste tot. Iudeea a fost zguduită. Cum s-a născut biserica din Iudeea? Probabil cam în acest fel. Alți ucenici ce au părăsit Ierusalimul au auzit pe unii povestind despre ceea ce se întâmplă. Pentru a fi mai siguri au mers în piață ca să-l audă pe frații lor dezvăluind evanghelia.

Nu e greu să ne imaginăm că atunci când alți ucenici au intrat în piață, cei ce vorbeau au fost întrerupți de câte un „Aleluia" sau „Amin" din partea noilor veniți. În acel moment ceva s-a născut. Prin acest fel de coincidență, ucenicii s-au „descoperit" unul pe altul şi din această întâlnire întâmplătoare s-a născut prima întâlnire a bisericii din acel oraş!

În modul acesta simplu, neplanificat – propovăduirea evangheliei în piață, câştigarea unor suflete pentru Christos, crearea unui loc unde credincioşii se puteau întâlni cu alți credincioşi veniți din oraş – Dumnezeu a dat naştere bisericii. Biserica din Ierusalim a fost transferată în toată Iudeea!

În felul acesta, în câteva zile, biserica se strângea în acel oraş. Întâlnindu-se în case. După câteva zile, sau poate săptămâni, unii pelerini s-au îndreptat spre alte localități. Alții sau hotărât să rămână. Ei vor fi parte a acestei biserici începătoare. Cei care au plecat erau prinşi de febra răspândirii evangheliei.

În acest moment toți care au părăsit Ierusalimul erau contaminați de această boală. Toți proclamau evanghelia oriunde apucau.

Vorbeau despre Christos; povesteau despre Christos; se întâlneau; se ocupau de noii convertiți. Au început să experimenteze – în Iudeea – ceea ce au făcut apostolii înaintea lor timp de opt ani de zile. Biserica se năştea peste noapte în tot mai multe oraşe şi sate.

Da, biserica a fost desființată într-un oraş, dar se năştea în zeci de alte oraşe! Asta nu e totul. După cum vom vedea, nu numai că se năştea biserica în satele şi oraşele Iudeii, dar se năşteau de asemenea bărbați – uriaşi – într-o clipire.

S ă facem cunoştință cu unul din ei! Este anul 38 d. C.

17 AL DOILEA ŞTEFAN.

Numele lui este Filip. Istoria lui spirituală din Ierusalim este aceeaşi cu a lui Ştefan! Ştefan a semnalat naşterea unei noi rase de oameni, dar acum Ştefan era mort; „rasa cea nouă" a fost spulberată înainte de a se naşte. Oare aşa era? Deodată apare Filip. Foarte viu.

Filip ocupă un loc unic în istoria bisericii. Nimeni nu poate pretinde ceea ce a făcut el, deoarece el a inaugurat o nouă eră.

Filip tocmai şi-a pierdut un frate scump în Christos. Moartea lui Ştefan, la rândul lui unul din cei şapte, l-a cutremurat, fără îndoială. În seara zilei în

care Ştefan a fost omorât, la urechile lui Filip a ajuns vestea că şi alţi credincioşi sunt târâţi pe străzi şi sunt închişi. La venirea nopţii a văzut cum biserica din Ierusalim începe să se dizolve. Şi, probabil înainte de venirea dimineţii, el a lăsat tot ce deţinea pe acest pământ şi pe toţi cei pe care îi cunoştea şi a fugit în Iudeea.

Dar Filip nu se gândea la ceea ce pierdea Christos era totul pentru el. Era ca şi cum n-a avut loc nici o persecuţie. Filip a ieşit pe porţile Ierusalimului, nu cu gândul „vai, suntem înfrânţi", sau „vai de mine", ci mai degrabă gândea ceva de genul acesta „crezi că ne poţi opri? Priveşte doar!" Sau poate ceva de genul „Stai puţin. A fost în mine un foc de ani de zile. În cele din urmă am o şansă să proclam minunăţia cunoaşterii lui Christos!"

Filip s-a îndreptat spre nord. Primul oraş mare în care a ajuns a fost Samaria. Domnul Isus trecuse pe acolo în urmă cu aproximativ unsprezece ani şi stătuse câteva zile. După câte ştim, acesta a fost singurul contact cu evanghelia al acestui oraş. Filip a intrat în oraş trăgând din toate tunurile, proclamând răscumpărarea în Christos. S-au strâns mulţimi de oameni veniţi să-l asculte.

Ce au aflat aceşti oameni? Filip proclama o Evanghelie a Împărăţiei care rupea totul, distrugea obiceiuri, diviza comunităţi, era provocatoare pentru guvern, în afara legii, care cutremura pământul, zguduia cerul şi speria mintea!

Evanghelia Împărăţiei este o evanghelie atât de puternică încât loveşte din plin în sistemul lumii, în sistemul religios, în practicile şi în mulţumirea de sine din toate vremurile, indiferent de naţiune, loc sau vreme. Evanghelia Împărăţiei va mai clătina încă temeliile naţiunilor. Da, chiar şi în zilele noastre! Chiar şi în naţiunile care garantează libertatea religioasă. Pentru cel neconvertit, Evanghelia Împărăţiei sună a trădare. (Nu este aşa, dar cu siguranţă că pentru ei aşa pare!)

Dar Evanghelia Împărăţiei nu poate fi predicată până nu sunt oameni calificaţi, ca Filip, care să o predice! Filip a stat la picioarele apostolilor; a trăit o pură experienţă a vieţii bisericii timp de opt ani de zile, trăind constant în prezenţa conştientă a lui Christos; şi, în final, el a ascultat Evanghelia Împărăţiei, înainte de a o vorbi. (Vezi, s-ar putea să trebuiască să mai aştepţi până să vezi aşa ceva! E nevoie de un anumit fel de om care să propovăduiască aşa ceva. Altfel nu-l chiar Evanghelia Împărăţiei.)

Mesajul lui Filip, puterea lui, au răsunat în Samaria. Mulţimi de oameni au început să răspundă la acest mesaj: ei nu voiau să cunoască altceva decât pe Christos. Apoi Filip i-a botezat – un sigiliu al abandonării lumii de către ei. În fervoarea, libertatea şi bucuria acelor momente, când sute se bucurau de salvarea lor, când atmosfera era îmbibată de puterea lui.

Dumnezeu, Filip a încercat să vindece bolnavi. (Oamenii fac astfel de lucruri de necrezut atunci când sunt aprinşi de Duhul Sfânt!) Cum a început el, nu ştim; tot ce ştim este că la un moment dat, în acele ore de glorie, Filip a îndrăznit! Fie a încercat să vindece pe cineva, fie să scoată un demon afară – ceva ce nu mai făcuse în lunga lui viaţă de credincios. Şi Dumnezeu l-a onorat! Cu aceasta porţile cerului s-au deschis! S-au făcut şi mai multe vindecări şi mai mulţi demoni au fost scoşi afară.

Era o bucurie nespusă. Samaria era martoră la ceva asemănător cu ceea ce se întâmplase la Cincizecime – nu, mai mult decât atât. Samaria avea privilegiul pe care l-a avut Ierusalimul atunci când Ştefan a ieşit dintre rânduri, înflăcărat de evanghelie. Da! Se întâmpla din nou! Dar acum nu era Cincizecimea. Acum nu erau apostolii. Nu era nici măcar Ştefan. De data aceasta era Filip. Un om proclama evanghelia, ceva ce nu făcuse niciodată înainte. Cel puțin până atunci, cu siguranță, nu vindecase pe nimeni. Totuşi se întâmpla! Folosea evanghelia cu o putere uimitoare şi cu toată ungerea lui Dumnezeu. Aşa că, dragul meu, acea perioadă lungă de aşteptare, „de stat degeaba" şi-a adus roadele. Iată al doilea om care îi egalează pe apostoli în vestirea evangheliei şi în semne. Cei opt ani în biserică şi-au dat roadele mai mult decât ne-am fi aşteptat.

Samaria era zguduită! Noua rasă de oameni era pe punctul de a se naşte. Nu fusese deloc exterminată! Duşmanul a observat asta. Lumea a devenit precaută. Există încă speranța că o nouă generație de oameni care să-l egaleze pe apostoli, sau chiar să-l întreacă, să ocupe scena acestei drame. Dacă restul de oameni din această nouă rasă vor face ceea ce au făcut Ştefan şi Filip, atunci pământul este amenințat. Şi iadul este amenințat.

Vestea despre evenimentele extraordinare din Samaria au ajuns la apostoli în Ierusalim. (Deşi apostolii se ascundeau, cu siguranță că erau ținuți la curent cu ce se întâmplă.) O mulțime de veşti îmbucurătoare au venit şi din alte părți ale Samariei, dar raportul despre Samaria a atras atenția apostolilor. Aici era nevoie să se acorde o atenție deosebită. Puteau să apară unele probleme.

La urma urmei, samaritenii nu erau nici măcar evrei! S-a decis ca Petru şi Ioan să meargă şi să vadă ce se întâmplă acolo. Când au ajuns în Samaria, lucrurile erau aşa cum le-au auzit: samaritenii erau credincioşi! Atunci cei doi apostoli au făcut un lucru semnificativ. Ei şi-au pus mâinile peste aceşti oameni, pe jumătate evrei, pe jumătate dintre Neamuri. În felul acesta, ei au adăugat binecuvântarea Duhului Sfânt şi binecuvântarea lor proprie acestui neam disprețuit. I-au primit cu drag în biserică.

Se pare că apostolii erau adesea chemați prin toată Iudeea pentru a adăuga binecuvântarea lor bisericilor noi născute. Dar desigur, această binecuvântare apostolică nu era absolut necesară. Poate că a fost considerată o necesitate în acea vreme, în anul 38 d. C. Peste câțiva ani mai târziu, în anul 43 d. C., conceptul a fost abandonat total, într-un oraş îndepărtat din nord!)

Biserica din Samaria s-a născut prin adunarea combinată a lui Filip, Petru şi Ioan. Apostolii au stat în Samaria câteva zile. Ei s-au alăturat lui Filip în proclamarea evangheliei; trebuie că a fost o binecuvântare întreită. Totuşi, la scurt timp, ei s-au întors în Ierusalim. Apropo, această scurtă călătorie în Samaria a fost prima despre care să se poată spune într-o zi ca despre „marea însărcinare". Până acum ei petrecuseră opt ani într-un singur oraş! Se pare că atunci când se îndreptau spre casă au înțeles ce se întâmplă. Luânduse după Filip, în drum spre casă, ei au predicat evanghelia în fiecare oraş şi sat pe care l-au întâlnit. După aproape un deceniu, în sfârşit apostolii au ieşit din

Ierusalim. (Au mers până la marginile pământului, cumva? Nu! La mai puțin de 5o de kilometri!)

Privind la Iudeea vei observa că acelaşi lucru s-a întâmplat peste tot.

Oamenii au mers pe drumurile Iudeii şi s-au oprit în orice loc care aducea la oraş, proclamând lucrurile glorioase ale lui Isus Christos. În fiecare oraş răsărea o biserică. Aceste biserici erau formate în parte din credincioşi din Ierusalim şi în parte din noi convertiți. Cei 2o. Ooo de ucenici s-au transformat dintr-o dată în 2o. Ooo de martori ai evangheliei. Ceea ce trebuia să fie un moment de înfrângere s-a transformat într-o avalanşă de bucurie, victorie. Şi propăşire.

Ține minte că fiecare din aceste biserici aveau oameni care experimentaseră viața bisericii. De asemenea, apostolii au început să-şi facă simțită prezența prin toată Iudeea. Concluzie: nu este vorba în toate acestea de biserici apărute pur şi simplu spontan.)

După un timp şi Filip a părăsit Samaria. Cât timp a stat el acolo ocupându-se de biserică, noi nu ştim. Dar ştim aceasta: un înger i-a spus să meargă spre sud din nou. Ascultând porunca, el a ajuns până în sud la Gaza, dincolo de Ierusalim. Acolo el a întâlnit un curtean împărătesc etiopean pe care l-a condus la Christos. După această întâlnire, Filip s-a îndreptat spre vest spre Marea Mediterană.

Primul oraş în care a mers a fost o localitate de pe malul mării, numită Azot. Încă odată sa arătat puterea evangheliei. Câți au crezut în Christos şi cât a stat Filip în acel oraş, nu ştim.

După ce a părăsit oraşul Azot, acest bărbat tânăr s-a îndreptat din nou spre nord, mergând pe țărmul Mării Mediterane. Când ajungea într-un oraş se oprea. Predica evanghelia. A ținut-o aşa până a ajuns la Cezareea. Ar fi avut nevoie doar de câteva luni ca să parcurgă acest drum; este foarte probabil că drumul i-a luat mult mai mult timp. Poate câțiva ani! Atunci când ajungea într-un oraş stătea sau mergea mai departe, ținând cont dacă acolo era o biserică sau nu şi câți credincioşi din Ierusalim erau între ei. Probabil că a fost nevoie de un timp considerabil ca Filip să ajungă în Cezareea, capitala romană a Iudeii.

În Cezareea Filip s-a oprit. Acum să ne întoarcem puțin. Am spus mai devreme că Filip a fost „unic în istorie". De ce a fost unic? Nu doar pentru că a fost primul semn al unui nou grup de oameni, nu doar pentru că a vestit evanghelia prin toată Iudeea, ci şi pentru că el a fost primul om din istoria bisericii care a primit un dar.

În Ierusalim fuseseră două grupuri de oameni: apostolii şi credincioşii. Nu mai fusese un alt grup. Apoi, la opt ani după Cincizecime, s-a întâmplat ceva nou. S-a întâmplat Filip! (Ține minte că au fost nevoie de opt ani. Şi primul dar a venit în incomparabila biserică din Ierusalim, care avea doisprezece apostoli.) Prin alegerea divină a Duhului Sfânt, Filip a fost acela care a adus ceva nou în istoria bisericii. Nu mai erau doar apostoli, a fost adăugat un al doilea dar; acum era pe pământ un om care făcea ceva de la care i se trăgea numele de „evanghelist". Acesta este un termen total nou şi felul de om care îi corespunde este şi el complet nou.

Un evanghelist nu este un apostol. Până la Filip nu mai fusese aşa ceva. Biserica avea cam nouă ani vechime atunci când viaţa de biserică a produs primul om „cu dar”. Şi darul era de evanghelizare! Prin Filip, Dumnezeu a dat ceva nou bisericii. Dar Dumnezeu nu a dat bisericii sau lui Filip un dar mai înainte ca Filip să treacă prin ani de pregătire deosebită. (Oamenii cu daruri nu vor apare în alt fel.)

Dintr-o dată, biserica avea o nouă dimensiune. Până acum ridicarea unei biserici era treaba unui apostol. Ei au început biserica. Ei au ridicat-o. Acum, apare Filip. Fii atent, că el n-a înfiinţat o firmă non-profit, scutită de impozit şi n-a cumpărat un cort de circ ca să lanseze o lucrare independentă. Asta se va întâmpla doar după 1.8oo de ani. Nu, Filip i-a ajutat pe apostoli. El a lucrat împreună cu ei pentru a zidi o biserică locală la care alţii să poată merge. Una în fiecare oraş. El nu s-a apucat de o lucrare independentă. El a petrecut opt ani la picioarele acelora pe care acum îi ajuta; şi toţi aceşti ani i-a petrecut ca un frate simplu. Observă că Filip şi-a dat viaţa lui bisericii; el a fost o unealtă în mâinile bisericii pentru a o zidi, pentru a o face glorioasă. Biserica n-a fost o unealtă în mâinile lui, folosită pentru progresul propriei sale lucrări. Toate lucrurile au fost pentru biserică.

Cam aşa era un evanghelist al primului secol. Ce este un evanghelist? Pur şi simplu nu ştim. Vom şti cu adevărat ce este un evanghelist atunci când viaţa bisericii va produce unul – încă odată pe acest pământ!

A fost o epopee glorioasă pentru Filip. Nimic din planurile lui Saul de a distruge biserica nu s-a realizat! Saul a avut succes doar în a face să apară un alt Ştefan! De fapt, în curând vor fi mai mulţi „Ştefăni” şi „Filipi”.

Cam aşa s-au derulat lucrurile în următorii patru ani. Pe oriunde au mers ucenicii, au predicat pe Christos. Atunci când s-au stabilit într-un oraş ei au început imediat să se strângă ca biserică în case.

În următorii patru ani apostolii au fost alături de toate bisericile noi formate; pe unele le vizitau, pe altele le întăreau. În sfârşit, apostolii au început să călătorească! Evident, aria lor de activitate se mărginea la mica regiune a Iudeii.

Proclamarea lui Christos se răspândea cu fiecare zi. La patru, cinci ani de la moartea lui Ş tefan, majoritatea celor 2oo de sate, orăşele şi cetăţi aveau câte o biserică. Este un record mondial pentru expansiunea bisericii. Iudeea a fost evanghelizată complet! Şi tu ai avut impresia că apostolii au risipit tot acest timp! Nu, credinciosul secolului douăzeci care spune „e timpul din urmă, avem nevoie de un program intensiv, Dumnezeu este într-o mare grabă pentru a-şi face lucrarea”, este acela care risipeşte timpul.

Acum poţi vedea ce rezultat au avut cei opt ani de fundamentare puternică, matură, corectă, din Ierusalim. Da, la început s-a părut că nu se întâmplă nimic. Toţi apostolii întrun singur loc, o singură biserică pe toată planeta. Timp de opt ani! Chiar ar fi părut că apostolii n-au ascultat pe Domnul. (Din fericire n-a fost nimeni acolo din secolul douăzeci care să spună că nu e bine ce fac!) Dintr-o dată, după aproape un deceniu, o mare schimbare. În cei patru ani care au urmat erau cel puţin 1oo de biserici în toată Iudeea. În plus, au apărut o serie de oameni înzestraţi cu putere.

Încearcă să evaluezi aceste rezultate după metodele secolului douăzeci. În anii ce aveau să vină o mare parte a lucrării Împărăției lui Dumnezeu va fi pe umerii acestui de-al doilea grup, această rasă nouă. Aminteşte-ți numai că toate acestea au necesitat (1) timp, (2) apostoli, (3) viață de biserică şi (4) trăirea adâncimilor părtăşiei cu Christos.

Şi dacă opt ani ți se pare teribil de mult, gândeşte-te la cei 12o. Pentru cei 3. Ooo au fost opt ani de şedere. Pentru cei 12o au fost doisprezece: opt ani în Ierusalim plus aproape patru atunci când L-au urmat pe Domnul!

Ş i a meritat din plin. A fost glorios! În fiecare oraş din Iudeea exista o mărturie arzătoare despre Christos.

S ă vizităm acum câteva biserici din Iudeea ca să vedem cum sunt!

18 VIAȚA BISERICII ÎN STIL IUDAIC.

Viața bisericii în Iudeea? Cum arăta? Răspunsul este simplu: era exact ca viața bisericii din Ierusalim. Chiar şi începutul în Iudeea a fost similar cu cel din Ierusalim. De exemplu, atunci când ucenicii au sosit în Iudeea, erau fără serviciu, fără casă, fără bani. N-aveau nimic şi erau într-un loc străin. Dar prin aceasta mai trecuseră vreo 3. Ooo dintre ei. Imediat după Cincizecime fuseseră fără serviciu, fără locuință şi fără bani. În plus, ei ştiau ce să facă întro astfel de situație. Vor rezolva această problemă din anul 38 d. C., după cum au rezolvat-o pe cea din anul 38 d. C.

Viața bisericii în Iudeea s-a născut în acelaşi fel cu cea din Ierusalim. Atunci când credincioşii s-au găsit unul pe altul în micile orăşele ale Iudeii, fără îndoială că s-au strâns, au pus la loc toți banii şi mâncarea pe care o aveau, au închiriat o casă şi s-au adunat în ea. Alți credincioşi, aflați în drum spre alte localități, probabil că au folosit casa ca loc de găzduire peste noapte. Era din nou experiența Ierusalimului.

Cei ce s-au stabilit într-un oraş au început imediat să caute de lucru. Casa în care locuiau s-a transformat repede într-un loc de adunare a bisericii. Nu era deloc greu ceea ce făceau; ei trăiseră în felul acesta aproape un deceniu!

Dar evanghelizarea? Aceasta era diferită. În privința evanghelizării, Iudeea se deosebea foarte mult de Ierusalim! Îți aduci aminte că în Ierusalim apostolii aveau de spus un cuvânt în această privință. Dar în Iudeea, evanghelia nu o propovăduiau doisprezece apostoli, ci sute de simpli credincioşi! Peste tot unde se întâlneau aceşti credincioşi pribegi, strângeau banii la un loc, închiriau o casă, se mutau în ea şi de asemenea mişcau orăşelul cu evanghelia salvării. Unii erau convertiți în piață, iar alții veneau la adunarea bisericii din curiozitate. Era extraordinar.

Oamenii vorbesc astăzi despre puterea Cincizecimii şi atunci când relatează povestirea, inevitabil vorbesc despre marile fapte făcute de 3. Ooo, zicând: „Au zguduit Ierusalimul şi întreaga lume!” De fapt, au fost doar doisprezece care merită aceşti lauri. (Ei au zguduit Ierusalimul.) Cei care spun că toți cei 3. Ooo au fost înzestrați cu putere la Cincizecime greşesc în calculele lor cu aproximativ opt ani! În Iudeea au început sute dintre ei să mărturisească. Notează: a fost aproape un deceniu de la Cincizecime până când cei care au primit puterea Cincizecimii să înceapă să o exercite. Şi cam în felul acesta trebuie să se întâmple aşa ceva!

Ține minte, aceştia sunt oamenii care au participat la adevărata Cincizecime. Pe aceştia ar trebui să-l urmărim pentru a vedea ce se întâmplă cu oamenii după Cincizecime.

A mai fost o deosebire în evanghelizarea din Iudeea. Îți aduci aminte că în Ierusalim Domnul a folosit minuni şi alte lucruri incredibile pentru a-l salva pe oameni. Dar aşa ceva n-a fost prea evident în Iudeea. În Iudeea au fost doar o mulțime copleşitoare de mărturii puternice o viață de biserică foarte intensă.

De fiecare dată când Dumnezeu face o nouă lucrare, El introduce ceva nou în ea. Iudeea era noua Sa lucrare şi ceea ce a fost nou a fost numărul foarte mare de oameni care L-au mărturisit pe Christos.

De ce nu s-a întâmplat aşa ceva în Ierusalim? De ce acolo n-au fost sute de oameni care să evanghelizeze? Pentru că atunci când Dumnezeu S-a confruntat cu criza naşterii bisericii, El a putut găsi doar doisprezece oameni pregătiți, de încredere, zdrobiți şi calificați pentru a li se încredința lucrarea zidirii bisericii. El i-a folosit doar pe aceştia şi nu pe alții. După opt ani, când El S-a confruntat cu criza dezmembrării bisericii, numărul vaselor de încredere a crescut considerabil! Aşa că i-a înzestrat cu putere. Deci biserica iudaică era la fel cu cea din Ierusalim în privința vieții bisericii, dar se deosebea în ceea ce privea evanghelizarea. Dar cum erau întâlnirile? Întâlnirile din Iudeea erau aproape la fel cu cele din Ierusalim. Să nu înțelegi greşit. Aceste întâlniri trebuie să fi fost glorioase: jumătate din cameră era plină cu sfinți din Ierusalim, care se bucurau de câți oameni a mai adus Dumnezeu la El; cealaltă jumătate era plină cu noi convertiți care se uitau cu mirare şi se bucurau de salvarea lor. Cu toate acestea întâlnirile erau nişte dubluri ale celor din Ierusalim. De ce? Pentru că credincioşii veniți erau toți din Ierusalim. Pentru că toți erau evrei. Pentru că ei nu aveau altă înțelegere despre viața de biserică şi despre întâlnire decât aceea pe care au experimentat-o în Iersualim. Era un semanl de alarmă, unul serios. Primul mod al lui Dumnezeu de a extinde biserica a fost prin transplantare. A fost ceva gândit de Dumnezeu şi ordonat de El; cu toate acestea, exista o slăbiciune: asemănarea. Este un pericol când oate bisricile sunt uniformizate în aşa mare măsură. De aceea, în aceste momente Dumnezeu face planurile pentru o altă mare lucrare, o nouă lucrare într-o altă națiune, printre păgâni, departe de Iudeea. Prin acel loc nou Dumnezeu va introduce o diversitate infinită în biserica Sa. Dar înainte de a părăsi aceste locuri de întâlnire din casele Iudeii, să privim puțin mai de aproape. Aceste întâlniri, la urma urmei, erau de-a dreptul remarcabile. De ce? Pentru că ele erau fără lideri. Nimeni nu avea răspunderea. Aceste întâlniri din case nu erau conduse de oameni! Dar nu existau învățători sau proroci care să dea îndrumare? Deloc. Dumnezeu nici măcar nu dăduse proroci sau învățători bisericii. Aşa ceva nici măcar nu exista pe pământ. O biserică nu trebuie să înceapă cu o mulțime de învățători sau proroci. Aceştia vor distruge totul! Cel mai bine pentru o biserică este să se nască având cel puțin câteva întâlniri complet fără lideri. Biserica, orice biserică, are dreptul la o asemenea experiență plină de bucurie, periculos, de neaşteptată! Aceste întâlniri aşează o temelie puternică şi asigură un echilibru în zilele când se vor ridica proroci şi învățători. Când acea zi va veni, biserica nu va fi dependentă de acşti oameni şi

nici întâlnirile nu vor fi centrate în jurul lor. Ei vor fi un element adăugat lângă celelalte şi nu vor fi piatra din capul unghiului care ține întreaga adunare."

Ş i atunci, nu existau prezbiteri? Nu, Dumnezeu nici măcar nu inventase aşa ceva. Dar ce era cu apostolii? Ei încă se ascundeau în Ierusalim. Şi atunci când ieşeau din oraş spre a merge în Iudeea, o făceau pentru o perioadă scurtă de timp şi doar din când în când.

Cine deținea atunci responsabilitatea? Nimeni. Nu era haos? Nu. Atunci, aceasta era biserica spontană de care vorbesc astăzi oamenii? Nu. Nu există aşa ceva, biserica spontană – cel puțin nu una care să supraviețuiască! Atunci, fără proroci, învățători, prezbiteri, sau apostoli, ce i-a ținut la un loc? Ce i-a ținut la suprafață şi pe direcția cea bună? La urma urmei, aceşti oameni încă erau confruntați cu o „ Nu considera însă că întâlnirile din case fără lideri sunt uşor de realizat. Virtual este imposibil aşa ceva; dar se poate întâmpla aşa ceva când biserica este fundamentată corect.

Anumită persecuție din partea lumii religioase. Dacă erau fără lideri cum şi-au găsit direcția şi stabilitatea? Care le-a fost secretul?

Secretul lor a fost că ei experimentaseră deja viața bisericii opt ani întregi înainte de a veni în Iudeea.

Dacă o biserică nouă are câțiva oameni cu o experiență autentică a bisericii, atunci fii sigur că printre acei oameni va exista o adevărată creştere spirituală, zdrobiți, răbdători, purtând sarcinile altora, iubind şi fiind una. Un trup de oameni care au experimentat anterior viața bisericii pot supraviețui, prospera şi avansa pentru o bună perioadă de timp fără a primi nici un ajutro. Ei n-au nevoie de slujbe, daruri sau lideri. Ei pot fi, ar trebui să fie, doar nişte simpli oameni care au experimentat anterior biserica pentru o lungă perioadă de timp. Temelia care a fost aşezată în ei va rezista fără nici o structură de vreun fel!

Orice biserică are nevoie de o perioadă fără nici un lider. Este una din cele mai minunate perioade de timp. Unitatea, simțământul de colectivitate şi dragostea din această perioadă sunt o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu şi om. De fapt, aceasta este perioada de timp în care biserica este fără daruri şi lideri şi în care Dumnezeu lucrează pentru a ridica oameni cu daruri. Dar trebuie să fie o temelie puternică pentru a rezista în astfel de vremuri.

Încă un ultim lucru cu privire la întâlnirile din Iudeea. Ele erau o expresie a inimii evreieşti. Asta este foarte important. Întâlnirile erau evreieşti; ele se potriveau pentru evrei!

Ce înseamnă acest lucru? Este important? S ă zicem că în acele zile tu erai un evreu necredincios. Într-o zi te hotărăşti să participi la întâlnirea aşa numitei biserici care tocmai a apărut în oraş. Care ar fi impresia ta despre aceste întâlniri? Cu siguranță că vei avea înaintea ochilor tăi ceva ce n-ai mai văzut înainte! Şi totuşi, în acelaşi timp, te vei simți ca acasă. Nu vezi ceva care să fie străin. Vezi nişte evrei bucuroşi, care se comportă ca nişte evrei. Ei Îl exprimă pe Christos într-un mod natural, local.

Biserica se încadrează mediului în care se găseşte. Biserica se potriveşte cu poporul şi națiunea în care creşte.

Acum obsercă te rog: acest fapt minunat că biserica se potriveşte cu naţiunea în care este, nu s-ar fi întâmplat dacă apostolii ar fi fost nişte străini. (Dumnezeu nu foloseşte întotdeauna linia Ierusalim. Aşa cum vei vedea mai târziu, Dumnezeu nu lucrează aşa când apostolii nu sunt născuţi în ţara respectivă.)

Iată, deci, o lecţie importantă: apostolii nu trebuie să stea mult timp într-un loc (linia Ierusalim) dacă sunt străini în acel loc. Dacă o fac, rezultatul va fi un dezastru, mai ales dacă biserica pe care ei o ridică se implică în a se transplanta în alte oraşe sau ţări.

Putem ilustra acest lucru. Să zicem că toţi cei doisprezece apostoli s-ar fi născut în Japonia. Să zicem că într-o zi ei se mută toţi în Londra, Anglia unde aduc o puternică mărturie despre biserică. Imaginează-ţi nişte englezi stând la picioarele lor timp de opt ani de zile. După aceea, toţi aceştia părăsesc Londra şi se dispresează prin toate insulele britanice. Imaginează-ţi biserica din Londra replantată în Sussex, Ţara Galilor, Scoţia şi poate chiar în Irlanda. Cum i se va părea unui scoţian sau unui irlandez această biserică?

Va fi biserica ceva englezesc? Se va potrivi cu Anglia? Se vor putea englezii identifica cu ea cu uşurinţă? Sau va arăta ca şi ceva de nuanţă japoneză?

Adevărul este că întâlnirea nu va arăta nici englezească nici japoneză. Nici un engjez nici un japonez nu se vor simţi bine într-o astfel de biserică. Poate că englezii din Londra, care au stat la picioarele celor doisprezece apostoli (japonezi) în fiecare zi le place acel fel de biserică. Poate nici nu au observat că treptat s-au schimbat, devenind nişte englezi ciudaţi, datorită influenţei japoneze sub care se află. Dar de următorul lucru poţi fii sigur: dacă această biserică ar fi în restul Angliei, ea ar arăta foarte ciudat pentru oricine! Cum vor arăta întâlnirile cu tentă japoneză?

Ciudat. Atât. Doar ciudat! De ce? Pentru că va avea prea mult din ceea ce este japonez şi prea mult din ceea ce este englezesc şi mai ales va avea prea mult din nimic. Apostolii japonezi nu pot fi japonezi pe dea'ntregul; şi tinerii englezi nu vor fi englezi cu adevărat, din cauză că, fără să vrea, ei vor imita unele lucruri de-ale apostolilor. De fapt, acea biserică londoneză nu se va potrivi niciunde. Dacă apostolii sunt străini de locul unde lucrează şi dacă stau cu biserica inițială pentru o lungă perioadă de timp, atunci o astfel de ciudăţenie nu putea fi evitată.

În plus, dacă acea biserică londoneză ar fi transplantată pe continent, ea ar arăta şi mai ciudată! În Anglia, cel puţin ea are câteva trăsături englezeşti. Dar pentru un italian această biserică transplantată ar arăta foarte straniu.

Întoarce-te la biserica din Ierusalim şi priveşte. Din ce era formată? Erau trei categorii de oameni: (1) evrei care au fost mântuiţi în Ierusalim dar care au venit din alte părţi ale Imperiului Roman; (2) mii de cetăţeni ai Ierusalimului ce au fost mântuiţi de-a lungul celor opt ani şi (3) oameni din Iudeea ce s-au mutat în Ierusalim pentru a face parte din singura biserică existentă în toată lumea! Perfect! Tocmai ceea ce a vrut Dumnezeu.

Dar despre apostoli? De unde erau ei? Fiecare se născuse şi crescuse pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul Ierusalimului! Erau toți din partea locului.

Aici este esența. Dumnezeu a dat linia Ierusalim ca o cale foarte particulară de a-Şi ridica biserica. Dumnezeu a început o singură biserică pe linia Ierusalim. A fost literalmente o singură biserică timp de opt ani de zile. Aşa a trebuit să fie, pentru că întotdeauna Dumnezeu lucrează în ritmul Lui atunci când porneşte o lucrare nouă. Temelia nu se pune în grabă.

Dumnezeu a dat linia Ierusalim pentru perioada începutului. A rânduit ca apostolii să fie din partea locului. A dat linia Ierusalim pentru ca să poată transplanta biserica Sa. Dar numai în zona în care s-a născut.

Începutul necesită timp, foarte mult timp, într-un singur loc. Şi în linia Ierusalim apostolii sunt factorul determinant; deci, ei trebuiau să fie de acolo, altfel biserica devenea ceva ciudat, nepotrivindu-se cu națiunea în care era.

Linia Ierusalim a fost o lucrare specială a lui Dumnezeu; Dumnezeu a folosit-o pentru o lucrare de început, cu nişte apostoli de acolo, pentru a o transplanta.

În concluzie putem spune că bisericile formate în Iudeea prin transplantarea celei din Ierusalim, se potriveau cu Iudeea. Biserica prototip a fost ridicată de către doisprezece evrei locali; această biserică era o parte din națiunea în care s-a răspândit. Dacă, să zicem, cei doisprezece apostoli ar fi venit din India ca să ridice biserica din Ierusalim, se potriveau cu Iudeea. Biserica prototip a fost ridicată de către doisprezece apostoli locali; această biserică era o parte din națiunea în care s-a răspândit. Dacă, să zicem, cei doisprezece apostoli ar fi venit din India ca să ridice biserica din Ierusalim şi dacă, după opt ani, această biserică s-ar fi transplantat peste tot în Iudeea, atunci ea nu s-ar fi potrivit Iudeii.

De ce spun toate acestea? Pentru că metodele misionarilor pe parcursul istoriei au reprezentat o încălcare a principiilor de bază ale lui Dumnezeu în ceea ce priveşte ridicarea bisericii! Acesta este doar un exemplu.

În Ierusalim noi vedem prima modalitate folosită de Dumnezeu pentru a-Şi ridica biserica; în Iudeea vedem o a doua modalitate.

Până aici Dumnezeu a dat două modalități de bază pentru ridicarea bisericii Sale. Amândouă sunt parte a ceeea ce noi numim linia Ierusalim.

LINIA IERUSALIM – prima mare lucrare a lui Dumnezeu – arată cam aşa:
1. Prima modalitate de a ridica biserica: Ierusalim.

A. În Ierusalim s-a născut biserica.

B. Erau doisprezece apostoli. Era nevoie de apostoli pentru că Ierusalim a reprezentat o lucrare de început.

C. Şi pentru că a fost un început a fost nevoie de timp. D. Apostolii au fost locali întrucât mai târziu, biserica a trebuit să fie plantată în alte oraşe. 2. A doua modalitate pe care Dumnezeu a dat-o pentru a ridica biserica:

Iudeea. A. Biserica din Ierusalim a fost plantată în Iudeea, țara în care s-a născut ea. B. Soluția pentru ridicarea acestor biserici au reprezentat-o nişte credincioşi simpli şi nu apostolii. N-a fost nevoie de apostoli, pentru că ei aveau în ei înşişi o temelie puternică. Care a fost pusă în Ierusalim.

C. Modalitatea de a ridica o biserică prin transplantare s-a limitat aproape exclusiv la zona culturală a poporului în cauză. Până aici ceea ce priveşte modul de viaţă, evanghelizarea şi întâlnirile din Iudeea. Să mergem mai departe; mai sunt câteva lucruri de învăţat de la bisericile din Iudeea.

Numărul unu. În Iudeea s-a păstrat unitatea bisericii. În Ierusalim nu fusese decât o biserică. Dar asta a fost în Ierusalim! Acum biserica a ajuns în Iudeea! Ce vor face ucenicii când se eliberează de apostoli? Acum au o mare şansă să facă lucrurile aşa cum vor ei. Au o oportunitate să pună la punct toate ranchiunile, să se dividă pe considerente teologice, să traseze linii doctrinale şi mai ales să-şi urmărească propriul interes. („Nu ne-am ocupat niciodată îndeajuns de a-l aduce pe leproşi la Christos!") Ce şansă de a lansa o ploaie de „organizaţii interdenominaţionale" Şi mai presus de toate, este cea mai mare şansă să se pornească câteva zeci de biserici diferite în fiecare oraş.

Aşa au făcut? Nu! În fiecare oraş din Iudeea era încă unitate – clar evidenţiată. Încă era o singură biserică în fiecare oraş.

S-a întâmplat aşa pentru că fiecare a aderat la o poziţie doctrinală de fier, atotcuprinzătoare? Credea fiecare exact acelaşi lucru? Care a fost acel secret al unităţii bisericii primare? Incredibil. Dacă ar fi fost o cerinţă pentru unitatea totală a credincioşilor, atunci ar fi fost câteva zeci de biserici în fiecare oraş. Cerinţa ca fiecare să creadă exact în acelaşi fel este ceea ce cauzează dezbinarea.

Nu, nu un acord doctrinal constrângător a fost acela care a produs unitatea. Departe de aşa ceva.

Oare a fost o organizaţie care i-a ţinut la un loc, o mare suprastructură, cu birourile centrale ecumenice la Ierusalim? Nu. Nu o structură organizatorică monolitică a fost secretul unităţii lor.

Într-un fel a fost o unitate în bisericile din Iudeea pentru că nu s-a apucat nimeni să inventeze mărturisiri doctrinale. Şi biserica primară n-a fost niciodată organizată. Nici local, nici în întinderea Imperiului Roman! Principalul motiv al unităţii credincioşilor a fost faptul că ei erau îndrăgostiţi de Christos. Erau copleşiţi de experienţa zilnică a întâlnirii cu Isus Christos. Doar El era stăpânul lor. El era unitatea lor.

Nu se va putea cunoaşte unitatea într-un alt fel. Priveşte numai la credincioşi când intră în Iudeea. Sunt total lipsiţi de imaginaţia secolului douăzeci. Nici o varietate. Nici o „biserică la fiecare colţ de stradă". Nici o slujire independentă. Nu există organizaţii speciale pentru anumite grupuri de oameni. Nu se fondează seminarii care să pregătească şi să înhămeze talentul proaspăt, tineresc. Doar biserica, biserica nedivizată şi numai biserica. Tu cât de lipsit de imaginaţie poţi să fii?

În biserica primară era unitate adevărată, practică, vizibilă.

Numărul doi. Împrăştierea în Iudeea a pus în evidenţă mobilitatea şi capacitatea de abandonare a urmaşilor lui Christos.

Îţi aduci aminte că biserica din Ierusalim s-a născut în mobilitate – mii de oameni şi-au abandonat casele în alte părţi din Imperiul Roman, alegând de bună voie să se aşeze într-un loc nou. Aceasta înseamnă un salt a credinţei în necunoscut. O încredere oarbă într-un viitor a Împărăţiei lui Dumnezeu. Din

acest salt s-a născut abandonarea totală, pierderea deliberată a tot ce aveau. Acesta a fost standardul fixat în Ierusalim!

Nivelul de abandonare fixat în Ierusalim a fost ridicat şi mai sus în Iudeea. Într-o noapte aceiaşi credincioşi din Ierusalim au părăsit totul şi s-au avântat în Iudeea. S-au mutat cu nimic, aşa cum şi în Ierusalim s-au mutat tot cu nimic! Aveau doar mâinile goale cu care să-şi câştige existența şi doar cu atât şi-au refăcut viața şi au format biserici în fiecare oraş din țară! Ce popor! Ce timpuri!

Ş i tot ce se făcea, nu era cu mâhnire, ci în mijlocul bucuriei! Fie ca Dumnezeu să aducă din nou astfel de oameni pe pământ. Numărul trei. Iudeea trage două sau trei semnale de alarmă. Primul semnal de alarmă, asemănarea dintre toate bisericile, a fost spus deja. Din fericire, această uniformitate nu era deliberată. În vremurile noastre, oamenii care lansează noi mişcări intenționează ca ele să fie identice. Bineînțeles, o asemenea practică este o abominație pentru Dumnezeu.

Dumnezeu nu se gândise ca toate bisericile de pe pământ să fie la fel şi totuşi la acea dată ele erau la fel! Dar Dumnezeu va remedia această situație lansând o nouă lucrare care va duce la o nouă categorie de biserici. Aceste biserici vor fi, fără excepție, diferite radical unele de altele. Această nouă serie de biserici va fi o contrabalansare a ceea ce s-a întâmplat în Iudeea.

Va veni ziua când bisericile liniei Ierusalim şi celei ale liniei Antiohia se vor onora unele pe celelalte. Şi toate vor ține cu sfințenie la unitatea trupului din fiecare oraş.)

Arătăm al doilea semnal de alarmă. Dacă ai fi fost acolo ai fi observat problema cu uşurință: evreii nu înțelegeau salvarea decât ca fiind ceva pentru evrei. Nimeni nu era acceptat, decât cu excepția acceptării deplinei convertiri la iudaism.

Evanghelizarea din Iudeea a fost uluitoare, dar a fost foarte exclusivă. Priveşte! Erau cam între 1oo şi 2oo de localități în Iudeea, Galileea şi împrejurimile locuite de evrei. Cât timp a necesitat evanghelizarea Iudeii? Cât timp le-a trebuit celor 2o. Ooo de oameni să ridice câte o biserică în aproximativ 15o de localități?

Patru ani! Destul de bine pentru nişte oameni care n-au mers niciunde pentru opt ani de zile. Dar dacă ai fi întrebat pe un credincios cam câtă evanghelizare mai trebuie făcută, ți-ar fi dat un răspuns surprinzător: „Ei bine, este o biserică cam în fiecare localitate din Iudeea, Galileea şi Samaria. Sunt credincioşi şi o biserică în Damasc şi în alte câteva locuri din Siria. Ei bine, asta înseamnă cam 4/5 din evreii din Palestina, aşa că treaba noastră e cam gata. Bineînțeles, mai sunt destui evrei în Roma, Italia şi în Alexandra, Egipt şi în alte oraşe mari. Bănuiesc că într-o zi vor merge apostolii în aceste oraşe şi vor spune despre Christos restului de evrei. Dar, eu aş zice că în mare treaba este gata".

Absolut nimeni nu s-a gândit să ducă evanghelia şi la alții. Ideea de a duce evanghelia la neevrei, ideea de a evangheliza lumea, era aşa de străină ca şi cum a-l duce astăzi evanghelia la pisici sau la papagali. Nici nu le-a trecut

prin cap acelor credincioşi că şi alții, nu numai evreii, trebuie să audă evanghelia.

Evreii pur şi simplu n-au realizat că Dumnezeu intenționase mântuirea pentru toată lumea. Dar nu era aşa; şi El era hotărât să treacă de limitele iudaismului.

A fost şi un al treilea semnal de alarmă. Bisericile din Iudeea au început să se întoarcă la tradițiile religioase evreieşti. Erau încă practicate unele vechi obiceiuri religioase evreieşti, obiceiuri ce ar fi trebuit să fi fost părăsite.

De exemplu, atunci când credincioşii se stabileau într-un oraş din Iudeea, ei mergeau imediat la sinagogă! Este foarte posibil ca tocmai mersul acesta la sinagogă să fi produs un mare aflux de convertiți în Iudeea! Nu numai atât, dar unii urmaşi ai lui Christos au ocupat unele posturi în aceste sinagogi. Unii, de exemplu, erau uşieri şi se ocupau de conducerea celor bogați în față, iar celor săraci le spuneau să stea jos pe podea.

Evident, că Dumnezeu era tulburat. Dumnezeu dorea ca biserica să se dezlege de asemenea practici religioase şi, aici concret, de legalismul evreiesc. Dar într-o țară unde ploua cu obiceiuri religioase, unde atmosfera era parfumată de ritual şi unde iudaismul era în sânge, nu era posibil ca Dumnezeu să facă o eliberare totală.

Bineînțeles, era o posibilitate şi un loc unde să se întâmple aceasta; şi Dumnezeu era la lucru.

Haide să mai privim pentru ultima dată la Iudeea. Împrăştierea a început în anul 38 d. C. Până în anul 41 d. C. toți cei 2o. Ooo s-au stabilit care pe unde au putut. Cât de departe a ajuns evanghelia după unsprezece ani de la Cincizecime? Aproape!

Biserica s-a răspândit în Iudeea, Galileea şi Samaria, în oraşe ca Azot, Iafa, Lida şi Cezarea. Un perimetru cam de 1oo de kilometri! Câțiva ucenici au trecut de aceste limite la alte națiuni. Au ajuns în Siria stabilind o biserică în Damasc. Cercul se extinde cam la 2oo de kilometri.

O mână bună de credincioşi au mers şi mai departe. Ei au mers până la insula Cipru, la 3oo de kilometri spre nord. Ține cont, toate acestea s-au întâmplat între 38 d. C. şi 41 d. C.

Punctul cel mai îndepărtat care a fost atins a fost un oraş din Siria numit Antiohia, la 45o de kilometri nord de Ierusalim. Antiohia a fost locul cel mai îndepărtat atins în cadrul dispersiei ucenicilor şi nu mai mult de vreo zece oameni au mers eventual atât de departe.

S ă socotim. În primii opt ani a fost o singură biserică pe acest pământ şi doar doisprezece apostoli, toți într-un oraş. În următorii patru ani s-au mai născut 15o de biserici! Aşa că, calculul se extinde la aproximativ 15o de biserici, doisprezece apostoli, un evanghelist, plus o mulțime de alți credincioşi care au primit dintr-o dată nişte responsabilități mari.

După standardele creştinismului modern, cu „programe intensive” şi „țimpu-l scurt”, aceşti oameni trăgeau de timp. (Numai 2oo de kilometri?) Cu excepția mănunchiului acela de oameni care au atins Antiohia, împrăştierea evangheliei şi a bisericii, ajunsese către sfârşit. Cu toate acestea, recunoaşte, a

fost un record incredibil. N-a fost egalat în toată istoria modernă. Credinciosul zilelor moderne mai are mult până să facă aşa ceva.

Biserica, bisericile, erau glorioase. Erau câteva semnale de alarmă. Domnul vroia să continue. Şi era gata să facă mutarea!

Cum? Pentru a răspunde aceste întrebări trebuie să ne întoarcem la zilele ce au urmat morții lui Ş tefan şi să vedem ce se întâmplă în Ierusalim. Acolo vom descoperi semnalmentele naşterii celei de-a doua mari lucrări a lui Dumnezeu pe acest pământ.

19 RENAŞTEREA BISERICII DIN IERUSALIM.

Saul era înfuriat. Într-o singură noapte oraşul se golise de credincioşi. Era de neconceput [Cum au putut să dispară 2o. Ooo de oameni? Oamenii normali nu-şi lasă casele, averile şi slujbele doar la o amenințare de moment.

Dar aceştia nu erau oameni de rând. Ei n-aveau nici un ataşemant pentru lucrurile materiale. Da, s-au dus cât a-l clipi din ochi.

La început, Saul şi Sinedriul şi-au imaginat probabil că această dispariție fulgerătoare reprezintă sfârşitul „Căii". Ei nu puteau să ştie cât de rezistenți şi de adaptabili sunt aceşti oameni. Dar speranțele lui Saul s-au năruit atunci când a auzit că aceşti foşti cetățeni ai Ierusalimului au mers la Damasc, în Siria, într-un număr record. Probabil, după primele ştiri, Saul a tras concluzia că totul se va sfârşi prin refacerea bisericii din Damasc! Nu ştia cu exactitate ce se întâmpla în Damasc; doar de un lucru era sigur: voia să meargă la Damasc şi să distrugă orice şansă ca biserica să se stabilească acolo. (Se pare că Saul nu realiza fenomenul extraordinar ce avea loc în micile localități ale Iudeii.)

Saul s-a dus la Sinedriu. În Ierusalim el îşi încheiase activitatea. Cerea aprobare legală pentru a merge la Damasc ca să-l zdrobească pe ereticii de acolo înainte ca aceştia să înceapă ceva. Era clar că Saul şi-a dedicat toată viața pentru a distruge trupul lui Christos.

A primit aprobare. Ceea ce a obținut el, de fapt, era o licență de vânătoare a tuturor credincioşilor evrei din zona de jurisdicție religioasă a Sinedriului. Saul a luat cu el pe cei mai buni asociați ai lui şi cu documentele în mână, a pornit spre Damasc. Probabil au mers pe cai având şi nişte gardieni cu ei. Un lucru este sigur, singura lui dorință era să pedepsească biserica.

În acest stagiu, la doar câteva zile după moartea lui Ştefan, pentru biserică viitorul era sumbru. Atâta timp cât exista Saul era slabă speranță pentru credincioşi ca să supraviețuiască. Pentru credincioşii care au ajuns în Damasc, viitorul era foarte sumbru.

Destul de ciudat, dar Saul n-a ajuns la Damasc. Sau dacă a ajuns, n-a mai făcut nimic. Era ca şi cum nu mai exista. Sinderiul n-a mai primit un raport de la el.

Iudaismul îşi pierduse prigonitorul şef. Forța care dădea viață acestei nenorociri a dispărut. Se pare că Sinedriul n-a fost prea deranjat. Principalul lor obiectiv fusese atins. Biserica fusese expulzată din Ierusalim. Acesta a fost scopul principal.

Pentru un an, doi nu s-a mai pus problema distrugerii bisericii. Pentru Sinedriu biserica nu mai reprezenta o amenințare. Nu-l deranjau nişte credincioşi împrăştiați pe ici şi colo.

După dispariția lui Saul prigoana s-a domolit, dar nu a încetat cu totul. Cât a mai durat această prigonire? Se pare că încă trei ani de zile, din când în când, biserica a mai avut parte de o persecuție uşoară.

Cât timp a stat Ierusalimul fără o manifestare a bisericii? Se consideră că aproximativ după trei, patru ani de la moartea lui Ştefan, vreo câțiva sfinți au început să sosească din nou în Cetatea Sfântă. Probabil au început să sosească din nou în case. Fiecare era prudent, dar totuşi se pare că biserica a început să-şi revină întrucât Sinedriul era neinteresat şi sigur pe sine.

Nu ştim cine s-a întors, câți s-au întors, când s-au întors, sau de ce s-au întors, dar ştim, că încet, încet, biserica din Ierusalim a revenit din nou la viață. Chiar dacă a trebuit ca să o facă pe ascuns.

Ş tim doar numele unei singure persoane care s-a întors la Ierusalim, Barnaba. Era prin anul 41 d. C. Biserica se punea din nou pe picioare. Totuşi, Barnaba, află nişte veşti rele.

2o CONVERTITUL NEVEROSIMIL.

În oraş s-a auzit o veste. „Saul e din nou în oraş.” Omul care a încercat să distrugă biserica în urmă cu trei ani este din nou în oraş. S-a întors ca să asedieze biserica din nou? Nu ştia nimeni! Ultima dată când Saul a fost văzut era în anul 38 d. C., când a plecat spre Damasc. Nu era clar pentru toți ce s-a întâmplat cu el după aceea şi nici care era acum atitudinea lui față de biserică.

S-a răspândit un zvon că s-ar fi convertit la Christos. Dar era numai un zvon. Nimeni nu ştia cu exactitate. Era Saul un prigonitor sau un urmaş adevărat al lui Christos?

După calculele noastre, Saul are acum treizeci şi doi de ani.) Unul din cei ce au auzit de întoarcerea lui Saul a fost Iosif Barnaba. Înlăuntrul lui ceva îi spunea că zvonul despre convertirea lui Saul este adevărat. A auzit de asemenea că Saul a venit la Ierusalim cu speranța de a-l vedea pe Petru. Barnaba s-a dus să-l găsească pe Saul. Întâlnirea lor, a reprezentat întâlnirea a doi oameni care într-o zi aveau să schimbe sensul istoriei umane!

Saul şi Barnaba au discutat îndelung. Barnaba a ascultat. Saul a vorbit de experiențele lui din ultimii ani. Era limpede ca cristalul. Nu putea fi nici o greşeală: Saul era un credincios. Avea viața lui Christos! Extraordinar!

Clarificându-se acest lucru, Barnaba l-a dus pe Saul la locuința lui Petru. Probabil acolo unde se ascundea. Acolo, în camera aceea, Simon Petru (şi Iacov) l-au întâlnit pe Saul din Tars. Amândoi aflaseră de convertirea deosebită a lui Saul. Barnaba le-a spus cum Saul a proclamat cu îndrăzneală evreilor pe Isus, imediat după convertirea lui.

Petru l-a ascultat şi apoi l-a invitat să stea cu el cât mai rămânea în Ierusalim. Cei doi au discutat mult timp, foarte mult timp. Mai precis Saul a stat cu Petru două săptămâni. A fost o experiență deosebită pentru amândoi.

Atunci Saul nici nu s-a gândit să şi el va avea nevoie în curând de un loc unde să se ascundă. Saul n-a participat la nici o întrunire a bisericii şi nici nu s-a întâlnit cu altcineva.

De ce? În afară de a-l vizita pe Petru, Saul mai avea un motiv pentru care venise în oraş. Avea o datorie veche de plătit. Erau vreo câțiva evrei ce vorbeau greceşte cărora ar fi dorit să le vorbească.

Saul s-a dus în Sinagoga Libertinilor. Probabil a avut impresia că şi pereții clădirii strigă la el atunci când şi-a adus aminte ce s-a întâmplat acolo. Ştia ce are de făcut. I-a provocat pe cei prezenți la o discuție pe aceeaşi temă dezbătută odată cu Ştefan! (Cu siguranță Barnaba era acolo ca să vadă totul.) Saul împotriva evreilor Ierusalimului, despre subiectul Isus Christos! Cu siguranță Barnaba era copleşit de ceea ce vedea. Nu va uita ziua aceea.

A fost o schimbare spectaculoasă: Saul refăcea scena ce se desfăşurase exact în acel loc în urmă cu trei ani. Îți aduci aminte? Ştefan discutase cu exact aceiaşi oameni. El i-a înfrânt pe toți, inclusiv pe Saul! Saul îşi aducea aminte! De asemenea îşi aducea aminte că în acele împrejurări ei l-au omorât pe Ştefan. Acum se ridica el. Nu l-a cunoscut pe Ştefan ca credincios sau ca prieten. Dar acum dorea să plătească, cât se poate, o datorie omului pe care ar fi dorit să-l cunoască şi să-l asculte. Saul a început să vorbească cu toată forța. Aflat sub ungerea lui Dumnezeu, el i-a dat peste cap pe adversarii lui. Aceştia erau încremeniți. În loc să se opună ideilor lui Ştefan, Saul le propovăduia! Saul declara cu îndrăzneală că Isus Chrsitos este adevăratul Mesia al lui Israel! Foştii lui colegi nu erau pregătiți pentru aşa ceva şi nici nu intenționau să accepte ce auzeau.

Saul era să aibă soarta pe care o avusese Ştefan. Evreii erau furioşi. Auzi! Saul convertit la acea „cale". Imediat după dezbatere, s-a pus la cale un nou complot criminal – de data aceasta împotriva lui Saul!

Din fericire deznodământul acestui complot a fost diferit de cel împotriva lui Ştefan. Ucenicii au prins de veste că se pune la cale un asasinat. (De aceea n-a mers Saul la nici o întâlnire a bisericii! S-a ascuns timp de două săptămâni în ascunzătoarea lui Petru din Ierusalim.) S-au gândit imediat cum să-l scoată pe Saul afară din Ierusalim. Cum s-au întors lucrurile! Omul care persecuta biserica, era acum persecutat din pricina ei. Aceia pe care Saul odată căuta să-l distrugă, îl salvau pe el de la moarte. Până la urmă ucenicii au reuşit să-l ducă pe furiş afară din oraş până la oraşul port Cezareea. (Saul nu şi-a imaginat că odată va sta doi ani în închisoare în oraşul din care acum scăpa.) Acolo, de pe cheiul portului, ucenicii l-au condus îmbarcându-l într-o corabie ce naviga înspre nord, spre Tarsul din Cilicia.

Saul era într-o călătorie de 45o de kilometri înapoi spre casă. A fost scurtă şederea în Ierusalim. A stat cu Petru exact cincisprezece zile. N-a mai întâlnit nici un alt apostol. Nici biserica nici un alt credincios nu i-au văzut fața. Cu toate acestea toți au aflat vestea: Saul, prigonitorul, a primit pe Domnul. Toți s-au bucurat la aflarea veştii incredibile.

Saul avea aproximativ douăzeci şi nouă de ani când s-a convertit în anul 38 d. C. A dispărut pentru trei ani, a apărut pentru două săptămâni în Ierusalim şi acum a dispărut din nou. Pentru încă trei ani nu vom mai auzi de el.

În această vreme (41d. C.) a încetat, în cele din urmă şi persecuția în Ierusalim şi Iudeea. În cele din urmă pacea s-a aşternut peste Iudeea. Bisericile din Iudeea, Samaria şi Galileea au avut parte de o încetare a apăsării. Chiar şi în Ierusalim se pare că biserica a avut un timp de linişte. Astfel, scăpați de frica

de oameni, cu o teamă sfântă de Domnul şi prin consolarea pe care le-a dat-o Domnul Însuşi, biserica a început să crească şi să se multiplice.

Au trecut aproximativ unsprezece ani de la Cincizecime. Împăratul Gaius Caligula (37-41), tocmai murise. Claudius i-a luat locul. Şi Dumnezeu pune temelia celei de-a doua mari lucrări a Sa, una care va egala în importanță chiar şi Cincizecimea.

S ă vedem modestul început al aceste lucrări.

21 PRIVEŞTE CINE A VENIT LA MASĂ.

Petru şi-a strâns câteva lucruri şi-a luat rămas bun de la soție şi a părăsit Ierusalimul. Pleca într-una din acele „vizite apostolice" la o biserică nouă. De data aceasta se îndrepta către biserica din Lida, la treizeci şi şapte de kilometri vest de Ierusalim. El nu ştia, nimeni nu ştia, că atunci când se va întoarce acasă în istoria bisericii se va produce o mare cotitură. Vor trece mulți ani până când cineva va realiza ce efecte profunde avea să aibă această scurtă călătorie.

La scurt timp după sosirea lui Petru în Lida, au venit doi credincioşi din oraşul port Iope. Au venit la Petru aducându-l o veste foarte tristă. Tocmai murise una din cele mai îndrăgite surori din biserică. O chema Tabita (care tradus înseamnă Dorca). Deoarece bisericile din Iudeea erau foarte tinere moartea unui credincios era o raritate. Puține biserici trecuseră printr-o astfel de experiență. După ce cei doi i-au explicat lui Petru motivul venirii, l-au chemat să vină la Iope împreună cu ei. Petru a acceptat. Ce gândeau ei, ce gândea el, nu ştie nimeni. Cei trei aveau şaptesprezece kilometri de parcurs până la Mare Mediterană.

Imediat ce au ajuns în Iope, Petru s-a dus direct în camera unde era ținut trupul Dorcăi. Intrând acolo, a cerut tuturor să iasă afară; a îngenunchiat lângă trup şi apoi i-a vorbit: „Tabita trezeşte-te".

Ş i s-a trezit! Bineînțeles că atunci când s-a răspândit vestea despre această întâmplare s-a produs o mare vâlvă în oraş. Oricum, fusese înviat cineva. Ca urmare, mulți au crezut în Domnul, iar Petru a hotărât să mai stea pentru un timp în Iope.

Mai spre nord, în Cezareea, se întâmpla ceva nou. Un bărbat pe nume Corneliu, un neevreu căpitan în armata italiană, se ruga la el acasă. Era un om pios, temător de Dumnezeu! În timpul rugăciunii lui obişnuite de la ora 3 după masa, s-a întâmplat ceva neobişnuit: i-a apărut un înger într-o viziune. Acesta i-a spus să trimită la Iope trei oameni care să-l asculte pe unul numit Petru şi să-l aducă la Cezareea.

În acelaşi timp, Petru (fiind încă în Iope) a avut de asemenea o experiență deosebită. Pe la amiază s. a urcat pe acoperişul casei unde stătea (o clădire cu terasă în loc de acoperiş) cu gând să se roage. Acolo a primit de la Domnul o viziune foarte clară şi uimitoare. Ideea acestei viziuni era umrătoarea: chiar şi neevreii pot primi pe Isus Christos ca Salvator!

Aceasta era o idee foarte, foarte revoluționară. Viziunea s-a sfârşit. Petru a mai stat acolo un timp gândindu-se la toate implicațiile a ceea ce văzuse. Atunci Duhul Domnului i-a vorbit: „Te caută trei oameni. Du-te cu ei."

Petru a coborât scările şi, bineînțeles, în fața porții stăteau trei oameni. Petru i-a invitat înăuntru la masă şi să rămână peste noapte acolo. Ei erau dintre Neamuri! Din Cezareea. Vroiau ca Petru să meargă la ei la Cezareea. De fapt veniseră ca să-l ia. Ziua următoare cei

0 De observat, că aceasta a fost prima dată când un apostol a înviat un mort. Şi ține cont că s-a întâmplat după unsprezece ani de la Cincizecime, ani de maturizare şi de experiență pentru Petru şi pentru biserică. Da, Petru a fost apostol timp de un deceniu înainte ca să învieze un mort! Să ținem cont că au fost cel puțin zece ani de la Cincizecime până ce Dumnezeu a avut un om care să învieze morții! (Aşa că nu te grăbi prea tare să ceri unui apostol să-ți clatine pământul, dacă dai bineînțeles peste un apostol. Ceea ce-l puțin probabil. Nici Petru n-a făcut față tuturor „standardelor". cu toate că era apostol.) patru împreună cu alți credincioşi evrei au pornit spre Cezareea. Petru avea a doua vizită neplanificată din această călătorie.

Unde mergeau ei? La locuința unui om pe nume Corneliu. Când Petru a ajuns la casa lui Corneliu, ei şi-au povestit unul altuia experiențele pe care le avuseseră. Corneliu a mărturisit că fusese aşa de sigur de venirea lui Petru încât a calculat timpul de care au nevoie ca să ajungă şi şi-a invitat prietenii la el ca să-l cunoască şi ei pe Petru. Apoi Corneliu l-a condus într-o altă cameră unde, spre uimirea lui, Petru s-a aflat în fața unor oameni dintre Neamuri! Toți stăteau acolo aşteptând cu nerăbdare să audă despre Domnul Isus Christos.

Petru a privit la cei din cameră şi a început să-şi dea seama ce se întâmplă. Dumnezeu dădea evanghelia şi neevreilor, după cum văzuse şi în vedenie! Neamurile cele disprețuite aveau o şansă să-L cunoască pe Christos!

Era de-a dreptul istoric! Petru a stat în picioare şi a recunoscut că nu era portivit legii să stea în aceiaşi cameră cu ei şi mai mult, că era pentru prima dată când avea de-a face cu un grup de oameni dintre Neamuri. Petru a început să le vorbească plin de curaj.

Dar înainte de a termina ce avea de spus, s-a întâmplat ceva uimitor: Duhul Sfânt a căzut peste ascultătorii lui necircumcişi. O reeditare a Cincizecimii! Dar de data aceasta erau Neamuri! Toți au primit Duhul Sfânt, au vorbit în limbi şi au lăudat pe Dumnezeul cel viu.

Era ora trei după amiaza. Anul 41 d. C. A fost o zi deosebită. Pentru prima dată nişte oameni dintre Neamuri au fost botezați în Numele lui Isus Christos. Petru! Botezând pe unii dintre Neamuri! Asta era ceva.

Când s-a aflat vestea despre ce s-a întâmplat s-a produs agitație în Ierusalim. Cu siguranță, când s-a întors acasă, Petru a avut probleme. Chiar şi cu unii apostoli. Care era problema? Erau deranjați pentru că Petru stătuse la masă împreună cu Neamurile! (Aşa că, după cum vezi, biserica din Ierusalim avea o oarecare problemă în ceea ce priveşte prejudecățile provinciale şi legalismul scriptural.)

Petru i-a înțeles foarte bine. Nici n-a considerat că este anormal să fie deranjați! Apoi a explicat întreaga poveste. Imediat toată atitudinea lor s-a schimbat şi lăudau pe Domnul pentru ce se întâmplase în Cezareea.

Totuşi se pare, că toți au trecut cu vederea chestiunea principală: n-ar trebui ca aceşti oameni să fie circumcişi mai întâi de a deveni urmaşi ai lui

Christos – cu alte cuvinte, să fie făcuți evrei? În acest moment nici nu îndrăznea cineva să se gândească la aşa ceva. În anii ce aveau să vină tăierea împrejur va deveni cea mai mare problemă a bisericii. (Deci, ce i s-a întâmplat lui Corneliu? S-a circumcis şi el şi celilalți ce erau împreună cu el? Ei bine, dragă cititorule, aproape cu siguranță că acest prim grup de oameni dintre Neamuri au fost tăiați împrejur şi făcuți prozeliți evrei. Altfel nu le-ar fi fost permis să aibă părtăşie cu biserica din Cezareea!)

Iosif Barnaba trebuie că a fost unul din aceia care au auzit incredibila istorisire a lui Petru despre convertirea Neamurilor. Atunci când asculta, ceva în adâncul lui s-a tulburat. Într-un fel, despre care nouă nu ni s-a spus nimic, Barnaba a fost deranjat de atitudinea credincioşilor – faptul că a trebuit mai întâi ca Neamurile să devină evrei pentru ca să poată deveni urmaşi ai lui Christos.

De asemenea Domnul trebuie să fi fost mâhnit. Evanghelia care fusese predicată în Ierusalim şi Iudeea fusese una foarte părtinitoare şi exclusivă. Bisericile pur şi simplu nu au înțeles cât de nemăsurat este harul lui Dumnezeu către toți aceia care credeau. Dar la un deceniu de la Cincizecime, Domnul a început să facă modificări în aceste limitări ale evangheliei Sale.

Bineînțeles, ce făcuse Dumenezeu în Ierusalim şi în Iudeea era măreț; era cea mai mare lucrare din toată istoria evreilor! Dar nu era sfârşitul a ceea ce intenționase El. Erau încă multe restricții în calea evangheliei Sale. Domnul era pregătit să facă un salt mare pentru purificarea lucrării Sale. Ce intenționa Domnul să facă? Dumnezeu se folosea de această convertire a lui Corneliu, a două Cincizecime, pentru a declanşa o nouă lucrare.

Unde? Domnul tocmai Se mutase! De acuma principala lucrare a Domnului va fi la 45o de kilometri la nord de Iudeea. Începea să se scrie un capitol cu totul nou în istoria bisericii. Această primă convertire a Neamurilor în Cezareea a fost doar un pas mic spre ceva de anvergură mult mai mare. A fost o bătaie uşoară în uşă. Ceea ce se va întâmpla în continuare va dărâma pur şi simplu uşa!

Ai putea considera că o jumătate a Cincizecimii a avut loc în luna mai a anului 3o d. C. la Ierusalim. Atunci jumătate din trupul lui Christos (evreii) au fost botezați în Christos. Efectul a fost că evreii din Ierusalim au auzit evanghelia şi biserica s-a răspândit prin toate oraşele Iudeii. Aceasta a necesitat peste un deceniu. Apoi, în casa lui Corneliu a avut loc cealaltă jumătate a Cincizecimii şi Neamurile au fost botezate în trupul lui Christos. În sfârşit uşa evangheliei se deschisese puțin în afara Iudeii.

Evanghelia era pe cale să treacă limitele unei rase şi ale unei națiuni. Era pe cale să se rupă total de sistemul religios. Datorită acestei a doua Cincizecimi (de fapt o completare a celei dintâi) Domnul deschisese uşile către toate Neamurile, acestea putând auzi evanghelia şi experimenta biserica.

Am văzut astfel începutul unei mari cotituri în istoria umană. Haide să facem o călătorie până la Antiohia: Dumnezeu este gata să facă lucruri uluitoare în acel oraş îndepărtat.

22 NEAMURILE FĂRĂ RESTRICȚII.

Iată-l, s-a ivit înaintea lor. Al treilea oraş ca mărime din lume. Populația: 5oo. Ooo. Poziția, departe de Ierusalim şi Iudeea. Populația, greci! Trecând prin platoul Siriei, exilații de la Ierusalim, vedeau râul Orant curgând spre Antiohia şi apoi şerpuind printr-o zonă muntoasă, coborând către Marea Mediterană. La sud oraşul era străjuit de muntele Silpiu. La poalele acestui munte ucenicii au văzut cu claritate o stâncă cioplită în forma unui cap de om. Un mit păgân spunea că acesta este Charon, cel care duce sufletele celor morți în cealaltă lume. La opt kilometri sud de Antiohia era Dumbrava Dafnei, unde, la umbra unei uriaşe statui a lui Apolo, imoralitatea era practicată ca ritual religios. Cam în aceeaşi zonă era o pădure ce devenise un sanctuar pentru criminali, datornici şi sclavi evadați.

Pe măsură ce micul grup de ucenici se apropiau tot mai mult de oraş, au părăsit platoul şi au intrat pe o câmpie îngustă şi fertilă. Cu certitudine că Antiohia era un exemplu minunat din punct de vedere al arhitecturii oraşului. Clădit în întregime în tradiția civilizației grecoromane, era un oraş „modern" al acelor zile. Era unul din cele mai frumoase oraşe din Imperiu. Purta chiar numele de „Antiohia cea frumoasă" sau „Regina estului".

Ucenicii au intrat în oraş pe un bulevard larg străjuit de coloane. Au trecut de Reşedința Oficială, de templele păgâne şi de interesantul hipodrom, versiunea antică a curselor de cai. De asemenea, ascunse de privirile frumosului centru erau, ca în toate oraşele antichității, kilometri de străzi dosite supraaglomerate.

Era ceva care îl deosebea. În toate celelalte oraşe în care au pribegit frații de la Ierusalim existau zone în care preponderente erau populația şi cultura evreiască. Dar Antiohia era cel mai îndepărtat loc în care au ajuns unii din ucenicii ce se împrăştiaseră. Era izolat, singurul oraş mai mare din zonă. Da, erau evrei aici. Da, era şi o sinagogă, a doua ca frumusețe din lume. Şi de asemenea, frații aveau să intre în această sinagogă şi să proclame evanghelia. Cu toate acestea, Antiohia era a Neamurilor. Limba, cultura şi obiceiurile erau total deosebite de viața iudaică.

Antiohia avea de ce să se teamă la vederea acestor noi sosiți. Ceva revoluționar a lovit oraşul când mica trupă a pătruns pe porți. Nici mărimea, nici depărtarea de Ierusalim a acestui oraş nu avea să-l descurajeze pe aceşti sfinți. Cu toate că erau evrei, niciunul nu era originar din Ierusalim. Au venit din Cirene din nord-estul Africii şi din apropiata insulă Cipru. Limba lor natală era greaca şi nu ebraica. Fără dubii că toți aceştia fuseseră în Ierusalim ca să sărbătorească Cincizecimea în acea zi fatidică din luna mai, anul 3o d. C. şi fuseseră convertiți la predica lui Petru. Acum, după mai mult de un deceniu, erau din nou în lumea lor de limbă greacă. Erau în mediul lor în Antiohia.

Câți bărbați erau în această companie de credincioşi călători? Probabil între opt şi doisprezece.

Aceştia nu erau nişte timizi; inimile lor erau în flăcări pentru Isus Christos. Şi nu sufereau de rasism. Ei au făcut ceva nou în toată istoria evreilor. Odată ce au declanşat focul evangheliei, ei au proclamat-o evreilor, dar şi grecilor, fără discriminare! Au dat la o parte în întregime obiceiul de a vorbi doar evreilor în sinagogă. Mai mult, grecii care i-au auzit au răspuns. cu

entuziasm extraordinar. Niciunde, nu fusese vreodată un răspuns aşa de prompt şi degajat la mesajul lui Isus Christos.

Dintr-o dată numărul credincioşilor din Antiohia a explodat. Fraţii din Ierusalim erau înconjuraţi şi aproape învăluiţi într-o oaste de noi „păgâni convertiţi". Scuturându-şi capul au privit la situaţia în care se găsesc. Aveau o singură problemă. Aveau de-a face cu convertiţi noi care nu aveau nici o zestre a religiei iudaice. Cuvinte şi expresii ca „Avraam", „seminţie aleasă", „descendenţii lui David", „făgăduinţele legământului", „circumcizie", „curăţire" şi „sabat" le erau total necunoscute. Aceşti noi convertiţi nu se potriveau cu nici o altă categorie de convertiţi. Erau ignoranţi în ceea ce privea viaţa şi istoria ebraică; n-aveau o moştenire religioasă; au crescut în totalitate în afara unui sistem religios. Codul lor moral era ca inexistent. Nu ştiau nimic despre stricta disciplină morală şi socială. Şi depăşeau numărul credincioşilor evrei într-un procent considerabil.

Evident că puţinii fraţi evrei nu puteau stârni nici un interes legat de tradiţia ebraică. Ceea ce vroiau grecii să afle era cunoaşterea şi experimentarea lui Isus Christos. Şi fraţii aceia evrei, nu prea învăţaţi în ştiinţa teologiei au făcut o greşeală fatală: le-au dat Neamurilor doar pe Christos. Fără alte „zorzoane".

În zilele ce au urmat, numărul credincioşilor a crescut şi mai mult. Cu fiecare zi ce trecea această mulţime semăna tot mai puţin a ceva evreiesc şi tot mai mult a ceva ce nimeni nu mai văzuse mai înainte. Se pare că în cele din urmă fraţii evrei au trebuit să se dea bătuţi. Lucruri ca tăierea împrejur, curăţire, etc. Au fost aruncate cât colo.

Cele întâmplate au fost suficient de semnificative spre a nu putea fi trecute cu vederea de cei din Ierusalim. La urechile apostolilor a ajuns vestea că un mare număr de păgâni Îl urmează pe Christos.

Abia se obişnuiseră credincioşii din Ierusalim cu ideea de a avea credincioşi dintre Neamuri în biserica din Cezareea, în Iudeea. Acum, deodată, de nicăieri, venea vestea că o oaste de Neamuri s-au întors la Christos într-un oraş îndepărtat. Şi între aceştia era doar o mână de evrei. (Şi aceia şi-au dovedit limita judecăţii lor mărturisindu-L pe Christos Neamurilor!)

Cu certitudine că nimeni din Ierusalim n-a realizat importanţa celor aflate. Povestea despre Neamuri venite la Christos era pentru evreii din Ierusalim doar încă un lucru uimitor dintr-o lungă listă de lucruri uimitoare pe care le-a făcut Dumnezeu. Totuşi, pentru evreii din Iudeea, nu exista nici o îndoială că principala binecuvântare a lui Dumnezeu era asupra lor şi în nici un caz asupra unei mâini de convertiţi greci dintr-un îndepărtat oraş păgân.

Nu ştiau că Dumnezeu Îşi schimbase locul deplinei Sale binecuvântări. Principala manifestare a lucrării lui Dumnezeu se transferase la Antiohia. Şi nimeni nici măcar nu observase acest lucru. Vor trece ani, probabil decenii, înainte ca acest lucru să devină evident pentru toţi.

Sfinţii din Ierusalim au recunoscut bineînţeles că ceea ce s-a întâmplat în Antiohia era minunat. Vestea era puţin ciudată, dar au primit-o cu bucurie. Şi-au dat seama că o astfel de relatare, chiar dacă venea dintr-un oraş îndepărtat din nord, merita să fie privită mai de aproape.

Trebuia să plece cineva la Antiohia, să vadă ce se întâmplă şi să se întoarcă pentru a spune apostolilor ce a văzut. Nu s-a considerat că este aşa de important încât să meargă un apostol. La urma urmei, apostolii erau ocupați; aveau destul de lucru în Iudeea. Totuşi, trebuia ales cineva de încredere, care să vorbească greceşte. Sarcina a revenit unui frate cu adevărat de încredere, numit „fiul mângâierii". Barnaba a primit slujba. Lui i-a revenit lunga călătorie. După treisprezece ani de şedere venise în sfârşit timpul să fie încorporat în lucrare.

A fost simplu: nu este nevoie de un apostol. Barnaba va putea vedea ce e cu această lucrare „renegată" a Domnului. Apostolii nu şi-au dat seama că ei subestimează ceea ce se întâmplă în Antiohia. Dar a fost o eroare divină.

Dumnezeu decisese ca, prin simpla alegere a lui Barnaba, să-l dea acestuia un rol cheie în schimbarea destinului omenirii.

Totul în legătură cu decizia lor a fost unic. În primul rând Barnaba avea să fie trimis singur. De obicei, într-o astfel de situație se trimiteau doi. Mai mult, Barnaba nu a fost trimis la Antiohia ca apostol. El nu era un apostol; a mers ca un simplu frate. (După vocabularul folosit în primele biserici el era un „lucrător".) Însărcinarea lui Barnaba era simplă, aceea de a vizita un oraş unde erau nişte noi convertiți. Trebuia să facă o dare de seamă a ceea ce a văzut. Cât să stea, ce are de făcut, când să se întoarcă la Ierusalim, în ce fel să prezinte apostolilor raportul. Toate se pare că au rămas în suspensie.

Barnaba şi-a luat în primire misiunea modestă şi-a luat un călduros la revedere de la fiecare şi a părăsit oraşul. Singur.

Va trece mult timp până când Branaba se va întoarce la Ierusalim ca să prezinte raportul apostolilor – poate mult mai mult decât se aştepta cineva. Dar cu mult înainte ca cineva să priceapă deplina semnificație a ceea ce Domnul făcea în Antiohia.

Va veni ziua în care se vor ridica mari probleme în legătură cu bisericile tinere. Barnaba va fi în mijlocul controverselor. Atunci el va fi pe o altă poziție față de apostolii care astăzi îl trimit la Antiohia. Mai mult, Barnaba va fi acela care va fi într-o lumină mai clară, nu cei doisprezece!)

Barnaba a plecat în ziua aceea ca un simplu frate – un frate care a fost în biserică sub îndrumarea apostolilor timp de treisprezece ani de zile. Într-o zi avea să se întoarcă. Dar nu va fi doar un frate. Nu, în ziua aceea va fi un apostol în toate drepturile sale.

Au trecut treisprezece ani de la Cincizecime. Majoritatea bisericilor din Iudeea au cinci, şase ani vechime. Sunt cam 15o de biserici, cele mai multe într-o zonă de 2oo de kilometri. Acum, în cele din urmă, se năştea o biserică a Neamurilor.

Claudiu este împărat la Roma. Agripa I este guvernator al Iudeii. Viitorul civilizației vestice este în mâinile lui Barnaba.

E primăvară. Anul 43 d. C.

23 ÎNCEPE A DOUA LUCRARE A LUI DUMNEZEU.

Plini de fericire i-au spus lui Barnaba ce s-a întâmplat. Neamuri! Cu zecile. Toți cred. Greci! Îndrăgostiți de Domnul. „Barnaba, trebuie să-l vezi. Şi întâlnirile lor. Nu este deloc ca în Iudeea. Aici în Antiohia este complet diferit."

Ca orice iudeu, Barnaba s-a speriat; nu mai fusese în aceiaşi cameră cu o gloată de Neamuri. Dar dacă Petru a putut-o face şi Barnaba o va face.

Motivul pentru care vroia să participe la această întâlnire nu pornea din dorința de a o rupe cu tradiția discriminării: Barnaba avea ceva pe inimă. Antiohia era ceea ce aştepta. Comportarea lui arată cu claritate că el simțea că Domnul dorea o expresie a bisericii care să o rupă cu toate tradițiile trecutului. Apropiindu-se de locul de întâlnire simțământul lui avea şansa de a deveni realitate; dar nu fusese pregătit pentru ceea ce avea să vadă. Se gândea că probabil va fi şocat la prima vedere a Împărăției lui Dumnezeu în versiunea Neamurilor!

Apoi, deodată, a ajuns. Barnaba a intrat într-o cameră plină de Neamuri. Erau aşa de zgomotoşi şi gălăgioşi! „Reverența" nu făcea parte din trăirea lor. Nu erau deloc complexați. Atunci când mâncau (nici un evreu nu putea să treacă peste asta) aveau nişte mâini aşa de murdare. Nici o rugăciune în stil evreiesc. Nimic. Doar mâncau şi se bucurau în Domnul.

Îmbrăcămintea lor era ca a evreilor. Nici nu erau prea curați. Curățirea era un alt lucru ce lipsea din zestrea lor culturală şi din comportamentul lor. Lungimea părului lor, după standardele evreieşti, era o abominație. Şi pentru a pune capac, exista acest gând chinuitor: niciunul din această cameră nu era tăiat împrejur! Pentru orice evreu, aceasta era greu de acceptat.

Dintr-o dată Barnaba era într-o lume diferită. Şi el îşi dădea seama! Probabil i-a trecut prin minte că aceşti oameni nu trebuie încurajați să continue cu Domnul. Dacă o vor face, ce ne va fi dat ochilor să vedem? Ei n-aveau moştenirea iudaică care să-l ghideze. Nu aveau o coloană morală solidă. Într-un cuvânt, erau nişte „uşuratici". Dacă Barnaba îi va încuraja să continue cu Domnul în acest fel libertin, se va dezvolta ceva teribil de diferit de biserica evreiască. Oare cum va arăta? Nu exista nici o certitudine cu privire la ce avea să se înâmple dacă va apărea cumva o biserică de-a Neamurilor. Gândul era terorizant dar şi interesant.

Însă se vedea pe fețele lor. Când Barnaba a privit prin cameră n-a fost nici un dubiu. Se vedea pe zâmbetele lor, se auzea în cuvintele lor. Christos era Salvatorul lor. Ei Îl cunoşteau pe Domnul Isus. Erau răscumpărați!

A venit timpul ca Barnaba să vorbească. Ce va face? Decizia lui din acest moment era fără precedent în toată istoria credinței evreilor. Va fi îngăduit ceva neevreiesc? Îi va încuraja pe aceşti oameni să continue? Va opri totul? Va face unele modificări pe ici pe colo? Cel puțin să-l scoată afară şi să-l taie împrejur? Oare Barnaba, Fiul Îmbărbătării, tu care ai fost numit „un om bun şi plin de Duhul Sfânt", ce vei face?

Barnaba s-a ridicat. Aproape că îi poți auzi gândurile: „Ei bine, Domnul a început aceasta, nu eu. Dacă El a început-o, El o poate duce la bun sfârşit". Şi-a deschis gura.

Şi i-a îndemnat să rămână credincioşi Domnului şi să continue în credința lor". După ce Neamurile au auzit aceasta şi mai mulți au crezut! Şi mai mult, toți s-au bucurat.

În ziua aceea, în întâlnirea aceea, s-a născut biserica din Antiohia.

24 NECESAR: UN CO-LUCRĂTOR.

În zilele următoare Barnaba a fost cu siguranță un om fără odihnă. Era în fața unei decizii dificile; nu, mai mult decât dificile. Fără să ştie, istoria umană va pivota în jurul acestei decizii.

Dacă Barnaba hotărăşte să rămână, va avea nevoie de un ajutor. Dar, probabil că va merge direct acasă la Ierusalim. Ce treabă are el să ridice o biserică? La urma urmei, în realitate nimeni nu l-a trimis la Antiohia să facă aşa ceva. El a venit pur şi simplu să vadă ce se întâmplă şi să facă un raport apostolilor. Dar s-au întâmplat foarte multe, mai multe decât ar fi crezut chiar el. Şi acum se găsea într-o dilemă.

Barnaba a luat în considerație posibilitățile. Putea să trimită vorbă înapoi la Ierusalim şi să ceară unui apostol sau doi să vină la Antiohia şi să i se alăture; sau putea să meargă la Ierusalim, să prezinte raportul şi să ceară apostolilor să meargă unii din ei la Antiohia şi el să stea acasă; sau. Putea să uite de Ierusalim să stea în Antiohia şi să îndrăznească să ridice prima biserică a Neamurilor!

Barnaba trebuia în toate acestea să aibă în vedere câteva lucruri. În primul rând greaca nu era limba natală a apostolilor. (Greaca era limba natală a lui Barnaba.) Pe de altă parte, Barnaba nu era singurul din Ierusalim care ştia greceşte. (Dar el fusese trimis.) Probabil că trebuia să se întoarcă. Pe de altă parte era un drum foarte lung până la Ierusalim. (Patru sute cinci zeci de kilometri, o călătorie de douăzcei, treizcei de zile.)

Totuşi Barnaba ştia că niciunul din aceste lucruri nu constituia de fapt miezul problemei. Realitatea era că el avea o povară inexplicabilă adânc înlăuntrul lui. Povara era în legătură cu Ierusalimul şi cu Neamurile. Pentru Barnaba nu prea era în regulă faptul că credincioşii din Iudeea luaseră împreună cu ei în noua lor credință toate influențele vechi evreieşti. Se poate ca acest fapt să nu se fi manifestat în primele zile după Cincizecime; dar, posibil că, trăind în mijlocul moştenirii lor religioase, credincioşii din Ierusalim, fără să-şi dea seama, să fi alunecat înapoi. Oarecum, credincioşii din Iudeea erau înconjurați de un Templu, de ritualuri, de ceremonii, tradiții şi învățături, plus o influență nevăzută a mândriri naționale. S-ar părea că credincioşii Iudeii nu deveniseră pe deplin conştienți că în Christos erau liberi de toată organizarea într-un sistem religios.

Barnaba s-a hotărât. Ş i a făcut ceva total contrar a ceea ce era firesc să facă. A decis să nu se întoarcă la Ierusalim! Nu se prea grăbea să ducă un raport apostolilor! Fără să întrebe pe cineva, a luat înreaga chestiune a Antiohiei în mâinile lui. (Aceasta pare o răzvrătire clară, dar adu-ți aminte: apostolii l-au trimis acolo; avea la activ treisprezece ani de viață a bisericii şi motivul pentru care apostolii l-au trimis, era că aveau încredere în ceea ce va face. Şi peste toate acestea, Barnaba avea o înțelegere clară a ceea ce vroia Domnul de la el.

În acest moment al dilemei lui, Barnaba şi-a adus aminte de omul pe nume Saul. Şi-a adus aminte de vizita de cincisprezece zile a acestuia în Ierusalim. Şi-a adus aminte că Saul, deşi fusese puternic ancorat în tradițiile strămoşeşti, propovăduise o evanghelie eliberată de influențele evreieşti. Şi-a adus aminte de ziua aceea din sinagoga Libertinilor.

Barnaba avea nevoie de ajutor. Dar nu va merge în Iudeea după el. Barnaba a ales să facă o călătorie scurtă de o sută douăzeci şi cinci de kilometri până la Tars să vadă dacă îl găseşte pe Saul. (Îți aduci aminte că Saul s-a întors la Tars în urmă cu trei ani de zile ca să scape de complotul pus la cale împotriva lui.) Tars era destul de aproape de Antiohia. Probabil că Saul mai era încă acolo. Şi poate, doar poate, va fi de acord să vină cu Barnaba în Antiohia. Aşa că Barnaba a pornit spre nord şi apoi a mers spre vest, căutându-l pe unul care să gândească ca el şi care să activeze împreună cu el în lucrarea care îi stătea înainte.

Această decizie simplă a reprezentat începutul uneia din cele mai mari cotituri ale istoriei.

25 DOI FĂCĂTORI DE CORTURI.

Barnaba intră pe porțile oraşului lui Saul. A-l găsi pe Saul era destul de dificil. Saul era încă în perioada „anilor irosiți”, „perioada ascunsă” a vieții lui, căutarea lui s-a transformat într-o expediție de vânătoare.

Ceea ce Barnaba vedea, atunci când vântura oraşului în căutarea lui Saul, era una din localitățile importante ale câmpiei bogate şi fertile a Ciliciei. Oraşul se situa în partea de sudvest a unei zone mici numită Asia Mică. Marea Mediterană este la optsprezece kilometri spre sud, dar de fapt oraşul are un port la mare. Făcut de mâna omului! La douăzeci şi opt de kilometri spre nord se găsesc defileele şi crestele munților Taurus. Aceşti munți se arcuiau spre vest într-un semicerc în jurul oraşului, ajungând aproape până la mare. Iarna vârfurile munților acoperite de zăpadă ofereau un spectacol impresionant. Jos, prin defilee, în timpul primăverii şi a verii, curgea râul Cydnus. Acest râu făcea o trecere scurtă, rapidă prin oraş şi se sfârşea în portul artificial, făcând posibilă navigația în timpul lunilor călduroase ale anului. Piața prin care trecea Barnaba era dominată de rânduri de temple păgâne. Tarsul era un amalgam de hitiți, greci, asirieni, perşi, macedonieni şi cilicieni din partea locului. De aici Barnaba şi-a dat seama că Saul cunoştea bine Neamurile! Saul, asemenea lui, crescuse într-un oraş complet separat de cultura şi de societatea dominantă a iudaismului. Crescând în acest oraş, Saul trebuia să fie bilingv. Vorbea evreieşte acasă şi greceşte la piață.

În această piață cu siguranță Barnaba i-a urmărit pe specialiştii în facerea corturilor practicându-şi meseria. Barnaba, care la rândul lui era un făcător de corturi, a putut vedea oameni pricepuți în a împleti o țesătură din părul unor capre mari, negre, cu părul lung care păşteau pe povârnişurile munților Taurus. Cortul era numit „cilicium” şi era folosit de caravane, de nomazi şi de soldați prin toată Asia Mică.

Este posibil ca aici, printre făcătorii de corturi ai Tarsului, să fi aflat Barnaba în cele din urmă amănunte despre Saul.

L-a găsit pe Saul, de asta putem fi siguri. Cei doi au stat şi au vorbit. Saul îl asculta cu atenție pe Barnaba povestind despre extraordinarele întâmplări ce au avut loc în Cezareea şi în Antiohia. După ca povestea s-a depănat, Barnaba a aruncat bomba, „Saul n-ai vrea să vii cu mine la Antiohia?” S-ar părea că Saul n-a avut nici o ezitare în a accepta. Ştia că fusese chemat să

predice evanghelia Neamurilor. Domnul l-a chemat la aceasta chiar în ziua în care s-a convertit.

Ai în față începutul unei relații dintre doi oameni, relație care va dura timp de şapte ani: o relație care va fi însoțită de suferință şi glorie, una din cele mai remarcabile din toată istoria.

Ce anume a făcut Saul în aceşti ultimi trei ani în Tars? Îți aduci aminte că după convertire a petrecut trei ani în deşert de unul singur, căutând să-L cunoască pe Domnul – ani în care n-a făcut nimic. Ei bine, se pare că acelaşi lucru a făcut şi în aceşti ultimi trei ani în Tars. Saul a petrecut şase ani căutând să-L cunoască pe Domnul.

Saul şi-a încheiat toate afacerile în Tars şi s-a pregătit să plece. Niciodată Tarsul nu va mai fi „acasă" pentru Saul. Cei doi au pornit într-o călătorie de cinci zile spre Antiohia.

0 Este doar o supoziție că el a slujit în Tars. Barnaba a trebuit să „vâneze" ca să-l găsească pe Saul în Tars. El nu intrase încă în slujirea publică.

Saul a ajuns la Antiohia numai bine ca să participe „la începutul bisericii". Biserica din Antiohia era cunoscută ca una care propovăduia evanghelia şi se pare că Saul a fost pus la lucru chiar de la începuturile ei.

Este o ocazie minunată să ştim chiar şi unde a locuit Saul în timpul celor patru ani cât a stat în Antiohia. Este foarte probabil că a stat cu D-nul şi D-na Simon Niger şi cu cei doi copii ai lor Ruf şi Alexandru. Se pare că d-na Niger s-a ocupat de nevoile acestui holtei de treizeci şi trei de ani.

Aceşti doi oameni au fost pregătiți de Dumnezeu Însuşi. Pregătirea lor este aproape fără corespondent în istoria bisericii. Cam ce fel de oameni erau ei? Prin ce au trecut ei? Cum i-a pregătit Dumnezeu pentru lucrarea care acum El a pus-o înaintea lor? Fii atent la răspuns. Vei vedea principii pe care Dumnezeu le foloseşte atunci când pregăteşte oameni pentru lucrarea Lui. (Apropo, lucrarea Lui este biserica.) Uită-te ce aşează Dumnezeu într-un om pe care vrea să-l facă slujitor al evangheliei. În acest moment Barnaba este în Antiohia un „lucrător". Întro zi va deveni un apostol. Merită într-adevăr să-l urmăreşti viața. Iată cât de riguroasă este pregătirea lui.

Priveşte la Barnaba. Barnaba este acum (potrivit cu vârsta pe care i-am dat-o) în vârstă de patruzeci şi trei de ani. Iosif Barnaba provinde din Cipru. S-a născut şi a crescut pe o insulă. (Cipru este cam la 23o de kilometri distanță de țărmul Mării Mediterane, la veste de Antiohia.) Este evreu dar, ca şi Saul, limba lui natală este greaca. Barnaba provine din tribul lui Levi, trib din care se alegeau preoții, dar El n-a fost preot niciodată. Cu toate acestea, datorită faptului că era un levit, pregătirea lui religioasă era mai amănunțită decât a celorlalți băieți evrei – în ideea că el va decide să se facă preot. Barnaba cunoştea bine religia ebraică. (Cu alte cuvinte cuoştea conținutul sulurilor!) În plus, el a crescut într-o familie bogată. Însă după ce a devenit un credincios s-a făcut pe el însuşi sărac. A învățat abandonarea.

În anul 3o d. C., Barnaba s-a hotărât să plece de pe insulă ca să viziteze Ierusalimul cu ocazia sărbătorii anuale a Cincizecimii. Era unul din miile de vizitatori ce au venit în fiecare an în oraş. Ca mulți alții, a fost martor al

evenimentelor petrecute cu acea ocazie şi fără îndoială că l-a auzit pe Petru vorbind. S-a convertit la Christos şi s-a încredințat în totalitate Domnului.

Aceasta a fost pregătirea dată de Dumnezeu până la convertire. Ce a aşezat Dumnezeu în viața lui Barnaba după convertire? Ce a aşezat Dumnezeu în viața unui om pentru a-l pregăti ca să ridice o biserică?

Mai întâi, notează că Barnaba a experimentat zilnic viața bisericii. Pentru opt ani de zile a fost un simplu frate în biserica din Ierusalim. Şi asta a fost totul. În fiecare zi se întâlnea în case cu alți credincioşi. Cânta, se ruga, lăuda şi avea părtăşie. A avut exact aceiaşi experiență ca Ştefan şi Filip! 0

Barnaba, întocmai ca Ştefan şi Filip, a aparținut celui de-al doilea grup apărut după apostoli. Era unul din această nouă rasă, unii care nu l-au întâlnit niciodată pe Domnul, dar care Îl cunoşteau foarte bine.

În al doilea rând, Barnaba a fost în biserica din Ierusalim „de la început". Este important. Cu toate că n-a făcut nimic atunci el a fost în preajma apostolilor văzându-l pe aceştia ce fac „la început". A avut şansa să vadă ce fac apostolii, din chiar prima zi! A văzut practic cum se descurcă oamenii cu „începutul" unei lucrări a lui Dumnezeu. Barnaba a avut privilegiul de a vedea pusă temelia primei biserici de pe fața pământului. După treisprezece ani această

0 De fapt Barnaba a avut treisprezece ani de experimentare a bisericii înainte de a merge la Antiohia. (Ştefan şi Filip au avut opt ani înainte de a sluji.) La pornirea persecuției din Ierusalim a plecat în Iudeea. După încetarea persecuției s-a întors la Ierusalim. De acolo a plecat la Antiohia. Acestea s-au desfăşurat într-o perioadă de treisprezece ani.

Experiență va fi de neprețuit. (Cum să înceapă de la zero o biserică în Antiohia nu era un lucru total necunoscut pentru Barnaba.) Şi adu-ți aminte şi cei doisprezece au învățat cum să facă o nouă lucrare! Ei fuseseră cu Domnul de la „început". Barnaba va juca actul al treilea al acestei piese. cu Saul, care va juca actul al patrulea, stând şi urmărind fiecare mişcare făcută de Barnaba la lansarea bisericii din Antiohia.

În al treilea rând, Barnaba a stat la picioarele apostolilor în timp ce aceştia îi învățau la Porticul lui Solomon. Aceasta este ceva diferit de experimentarea bisericii. Poți experimenta viața bisericii şi să nu stai niciodată la picioarele apostolilor. Ceea ce învățau apostolii la Templu era deosebit de experiența trăirii în biserică. Barnaba a auzit tot ce au zis apostolii timp de opt ani! Bineînțeles, aveau multe de spus! A învățat ceea ce ei au învățat atunci când au început să fie cu Isus! Însă a fost mai mult. Barnaba nu doar a stat şi a ascultat. El a experimentat lucrurile pe care le auzea!

A experimentat. A urmărit. A ascultat. Priveşte îndeaproape şi vei vedea că relația dintre Barnaba şi apostoli timp de opt ani de zile a fost cam la fel cu relația acestora şi Domnul timp de patru ani de zile! De la început ei au văzut şi au ascultat, dar au făcut foarte puțin.

La fel a fost şi cu Barnaba. Timp de un deceniu, Barnaba n-a făcut nici o minune, n-a predicat nimic, n-a pornit la vânătoare până la marginile pământului. Nici măcar n-a părăsit Ierusalimul.

Apoi, Barnaba s-a dăruit în totalitate bisericii şi Domnului. Poți fi sigur de asta! La un moment dat Barnaba a vândut toate domeniile ce le avea şi toate lucrurile de valoare şi a dat banii apostolilor. Ei bine, aceasta este emoționant! Aceasta este îndrăzneală! Aceasta îți schimbă viața. Lăsându-te fără posibilitate de întoarcere!

Dar cel mai important lucru este acesta: zilnic Barnaba L-a experimentat pe Christos adânc în duhul lui; în fiecare zi se întâlnea în case şi avea părtăşie cu alți sfinți; a început să-L cunoască pe Christos! De asemenea a început să cunoască biserica.

Asta a aşezat Dumnezeu în viața lui Barnaba. Pe acest om care a avut parte din plin de aceste experiențe îl alege Dumnezeu ca să ridice prima biserică dintre Neamuri. Acest om, cu această experiență, a ridicat una din cele patru mari biserici ale primului secol. Aceasta este experiența prin care Dumnezeu încă mai vrea să-l treacă pe oameni. Această experiență şi numai aceasta, este temelia corespunzătoare pe care să se aşeze slujirea. Nu avem de-a face cu „programe intensive" atunci când Dumnezeu este cel ce pregăteşte cu adevărat un om.

Un ultim lucru. Dacă Barnaba a avut treizeci de ani când s-a convertit, când a început să slujească avea patruzeci şi trei. Nu mai era un tânăr. Dar observă un lucru: în primul secol, vârsta tipică de la care au început să slujească, a fost sfârşitul anilor treizeci şi începutul anilor patruzeci!

Deci acesta este Barnaba. Acesta este omul pe care l-a selectat şi pregătit Dumnezeu pentru a veni la Antiohia. Dumnezeu a selectat doisprezece apostoli pentru a ridica prima biserică de pe pământ. A fost sarcina lui Barnaba să ridice de unul singur prima biserică a Neamurilor. În următorii patru ani va lucra cu stăruință la zidirea bisericii din Antiohia. Şi el va face de asemenea o lucrare deosebită!

În acelaşi timp, Saul va începe să aibă parte de aceiaşi experiență de care a avut parte Barnaba timp de ani de zile! În primul rând, el va avea privilegiul să fie „de la început" în Antiohia, aşa cum Barnaba a fost „de la început" în Ierusalim. Saul va sta la picioarele lui Barnaba şi în următorii patru ani el va avea parte de prima doză cu adevărat reală a vieții bisericii.

Saul va privi; va ajuta; va învăța; dar Barnaba va conduce. Toată lucrarea pe care Saul a făcut-o pentru Christos în Antiohia a fost sub îndrumarea lui Barnaba. În următorii patru ani va învăța multe de la acel frate. Va fi un elev. Saul va începe să învețe de la Barnaba ceea ce acesta a învățat în treisprezece ani de experiență a bisericii; va învăța lucrurile pe care Barnaba le-a învățat timp de opt ani la picioarele apostolilor.

Aşa a pregătit Dumnezeu oamenii în primul secol. Şi aşa trebuie să fie şi acum. Domnul merge înainte şi în sus. Este cam anul 43 d. C. În curând vor sosi câțiva vizitatori de la Ierusalim.

26 FOAMETE, MOARTE ŞI TRIUMF.

Numele lui este Agab. El este profet00şi este prima persoană din biserica din Ierusalim care efectuează o vizită în biserică din Antiohia. A venit cu un motiv special: are de împărtăşit un mesaj pe care l-a împărtăşit credincioşilor

din Iudeea. Este un cuvânt din partea Domnului, suficient de important ca să facă o călătorie de 45o de kilometri pentru ca Antiohia să audă mesajul lui.

Cine este Agab? L-ai mai întâlnit, imediat după Cincizecime. Atunci avea douăzeci şi cinci de ani şi nu părea un frate prea promițător. Astăzi este un frate foarte respectat. Sigur el are acum aproape patruzeci de ani. (Este nevoie de un oarecare timp!)

Duhul Sfânt l-a făcut pe Agab un profet. Ce este un profet? Mai întâi, lasă la o parte conceptul secolului douăzeci. Un profet nu este un om care tot timpul prezice viitorul. Pur şi simplu nu sunt atât de multe evenimente viitoare care să merite să fie prezise. Un profet este unul care Îl revelează pe Christos. Un profet este unul care vorbeşte în numele lui Dumnezeu în locul lui Dumnezeu. Da, un astfel de profet poate prezice evenimente viitoare. Ocazional. Dar prezicerile sunt rare pentru toți profeții din toate timpurile. În principal, un profet vorbeşte pentru Dumnezeu; şi atunci când Dumnezeu vorbeşte, de cele mai multe ori, Îl prezintă pe Christos.

S-a întâmplat ca atunci când Agab a fost în Antiohia să facă ceea ce rar se întâmplă. Dumnezeu i-a arătat câteva lucruri tulburătoare ce aveau să se întâmple. El i-a spus lui Agab că avea să fie o foamete pe întreg pământul şi că biserica trebuie să se pregătească pentru aceasta. Urmările acesteia vor fi dezastruoase pentru Ierusalim. (De fapt, se pare că foametea lovise deja Ierusalimul. Agab venise la Antiohia pentru a spune bisericii că va veni şi la ei.)

De ce avea Ierusalimul să fie lovit aşa de tare? Biserica nu fusese niciodată bogată, nici măcar în anii normali. Ierusalimul era un oraş neobişnuit. Era mai mult o atracție turistică internațională decât o metropolă obişnuită. Populația era instabilă; serviciile stabile erau întotdeauna o problemă; slujbele erau sezoniere; salariile erau mici, casele erau greu de obținut şi erau scumpe, iar în timpul sărbătorilor religioase situația se agrava.

Ai putea considera că Ierusalimul era echivalentul unui oraş ce găzduieşte o expoziție internațională. De trei ori pe an, când vizitatorii din întreg Imperiul Roman veneau în oraş, acesta se umplea până la refuz. Dintr-o dată populația creştea de şase ori. Mulți din aceşti vizitatori erau, bineînțeles, evrei creştini. Evident biserica din Ierusalim îi găzduia în perioada

0 Un profet! În Ierusalim se întâmplaseră din nou lucruri noi. Ultima dată, biserica din Ierusalim număra doisprezece apostoli şi un evanghelist. Acum avem de-a face cu un „profet”. În timp ce biserica se maturiza, încă un dar a început să se manifeste printre aceia care fuseseră salvați la Cincizecime. Şi notează te rog, a fost nevoie doar de patrusprezece ani!

Faptul că Dumnezeu a cheltuit atâta timp ca să obțină ceea ce a vrut este foarte important. Este important pentru tine, credincios al seclului douăzeci. Cu mult timp în urmă viața bisericii a dispărut de pe fața pământului. Astăzi Dumnezeu tânjeşte să restaureze acea viață – ceea ce înseamnă că El trebuie să facă o lucrare de restaurare. Îi va lua Domnului mai puțin timp ca să restaureze biserica decât ca să o creeze? Dumnezeu a avut nevoie de mult timp la început şi poți fi sigur că iarăşi va avea nevoie de cel puțin tot atâta timp. Îți dai seama că asta ar putea însemna să aştepți patrusprezece ani doar ca să

ajungi să ai un profet – gândeşte-te, doar un profet – care să fie produsul unei adevărate experienţe a vieţii bisericii!

Cât stăteau în oraş. Orice surplus financiar pe care biserica l-ar fi avut se consuma în aceste perioade.

Un alt factor economic era terenul dimprejurul oraşului. Nu era fertil, cum era din jurul Antiohiei. În anii buni, recolta abia satisfăcea nevoile proprii, rămânând foarte puţin pentru export. Ierusalimul nu făcea niciodată faţă unei secete îndelungate. Pe de altă parte, Antiohia putea supravieţui o bună perioadă de timp datorită surplusului de grâne stocate în anii buni.

Acum biserica din Ierusalim rămase fără grâne, pe când în jurul Antiohiei câmpurile erau pline, îndeajuns pentru credincioşii din Antiohia şi de asemenea şi pentru cei din Ierusalim.

Dacă prezicerea lui Agab era corectă, atunci toţi cei din Iudeea aveau să treacă printr-o lungă perioadă de suferinţă. Biserica din Antiohia, nu numai că se putea pregăti pentru secetă, dar mai putea să-l ajute şi pe cei din Ierusalim. Dacă prezicerea era adevărată, cu siguranţă că cei din Antiohia îi vor ajuta cu bucurie pe fraţii lor.

Dacă precizarea era adevărată! Dar oare era? Sau Agab spunea nişte aiureli? Se puteau încrede în Agab?

În secolul nostru, prezicerile unor evenimente viitoare sunt total lipsite de valoare. Aproape în fiecare săptămână mai apare una. Puţine, dacă nu chiar niciuna, se dovedesc a fi adevărate. Aşa că, întrebarea este, cum puteau oameni ca Barnaba să asculte, ce să mai vorbim de crezut, ceea ce prezicea Agab? Răspunsul este important. Spre deosebire de oracolele zilelor moderne, Agab fusese testat şi dovedit de Dumnezeu şi de biserică ca un slujitor de încredere.

Cum s-a dovedit? Trecând timp de patrusprezece ani prin focul vieţii bisericii. În felul acesta, dragul meu cititor, eşti foarte bine testat! Agab era cunoscut ca fiind foarte credincios: de fiecare dată când se ridica să vorbească Îl prezenta pe Christos cu mare acurateţe; el descoperea pe Christos bisericii; vorbea pentru Dumnezeu. Şi posibil, cu trecerea anilor el a făcut câteva preziceri. Care întotdeauna s-au adeverit!

După un timp biserica şi-a dat seama că se poate baza pe acurateţea lui Agab. Dar nu te gândi că aceasta l-a făcut pe Agab ceva super în biserică. Era doar un alt frate ce locuise împreună cu alţi fraţi ani de zile. Personalitatea, deficienţele şi falimentele, tăria şi caracterul îi erau cunoscute foarte bine. Nu, biserica nu se pleca atunci când „Agab Profetul” intra în cameră. Nu era un „super credincios”. (Acest fel de atitudine faţă de slujitorii Domnului n-a existat secole de-a rândul.) Viaţa de biserică nu permite să se ajungă la venerarea eroului. Biserica nu este clădită din uriaşi spirituali, ci numai din supravieţuitori! Agab era doar un alt mădular al trupului din Ierusalim. În ciuda faptului că Agab fusese expus pentru atâţia ani, poporul Domnului avea încredere în el aşa cum avusese încredere în Ştefan şi în ceilalţi bărbaţi.

În plus, Barnaba îl cunoştea pe Agab. Locuiseră împreună în Ierusalim cel puţin opt ani de zile pe când amândoi erau nişte tineri convertiţi. Trecuseră împreună prin încercări. Barnaba îl cunoştea pe Agab!

Deci nu este nici o surpriză că Barnaba şi biserica din Antiohia au primit cum se cuvine profeția lui Agab. Biserica din Ierusalim avea nevoie de ajutor şi frații lor dintre Neamuri, cu toate că nu-l întâlniseră, îi iubeau şi doreau să-l ajute. Aşa că şi-au suflecat mânecile şi au început pregătirile pentru o foamete care avea să cuprindă întreaga lume şi care să dureze câțiva ani. O treabă destul de mare pentru o biserică ce nu avea încă doi ani de existență.

Ține cont te rog, aceasta nu este doar o istorisire, s-a întâmplat cu adevărat. Toată biserica sa unit şi s-a pregătit pentru foamete.

Nu au fost o mulțime de indivizi care fiecare s-a pregătit pentru o catastrofă. A fost biserica care a acționat ca un singur om. Credincioşii primului secol aveau doar o singură preocupare în viață: biserica! Atunci nu se concepea să trăieşti 9o% singur şi 1o% la „biserică". Întreaga trăire, toate cele 18 ore cât erau treji reprezentau viață de biserică.

Cei din biserica din Antiohia vor trece prin această foamete împreună! Problemele, bucurille, foametea, familia, biserica şi chiar viața, erau pentru ei unul şi acelaşi lucru.

Ți-ai putea imagina să ți se întâmple aşa ceva astăzi? Ți-ai putea imagina pe păstorul unei biserici mergând la amvon într-o duminică dimineața însoțit de secretarul bisericii, de slujitorul cu educația, de dirijor şi de administrator, toți stând lângă el şi anunțând adunarea pentru a se pregăti pentru o mare recesiune? Ți-ai putea imagina reacția? Cuvintele lor ar lovi ca nuca-n perete!

Sau imaginează-ți un profet puternic al secolului douăzeci (?) care să prezică, înaintea unui grup de credincioşi, un iminent dezastru. Consideră că fiecare din cameră ştie că prezicerea se va adeveri. Fiecare s-ar zbate pentru el însuşi. Vor fugi acasă încercând să-şi facă propriile rezerve de hrană, iar cei cu afaceri îşi vor suna agentul de la bursă pentru a încerca împreună să dea o lovitură pe piață întrucât ştiu cum vor evolua lucrurile pentru că Dumnezeu le-a arătat. Exact aşa ar face oamenii astăzi într-o situație asemănătoare cu cea din Antiohia. Domnul să ne ferească!

Apropo, cum s-a pregătit Antiohia pentru foamete? Şi cum au trimis ajutor la Ierusalim? Noi nu ştim cu precizie cum au procedat. Dar putem fi siguri că toți s-au gândit mai mult la supraviețuirea comună decât la propria supraviețuire. Poate că şi-au adunat rezervele, au economisit o mare sumă de bani şi le-au trimis la Ierusalim, în timp ce continuau să strângă grâne pentru ei înşişi. Dar se pare că n-a fost chiar aşa. La ce erau buni banii pentru Ierusalim, dacă şi aşa nu puteau cumpăra grâne cu ei? Probabil că biserica din Antiohia a făcut ceva mult mai practic şi mai economic: ei au cumpărat şi depozitat grâul în anul de abundență pentru a-l putea împărți în perioada de foamete.

Iată cam cum s-au întâmplat lucrurile. Credincioşii din Antiohia erau săraci, dar ei au strâns toți banii pe care îi aveau plus ce-au mai câştigat, până când au fost suficienți bani pentru a trimite pe câțiva frați în sus pe râul Orant pentru a cumpăra grâne. Asta s-a repetat de mai multe ori până când s-a strâns o rezervă considerabilă. Apoi au transportat grâul cu corabia până la Iope şi acolo cu măgarii până la Ierusalim.

Pentru o biserică atât de tânără, Antiohia a acționat foarte repede. Când grâul a fost încărcat, au fost numiți doi frați care să supravegheze transportul până la Ierusalim. Unul, bineînțeles, era Barnaba. Celălalt era Saul.

Deci, Barnaba merge la Ierusalim! Ar putea fi ceva interesant. Nu! Barnaba în Ierusalim? Ar putea fi periculos!

În sfârşit Barnaba merge să-şi prezinte raportul apostolilor! Călătoria s-ar putea transforma într-un dezastru. Fii atent numai. Barnaba nu-l mai văzuse pe apostoli de mai mult de un an de zile. În acest timp el şi-a asumat rolul de a ridica biserica din Antiohia. Asta, poate, nu-l va crea prea multe probleme. Dar a făcut ceva din care cauză putea să se ardă rău de tot.

Ce a făcut? A luat atitudine împotriva tăierii împrejur, asta a făcut! Cu siguranță că într-o zi cineva din Antiohia a venit la Barnaba şi l-a întrebat, „Să-l tăiem împrejur pe toți aceşti noi convertiți?" Ce întrebare! Lui Barnaba trebuie să-l atribuim meritul pentru una din cele mai revoluționare decizii din istoria religiei când el a răspuns direct acelei întrebări şi a zis, „Nu!" Acea decizie avea să producă mari clătinări. Neamurile nu au nevoie să fie tăiate împrejur pentru a deveni creştini. Pentru unii asta însemna o erezie curată – o ruptură de credința propiu-zisă.

Barnaba mergea acum la Ierusalim. Se va confrunta cu consecințele deciziei sale. Avea toată certitudinea că i se va cere să dea socoteală pentru el însuşi, să justifice decizia fără precedent pe care o luase. Se putea întâmpla orice. N-avea nici o idee cum se vor derula lucrurile. Pentru ceea ce a făcut el va putea fi lăudat, criticat sau înlocuit.

Dacă Barnaba va fi în încurcătură şi dacă apostolii îi vor contesta faptele, se va împotrivi el? Răspunsul este categoric: „Nu!" Barnaba va trebui să se predea complet. El datora celor doisprezece oameni tot ce era, tot ce ştia, tot ce credea. Un frate smerit ca Barnaba nu va sta împotriva celor doisprezece. (Şi nici alții.) Nu se pune problema că dacă apostolii i-ar fi cerut lui Barnaba să se întoarcă în Antiohia şi să-l taie împrejur pe convertiți ar fi făcut-o. Dar Barnaba de asemenea vroia ca pe cât era posibil să-şi apere poziția. Va încerca să se împotrivească legalismului.

Această călătorie are, deci, toate şansele să se transforme într-o dare a cărților pe față. Ceea ce Barnaba nu ştia era că Dumnezeu amânase această dare a cărților pe față şi că pregătise totul în Ierusalim astfel încât sosirea lui să treacă aproape neobservată.

Şi ce se întâmpla în Ierusalim în aceste zile? Pentru a înțelege pe deplin această întrebare trebuie să privim puțin la trecutul Iudeii.

În anul 4 d. C., Iudeea a fost condusă de propriul ei rege, Irod cel Mare. După ce Irod a murit, împăratul Augustus al romanilor a hotărât să nu le mai dea voie evreilor să aibă propriul rege. În schimb, țara va fi condusă de procuratori romani; aceştia au şi domnit până la anul 41d. C.

În anul 41 d. C. împăratul Caligula a hotărât să testeze efectul unui rege pentru evrei, aşa că l-a numit pe Irod Agripa I (nepotul lui Irod cel Mare) să domnească peste Palestina. Bineînțeles că evreii religioşi erau foarte satisfăcuți de această decizie. Ei aveau nevoie de rege cel puțin pentru a-l opri pe credincioşi să se întoarcă în Ierusalim. Da, de curând (44 d. C.) credincioşii

începuseră să se înmulțească în Cetatea Sfântă. Iar se întâlneau în case. Evreii vedeau şi nu suportau asta.

Ultima dată când evreii au încercat să termine cu „Calea", a fost sub domnia unui procurator roman. Ori de câte ori vroiau să omoare cu pietre pe cineva, trebuiau mai întâi să-l judece, sal găsească vinovat şi apoi să obțină permisiunea romanilor pentru a-l ucide – permisiune, care se obținea foarte greu. Dar acum, în primăvara anului 44 d. C., ei aveau propriul lor rege; şi cu un rege se puteau reîntoarce la vechile lor obiceiuri. Talmudul dădea voie unui rege să omoare pe cineva cu sabia – fără judecată, fără formalități, chiar fără pietre. Această execuție putea fi făcută oricând, fără altă condiție decât un cuvânt al împăratului. În sfârşit aveau o soluție rapidă pentru a opri biserica. Mai rămânea o întrebare: împăratul, care locuia în Cezareea, va coopera?

Evreii au mers la Irod Agripa pentru a afla. Ei i-au cerut să lovească din plin această erezie. Irod a ascultat cu atenție. Avea de-a face cu posibilitatea de a câştiga favoarea liderilor evrei din regatul său. Ei doreau foarte mult ceea ce cereau. A acceptat să-l ajute şi imediat s-a pus la lucru.

Dintr-o mişcare, neaşteptată şi şocantă, Irod a ordonat arestarea apostolului Iacov şi apoi a ordonat executarea lui imediată, fără judecată! S-a făcut. Evreii religioşi erau fericiți. În sfârşit unul din apostoli a fost prins şi ucis! Pentru biserică a fost cea mai tristă şi întunecată zi de la moartea lui Ştefan. La rândul lui, Irod şi-a dat seama ce uşor putea câştiga favorul Sinedriului. Dacă le-a făcut plăcere uciderea lui Iacov, atunci ce plăcere le va face uciderea lui Petru! Şi aşa, Irod avea să viziteze Ierusalimul de Paşte, de ce să nu câştige cât mai mult din asta?

Irod a ordonat arestarea lui Petru. Apoi a stabilit ca apostolul să fie executat de Paşte – ca o încununare a săptămânii. După patrusprezece ani de la omorârea lui Isus, Petru era programat să fie executat.

Biserica trecuse prin persecuția din anii 38-4o d. C. fără să piardă nici un apostol. Acum în timpul persecuției din anul 44 d. C., erau pe punctul de a pierde doi. Se părea că biserica va trece din nou printr-o baie de sânge.

Biserica a început să se roage intens. În toate casele din oraş sfinții au început să se roage pentru eliberarea lui Petru. Dumnezeu le-a auzit rugăciunile şi a trimis un înger care să deschidă uşile închisorii. Petru a scăpat chiar la timp. A ieşit din închisoare chiar în dimineața în care era programată execuția.

Irod era furios. A ordonat ca paznicii care îl păziseră pe Petru să fie omorâți. Era încă furios şi când a trebuit să părăsească Ierusalimul pentru a merge la Cezareea în vederea unor jocuri şi festivități romane ce erau planificate acolo.

Dumnezeu era de asemenea mânios. Era mânios pe Irod, care nu putea să-şi imagineze că într-o săptămână va fi mort.

S-a întâmplat în felul următor. În ziua în care trebuiau să înceapă jocurile romane, o delegație de oameni au sosit din Tir şi Sidon cu scopul de a-l vedea pe Irod. Misiunea lor era urgentă. Tirul şi Sidonul şi-au trimis delegațiile la Irod pentru că erau în mare lipsă. Dar Irod avea nişte prejudecăți față de cei ce locuiau în această regiune a țării şi ei ştiau aceasta. Erau disperați ca să

obțină o întrevedere cu regele şi să facă pace. Au mituit pe un ajutor de-al regelui, numit Blast, pentru a obține audiența dorită.

Irod a acceptat să-l primească. Şi-a planificat să le țină o cuvântare, undeva afară, în a doua zi a jocurilor romane, dimineața. Regele s-a îmbrăcat într-o tunică regală făcută din țesătură de argint, a ieşit afară în zori, a şezut pe tronul lui şi a început să vorbească. Atunci când soarele răsărea, razele lui au căzut exact pe manta. Vorbirea lui era extraordinară. La fel a fost şi înfățişarea. În lumina dimineții mantia părea aprinsă! Audiența a început să strige: „Vorbeşte un dumnezeu".

Irod n-a refuzat această laudă! Pentru orice evreu, asta era o blasfemie. Cu toate acestea, el n-a făcut nimic; stătea şi privea ca şi cum ar fi spus: „În sfârşit ați înțeles!"

Dumnezeu în timp ce vedea ce se întâmplă, a hotărât că era momentul să facă un test. A trimis un înger ca să-l viziteze pe acest nou „dumnezeu". Imediat irod a fost lovit de boală de intestine teribilă. Se pare că n-a găsit suficiente resurse divine ca să se trateze şi după o agonie de cinci zile a fost luat şi îngropat.0 0 El a murit mâncat de viermi (foarte nedivin!).

Evreii şi-au pierdut astfel al doilea mare aliat în lupta lor pentru distrugerea bisericii. Aproximativ în perioada acestor evenimente cumplite a sosit Barnaba şi Saul în Ierusalim. Desigur, nimeni nu le-a acordat prea mare atenție în timpul unor vremuri aşa de încordate şi nesigure. Fireşte că biserica a fost mulțumitoare pentru grâne şi s-a bucurat să-l revadă pe cei doi. S-ar părea că biserica din Ierusalim a recunoscut că în Antiohia există o biserică adevărată, veritabilă.0 Toți se bucurau de felul în care mergeau lucrurile în Antiohia, dar era prea mare tulburarea generată de evenimente pentru ca să-l treacă cuiva prin minte să pună marea întrebare. Despre circumcizie. Dumnezeu, prin lucruri neobişnuite, a amânat arătarea cărților. Dar ea va avea loc!

Pentru Saul trebuie să fi fost o călătorie nefericită. Era a doua oară când venea la Ierusalim de când devenise creştin şi nu se întâlnise cu nici un alt apostol în afară de Petru şi nici n-a mers la vreo întâlnire a bisericii. Biserica nu se adunea şi apostolii se ascundeau. Tot ce au putut face cei doi a fost să dea darul prezbiterilor şi să se întoarcă acasă.

Înainte de a părăsi Ierusalimul sunt câteva lucruri de notat. Dumnezeu încă lucrează în biserica din Ierusalim. Aici, încă este locul unde Dumnezeu dă naştere la lucruri complet noi. În ziua naşterii bisericii, s-a început cu apostolii. Mai târziu, biserica a primit un evanghelist, apoi profeți şi acum, după toți, ceva ce se cheamă prezbiteri.

0 Când împăratul Caligula a auzit de moartea lui Irod, a căutat să găsească un alt rege şi negăsind din familia regală pe nimeni decât pe fiul lui Irod, în vârstă de şaptesprezece ani, a decis să conducă Palestina iarăşi prin procuratori romani. 0 Notează că biserica din Ierusalim a recunoscut biserica din Antiohia ca fiind o biserică veritabilă şi nu o sectă locală, în ciuda fptului că anumite lucruri nu se derulau în stilul clasic iudaic. Îți aduci aminte că ori de câte ori s-a născut o biserică în Iudeea, un apotol a mers acolo pentru a-şi da acordul. Dar Antiohia nu fusese vizitată de nici un apostol. În ciuda acestui

lucru, biserica din Antiohia, ridicată separat de lucrarea lui Dumnezeu din Iudeea, a fost recunoscută ca o biserică soră.

Duhul Sfânt a ridicat apostoli, 3o d. C.; evanghelişti 38 d. C.; profeți 43 d. C.; şi acum, în jur de 44 d. C., încă o altă funcție în biserică: prezbiteri! 0

La urma urmei, ce este un prezbiter? De ce se formează aşa de încet? Patrusprezece ani, cu nimic mai puțin! În primul rând prezbiterii sunt oameni numiți de Duhul Sfânt. Repet, numai Duhul Sfânt îi numeşte pe prezbiteri. Ei sunt aleşi de El pentru a supraveghea treburile administrative ale bisericii. Prezbiterii nu sunt apostoli: ei nu ridică biserici. Ei nu sunt profeți: ei nu vorbesc pentru Dumnezeu şi nici nu-L revelează pe Christos. Da, un prezbiter poate fi şi profet şi prezbiter, dar fiind prezbiter nu înseamnă că este automat unul din cei cu slujbe. Dacă un prezbiter vorbeşte Cuvântul lui Dumnezeu bisericii, el n-o face ca prezbiter, ci ca un simplu frate sau ca profet.

Apoi, prezbiterii nu conduc întâlnirile. Ei nu vin dintr-o cameră specială cu puțin înainte de a începe întâlnirea, li se face loc să treacă şi se aşează în prima bancă (fiecare cu câte un sul sub braț), şoptesc ceva în secret unul celuilalt şi apoi, pentru a începe întâlnirea, anunță cântarea de deschidere.

Nu asta înseamnă un prezbiter. Asta e o abominație! Nu! Prezbiterii n-au de-a face cu întâlnirile bisericii. Prezbiterii nu sunt apostoli; aşadar, ei nu ridică biserici şi nici nu au atâta autoritate cât un apostol. Nici profeți nu sunt: ca prezbiteri, ei nu slujesc în biserică. (Ca frați o pot face, dar nu ca bătrâni.) Ei practic nu au nici o parte în conducerea bisericii. Atunci ce sunt?

Ei sunt autoritatea administrativă a bisericii dacă nu este prezent un apostol. Ridicarea bisericilor este treaba apostolilor. Administrația aparține apostolilor. Sau bătrânilor dacă apostolii nu sunt prezenți. Slujirea este treaba profeților, învățătorilor, apostolilor şi trupului însuşi. (Da trupul – biserica – îşi slujeşte ei înseşi întocmai după cum apostolii, profeții şi învățătorii slujesc biserica.) Acivitatea prezbiterilor se restrânge aproape exclusiv la treburi din afara întâlnirilor. Îți aduci aminte că biserica din Ierusalim avea două locuri de întâlnire: Porticul lui Solomon, unde apostolii erau răspunzători de întâlnire şi în case, unde nimeni nu avea vreo răspundere.

Mai departe, ai ştiut că nu toate bisericile au avut prezbiteri? Pare a fi o inconsecvență! Aşa e Dumnezeu. El stabileşte un principiu ce pare a fi de neschimbat, unul din care tu faci nişte reguli de netrecut, clare, apoi El vine şi face praf totul prin una din acele excepții glorioase ale Sale. Nu poți fi foarte sigur de cum procedează. Nu poți pune pe Domnul tău sau căile Lui într-un sistem.

S ă dăm un exemplu: nu există nici o mărturie că biserica din Antiohia a avut vreodată prezbiteri. De pildă, atunci când s-au trimis grânele la Ierusalim, ele au fost trimise din partea bisericii din Antiohia către prezbiterii din Ierusalim! Ierusalimul avea prezbiterii. Antiohia nu avea.

O ultimă chestiune. De ce nu i-au trebuit Domnului mai mult de zece ani ca să dea bisericii primii prezbiteri? Răspunsul: începutul întotdeauna durează mai mult.

Este mare nevoie să se recunoască acest adevăr. Din nefericire, creştinii din vremurile noastre care au părăsit clădirile de biserici pentru a se întâlni în

case, după ce se întâlnesc câteva luni, încep să selecteze „prezbiteri”. Oamenii nu selectează prezbiteri. Această funcție nu se obține în trei luni. Pur şi simplu nu există astăzi pe pământ un adevărat prezbiter,

0 O dată ce Domnul a dat prezbiteri bisericii din Ierusalim, El va începe să ridice prezbiteri şi în alte biserici. Bisericile apărute după cea din Ierusalim n-au necesitat un timp aşa de mare față de cea din Ierusalim. Dar ține minte te rog, că indiferent cât de repede a dat Dumnezeu bătrâni în celelalte biserici, a fost nevoie de cincisprezece ani pentru a obține un prim rând de bătrâni veritabili. În cazul unei restaurări, primul rând de prezbiteri veritabili va apare de asemenea foarte încet!

Rezultat în urma focului bisericii, după ani şi ani de aşteptare şi testare. Dumnezeu va avea nevoie astăzi de cel puțin acelaşi timp pentru a restaura funcția de prezbiter cum a avut nevoie în primul secol.

Domnul ştia că primul grup de oameni care se vor numi prezbiteri vor fi un prototip pentru celelalte biserici. Aşa că şi-a luat timp. Acei oameni trebuiau să fie nişte exemple perfecte. De aceea Duhul Sfânt a lucrat mulți ani pentru a pune în ei experiență, viață, maturitate, înțelepciune, răbdare şi dragoste. Apoi Duhul Sfânt a îngăduit să apară funcțiunile lor.

Mai este un al doilea motiv pentru care este nevoie de aşa mult timp pentru ca să apară un prezbiter. Un prezbiter trebuie să fie din partea locului. Un bărbat nu poate fi prezbiter al unei biserici dacă el este nou în oraş, chiar dacă este un frate spiritual cu daruri. Un om trebuie să facă de mult timp parte din biserica şi oraşul în care locuieşte pentru a fi prezbiter. Prezbiterii gata pregătiți nu pot fi importanți. Se întâmplă mari tragedii cu poporul Domnului când acest lucru este ignorat. Îți aduci aminte că atunci când s-a născut biserica din Ierusalim aproape nimeni nu era din parte locului. Toți acei oameni veniți din alte părți au trebuit să locuiască mulți ani în Ierusalim pentru a putea fi în măsură să ajungă prezbiteri.

Probabil este un al treilea motiv pentru care este nevoie de atât de mult timp ca să apară un prezbiter. Este în legătură cu apostolii. Biserica din Ierusalim avea doisprezece apostoli. Este un record mondial. Nici o altă biserică n-a mai avut atâția apostoli. Nu existau prezbiteri, profeți sau evanghelişti. Exista biserica, plus apostolii, plus nimic. Mai mult sau mai puțin cei doisprezece dominau întreaga scenă. Aveau atât sarcina slujirii cât şi a administrării. Aşa trebuia să fie; şi acest lucru e important. De ce?

Înainte de toate, în aceşti opt ani oamenii au putut să observe cum se ocupă apostolii de administrație. Au văzut autoritatea însoțită de zdrobire a inimii, blândețe, milă. Apostolii au fost primele exemple din lume care au arătat cam cum ar trebui să fie un prezbiter. Domnul să ne ferească de oameni care înainte de a deveni prezbiteri n-au văzut cu propriii lor ochi manifestarea în smerenie a acestei funcțiuni. Dacă uită această lecție, putem fi siguri că cei care vor deveni „prezbiteri”, vor fi de fapt nişte tirani. Tu trebuie să vezi zdrobirea inimii, blândețe şi răbdare. Trebuie să le vezi exercitate asupra ta şi atunci vei avea o oarecare temelie în viața ta pe care Duhul Sfânt să o folosească pentru a începe să-ți dea anumite responsabilități.

Apoi, după opt ani, apostolii au început să petreacă un oarecare timp în afara Ierusalimului. Mergeau să viziteze toate bisericile noi ce se înființaseră în Iudeea. Aceasta a implicat ca încetul cu încetul responsabilitățile administrative ale bisericii să fie preluate de altcineva. Apostolii nu mai erau disponibili prea mult. Aşa că, în anul 42 sau 43 d. C., când biserica din Ierusalim a revenit la viață, administrația a început să treacă din mâinile apostolilor în mâinile altor bărbați. În aceste circumstanțe a adus Duhul Sfânt la iveală funcția de prezbiter.

Astfel, cam în anul 43 către 44 d. C., au început oamenii să-şi dea seama de ceva nou pe pământ: funcția de prezbiter.

Odată ce Dumnezeu a dat prezbiteri unei biserici era clar, că teoretic El intenționa să facă acelaşi lucru şi cu alte biserici. Dar de asemenea era clar că numai Duhul Sfânt va fi acela care să-l aleagă pe aceşti oameni şi să-l crească.

Este posibil ca tu să fii un creştin dintr-un grup care se întâlneşte în case. Ce efect va avea acest lucru pentru tine? Ce şansă vei avea tu să vezi adevărata funcție de prezbiter restaurată? Niciuna! Numai dacă eventual grupul tău a fost crescut de nişte oameni de statură apostolică. Fără această condiție satisfăcută în prealabil, întrebarea este retorică. Apoi, dacă totuşi condiția este îndeplinită, trebuie să stai şi să aştepți unul sau două decenii pentru ca să vezi primii prezbiteri. Apoi, în timp ce aştepți, te poți aştepta să treci prin nişte experiențe extraordinare, care îi vor clătina, încerca şi expune pe fiecare. Şi dacă vei supraviețui unor astfel de experiențe nu va mai trebui nimeni să spună care sunt prezbiterii. Va fi clar pentru fiecare. Din nefericire 4.999.999 de grupuri din 5. Ooo. Ooo nu au startul bun (cu toate că ei cred că îl au) şi practic nu rezistă mai mult de trei ani. Mult mai puțin de un deceniu.

Destul până acum despre prezbiteri. Să ne întooarcem la Barnaba şi la Saul. Ş i-au terminat treaba şi se pregătesc să se întoarcă acasă. S-ar părea că înainte de a se întoarce acasă Barnaba a vizitat-o pe sora lui, Maria. (Casa ei era unul din locurile de întâlnire ale bisericii). Pe când era acolo, băiatul Mariei, Ioan Marcu şi-a exprimat dorința arzătoare de a merge cu unchiul lui la Antiohia; dorea să locuiască acolo. Barnaba a acceptat.

Anul 46 d. C. avea să treacă fără să se întâmple ceva deosebit. În anul 47 d. C. o simplă întâlnire de rugăciune va schimba cursul civilizației occidentale.

Este momentul să ne îndreptăm toată atenția către Antiohia deoarece, de acum înainte, principala lucrare a lui Dumnezeu pe pământ va fi cu cei dintre Neamuri.

Vom mai auzi de Ioan Marcu. (Dacă a avut zece ani la Cincizecime, acum avea vreo douăzeci şi cinci de ani.) Astfel Barnaba şi Saul aveau ca însoțitor, în călătoria de întoarcere, un tânăr.

Trioul a ajuns înapoi în Antiohia în anul 45 d. C. şi a făcut un raport bisericii în legătură cu călătoria la Ierusalim.

27 VIAȚA DE BISERICĂ A NEAMURILOR.

Viața bisericii în Antiohia! Cum arăta? Era liberă, descătuşată, caracteristică celor dintre Neamuri şi foarte evanghelică! Dar mai presus de toate, era diferită. Chiar şi începutul ei a fost diferit. Biserica din Antiohia

provine din linia de biserici ce îşi au originea în Ierusalim. Ai putea spune că era ultima biserică din linia Ierusalim.

Îți aduci aminte că din biserica din Ierusalim, care este o biserică de început, s-au format peste 1oo de biserici. Acestea au apărut prin transplantarea într-un alt oraş a unor grupuri întregi de creştini. În felul acesta a fost formată biserica din Antiohia. Dar cu Antiohia modelul Ierusalim ia sfârşit.

Sunt câteva motive din care cauză Antiohia reprezintă punctul de cotitură dintre două linii ale lucrării lui Dumnezeu. În primul rând, creştinii care veniseră primii în Antiohia s-au găsit pe ei înşişi într-un teritoriu al Neamurilor. Antiohia nu era în nici un caz un oraş evreiesc.

În curând Dumnezeu va porni o a doua linie de biserici. Ne vom referi la această lucrare ca fiind linia Antiohia: aceste biserici îşi vor avea originea în biserica din Antiohia.)

În al doilea rând, spre deosebire de Iudeea, grupul de evrei care a venit în Antiohia a fost foarte mic. Prea mic. Şi numărul celor dintre Neamuri care au acceptat evanghelia a fost foarte mare. Prea mare! Bieții evrei, au fost asimilați. Acel mic grup de zece, maximum doisprezece oameni, au fost pur şi simplu copleşiți. Dacă ar fi fost jumătate evrei, jumătate Neamuri, atunci expresia bisericii din Antiohia ar fi fost una evreiască izolată în mijlocul unui oraş de Neamuri. Ar fi fost o tragedie. Dumnezeu n-a îngăduit să se întâmple aşa ceva. De la început fuseseră prea mulți dintre Neamuri. „Modelul iudaic" n-a avut nici o şansă. Întâlnirile au căpătat un aspect zgomotos, gălăgios, fără reverență. Felul de întâlnire al bisericilor din Ierusalim şi Iudeea nu şi-a găsit deloc locul aici.

Adevărul este că mica trupă de evrei ce au proclamat pe Christos în Antiohia au dovedit multă înțelepciune. Lor ar trebui să li se acorde meritul pentru prima biserică diferită pe acest pământ. În timpul acelor zile de început, ei au înțeles să stea deoparte şi să-l lase pe cei dintre Neamuri să-şi găsească propriul lor fel de a-L exprima pe Christos. Hai să facem cunoştință cu unii din aceşti bărbați bravi care au fondat biserica din Antiohia. Îi cunoaştem doar pe trei dintre ei, dar este suficient pentru a pricepe ce a făcut Dumnezeu în Antiohia.

Primul este Simeon Niger, sau Simeon Negrul. Simeon este singurul negru provenind din Cirene, Africa. Este aproape indiscutabil că el este acela care a dus crucea lui Isus în ziua răstignirii. Probabil el era unul dintre Neamuri şi s-a făcut prozelit evreu. Fără discuții s-a convertit la Christos în ziua Cincizecimii. Opt ani mai târziu a părăsit Ierusalimul şi în anul 43 d. C. s-a oprit la Antiohia. Este căsătorit. Are doi copii: unul este Alexandru, probabil este născut în Alexandria, Egipt; celălalt este Ruf, sau roşcatul.

S ă facem cunoştință apoi cu Manaen. Manaen este de origine semit. Este de neam împărătesc, fiind rudenie cu Irod şi a fost educat la Roma. Probabil că şi Manaen a fost la Cincizecime în Ierusalim şi s-a convertit la Christos. Ca urmare a persecuției el s-a nimerit în micul grup ce mergea la Antiohia.

Apoi, să facem cunoştință cu Luciu. Tot ce ştim este că provine din Cirene, nord-estul Africii.

Ei erau deja creştini de treisprezece ani, când au ajuns în Antiohia. Erau doar nişte fraţi simpli, de rând. Nu erau apostoli, prezbiteri, proroci, sau învăţători. Ca mii de alţi credincioşi, ei erau doar nişte credincioşi trecuţi prin foc, iar acum puşi în situaţia de a răspândi evanghelia.

Atunci când aceşti trei oameni, împreună cu alţi câţiva, au început să predice evanghelia în Antiohia, aceasta a fost primită cu cea mai mare căldură, ca niciodată înainte. Bineînţeles că acei oameni care s-au strâns să audă evanghelia nu mai fuseseră la nici o întâlnire religioasă în toată viaţa lor. Nu aveau cum să ştie că ei ar trebui să se întâlnească după modelul evreilor din Iudeea. Ei s-au adunat aşa cum erau: Neamuri comportându-se ca şi Neamuri. Nu ştiau altceva. Au ascultat. Unii au fost mântuiţi. Apoi ei au acţionat ca Neamurile mântuite într-o întâlnire a Neamurilor! Cei din Antiohia erau recunoscuţi ca fiind nişte gălăgioşi glumeţi, cu umor şi cu înclinaţii pentru satirizare. În felul acesta s-au născut adunările specifice celor dintre Neamuri, gândite, creatăe şi exprimate de cei dintre Neamuri: gălăgioase, explozive, fără reverenţă, libere, neformale şi vesele.

Dar cel mai important lucru este că Luciu, Manaen, Simeon şi alţii au avut o judecată dreaptă de a sta deoparte şi de a-l lăsa să-şi găsească propria lor exprimare naturală!

Atunci când a venit Barnaba, răul era făcut deja. Neamurile nu aveau nici cea mai vagă idee despre felul în care se comportă iudeii. Se născuse ceva nou. Şi Barnaba a lăsat lucrurile să decurgă aşa cum erau.

Ideea este că, biserica din Antiohia nu era ca biserica din Ierusalim sau ca oricare din bisericile transplantate din Iudeea. Cu trecerea anilor se va vedea că, de fapt, atunci când Dumnezeu a ajuns în Antiohia şi-a intensificat activitatea. A schimbat direcţia şi a pornit o lucrare mai mare ca oricând.

Mai sunt şi alte trăsături unice ale vieţii bisericii din Antiohia. De exemplu, stilul de viaţă. Probabil a fost prima biserică care nu a practicat trăirea în comun. (Dar nici nu au trăit în felul în care au făcut-o înainte de a veni biserica în oraş!)

S ă privim mai de aproape. Se pare că biserica din Antiohia nu a trăit în comun, ci mai degrabă în grupuri – grupuri împrăştiate ici şi colo în oraş.

Grupuri? Nu era nici un motiv ca biserica din Antiohia să trăiască în comun; de fapt, cei mai mulţi ce fuseseră salvaţi locuiau în Antiohia. Numai zece nu locuiau acolo! Bineînţeles că sfinţii din Antiohia au lepădat „stilul grecesc de viaţă”. Se pare că fiecare dorea să fie mai aproape de ceilalţi. De asemenea se pare că adesea ei luau masa împreună. (S-ar putea ca în timpul foametei să locuiască în comun sau cel puţin să mănânce în comun.)

Dorinţa de a-ţi părăsi casa şi de a te muta în casa vecină doar pentru a fi împreună cu alţi sfinţi nu ţi s-ar părea stranie dacă ai fi experimentat adevărata viaţă de biserică. Creştinii doresc în mod natural să fie înconjuraţi de alţi credincioşi. Ai nevoie unul de altul. Dar era şi un motiv practic legat de trăirea în grupuri. Antiohia era un oraş prea mare ca, oridecâte ori era o întâlnire a bisericii, credincioşii să meargă la locul de întâlnire. Adu-ţi aminte, nu erau nici autobuze nici maşini. Atunci credincioşii au căutat să se mute mai

aproape de un loc de întâlnire. Fie că era vreme bună sau rea, tot ce aveai de făcut era să mergi la o casă apropiată şi găseai o cameră plină cu credincioşi.

În felul acesta, strada Singon, (într-o zonă numită districtul Epifania lângă Panteon şi statuia lui Şaron) şi altele asemănătoare, a devenit populată de creştini.

Din când în când, biserica se strângea „toată la un loc", dar nu avem nici o idee cât de des. Micile întâlniri din case şi marile întâlniri, care erau cele când erau „toți la un loc", erau foarte diferite unele de altele, dar aveau un lucru în comun: era minunat să participi la ele.

Apoi era coeziunea.

Probabil cea mai definitorie trăsătură a bisericii din Antiohia era unitatea. Nu este nici o mărturie despre vreo discordie în biserica din Antiohia. Era o dragoste adevărată şi adâncă unul pentru celălalt (şi pentru frații din Iudeea pe care nici nu-l văzuseră.)

Mai mult, nu este nici o mărturie despre vreo persecuție din afară în timpul primilor ani. Autoritățile civile ale Antiohiei n-au încercat niciodată să aplice pedepse credincioşilor. Din contră, se pare că de la început a existat o uşă deschisă pentru evanghelie. Uimitor fapt, când te gândeşti că acei credincioşi propovăduiau Evanghelia Împărăției!

Aici ajungem la o altă caracteristică a acestei biserici: probabil a fost cea mai evanghelizatoare biserică a primului secol. Propovăduirea evangheliei în Antiohia era la fel de simplu ca şi cum ai bea apă şi ucenicii evrei (Barnaba, Saul, Luciu, Manaen, Simeon şi alții) au profitat din plin.

Biserica s-a născut într-o explozie de evanghelizare ce nu a încetat după aceea. Din prima zi evanghelizarea a fost o particularitate a bisericii din Antiohia. Se pare că în fiecare zi, undeva în oraş, se proclama evanghelia.

Este posibil că din pricina practicării continue a evanghelizării, grecii şi-au putut păstra propriul lor mod de întâlnire. Tot timpul erau alții care veneau în biserică, aşa încât nu se puteau stabili nişte tradiții sau ritualuri.

Mai erau şi alte ciudățenii în biserica din Antiohia. Nu au fost minuni sau semne miraculoase, aşa cum fuseseră în Ierusalim. Antiohia a crescut în principal datorită propovăduirii evangheliei!

De asemenea, biserica nu avea prezbiteri. Asta într-adevăr este unic. Se pare că este singura biserică care niciodată nu a avut supraveghetori administrativi.

De ce? Există câteva motive clare. Înainte de a avea prezbiteri ar trebui să ai o serie de crize serioase în biserică – astfel încât prezbiterii să se evidențieze în mod distinct. (E nevoie pentru a dezvălui adevărații prezbiteri în biserică. Este necesară crucea. E nevoie de presiune pentru a scoate la iveală adevărata dragoste pentru biserică. E nevoie de o criză pentru a vedea cine nu se teme în foc.) Antiohia nu a avut niciodată o divizare semnificativă înlăuntrul ei şi nici o persecuție din afară.

O altă explicație a acestei unități poate fi găsită în modul de a trăi al lui Simeon, Luciu, Manaen şi ceilalți din mica echipă. Ei nu au luat nici o slujbă, nici nu au avut pe unul mai mare între ei. Ei nu s-au impus credincioşilor dintre Neamuri. Nu au ocupat nici o funcție, ci mai degrabă s-au coborât pe ei

înşişi la nivelul celorlalți. Au pus mai mare preț pe unitate şi pe voia Domnului decât pe voia lor. Aceasta a fixat un standard pentru toți ceilalți în privința atitudinii unuia față de celălalt. Neamurile ştiau că a fi creştin însemna să fii ca Simeon, Luciu şi Manaen.

Nu interpreta greşit, erau probleme administrative în biserică, o mulțime. Dar unitatea bisericii era aşa de puternică încât fiecare avea responsabilitate în problemele administrative. Ce rămânea nerezolvat era preluat de cineva din echipa de evrei care au venit în oraş. În cele din urmă, dacă apărea ceva ce nu avea soluție, era plasat lui Barnaba. Dar responsabilitățile, cine de ce trebuia să aibă grijă erau flotante şi nedefinite. La început, s-ar părea că biserica s-a descurcat de una singură, luând lucrurile aşa cum veneau, rezistând prin unitate, dragoste şi acord. Orice biserică trece print-o astfel de fază înainte de a căpăta prezbiteri, dar biserica din Antiohia nu a mai ieşit din această fază!

În cele din urmă biserica din Antiohia ajunsese un amestec unic de moralitate evreiască fără legalismul evreiesc şi o manifestare liberă, neinhibată grecească, lipsită de imoralitatea tipică grecească.

Apoi Antiohia a ajuns să aibă câțiva oameni proeminenți. Biserica din Antiohia a pornit fără prezbiteri şi se pare că nu a avut niciodată. De asemenea a pornit fără profeți sau învățători, dar astfel de oameni vor apare. Cine au fost? Ai putea ghici. După patrusprezece sau sincisprezece ani de viață de biserică, Manaen, Luciu şi Simeon au fost ridicați de Domnul ca să fie profeți şi învățători. (Barnaba fusese recunoscut ca profet când a mers în Antiohia. De fapt, el era considerat ca fiind din afară.) Mai erau şi alții, în afară de Manaen, Luciu şi Simeon, care au devenit profeți şi învățători, dar noi nu ştim numele lor. Aşa că biserica din Antiohia a ajuns săracă în prezbiteri, dar bogată în profeți şi învățători! După primii patru ani ai bisericii erau cel puțin o jumătate de duzină de astfel de oameni.

Este uşor să-ți imaginezi cum arăta biserica după cei patru ani. Erau sute de credincioşi.” Trăiau în grupuri şi se întâlneau în case în tot oraşul. Întâlnirile erau complet ca între Neamuri. Evanghelia se proclama peste tot în oraş. Profeții şi învățătorii mergeau prin oraş propovăduind evanghelia în public şi slujind în case, zidind şi întărându-l pe noii convertiți.

S ă ne alăturăm acestei întâlniri de rugăciune.

Se mai poate spune un singur lucru despre biserica din Antiohia. Înaintea ochilor ei a fost o manifestare continuă a rugăciunii. Erau oameni în biserică care trăiau aproape de Domnul. Acei oameni dovedeau că slujirea lor este mai întâi înaintea lui Dumnezeu şi apoi către biserică. Fii atent: temelia bisericii nu era una firavă a evanghelizării, ci o temelie puternică a unei experiențe spirituale adânci.

Domnul a luat în considerare acest lucru. El a hotărât, într-o zi, să vină la cinci oameni care se întâlneau să se roage şi să le vorbească într-un mod deosebit. Cuvântul Lui a fost aşa de important încât trebuie să clasificăm acea întâlnire de rugăciune ca unul din cele mai importante evenimente din toată istoria bisericii.

În acea întâlnire Domnul a scris o pagină nouă a apostoliei. În acea întâlnire destinul civilizației occidentale a fost complet schimbat.

0 Se estimează că mai târziu biserica din Antiohia a crescut până acolo încât 2o% din populaţi oraşului Îl urma pe Christos. Dacă a fost aşa, atunci la sfârşitul secolului erau cam 1oo. Ooo de credincioşi în biserică, fiind probabil cea mai mare biserică din toată istoria.

28 APOSTOLII NUMĂRUL PATRUSPREZECE ŞI CINCISPREZECE.

Este spre sfârşitul iernii. Anul 47 d. C. Este unul din cele mai mari momente din istoria omenirii. Cinci bărbaţi din Antiohia au decis să petreacă ziua împreună în rugăciune. Dar nu va fi o întâlnire de rugăciune obişnuită. Nu vor fi cereri, implorări sau mijlocire. Este o zi specială, o rugăciune specială. Cinci bărbaţi vor sluji Domnului!

Domnul schimbase cursul istoriei încă de la convertirea acelor oameni dintre Neamuri din Cezareea. Astăzi, în această întâlnire de rugăciune, va fi o încununare a acelei schimbări. Desigur, cei cinci bărbaţi care sunt împreună nu ştiu ce se va întâmpla. Dar toate generaţiile viitoare vor trebui să privească la Antiohia, la această cameră, la aceşti cinci bărbaţi şi la această întâlnire de rugăciune pentru a putea afla ce a determinat cea mai mare cotitură din istoria civilizaţiei vestice.

De faţă erau Luciu, Manaen, Simeon, Saul şi Barnaba. Ce s-a întâmplat? Dumnezeu a intrat în istorie. La un moment dat în timpul întâlnirii, probabil către seară, s-a întâmplat ceva uluitor: Duhul Sfânt a vorbit fiecărui om în parte care era acolo.

Este posibil aşa ceva? Da, desigur. Pot cinci oameni să audă fiecare vocea Domnului. Fără nici o influenţă omenească? Pot să primească toţi exact acelaşi cuvânt?

Ca să-ţi dai seama că aşa ceva s-a putut întâmpla trebuie doar să priveşti la experienţele acestor oameni referitoare la întâlnirile pe care ei le aveau cu Domnul.

Dacă nu înţelegi pe deplin faza de mai sus, priveşte numai la vieţile acestor oameni. Ei nu sunt tineri. Ei nu sunt nişte noi convertiţi care pot fi uşor impresionaţi, nu sunt nişte marionete în mâinile unuia mai în vârstă ca ei, care să le spună că le-a vorbit Domnul.

Atunci, ce fel de oameni sunt, de aud vocea Domnului? Ei bine, nu sunt nişte oameni cu total ieşiţi din comun. Nu sunt apostoli, dar nu sunt nici începători. Ei sunt nişte creştini tipici, dar maturi – cinci bărbaţi ce sunt profeţi şi învăţători în biserica din Antiohia. Toţi sunt demni de încredere. Niciunul nu este deasupra celuilalt în privinţa staturii spirituale; sunt egali. Sunt nişte creştini oneşti, sinceri, maturi, experimentaţi, chibzuiţi. Şi toţi au auzit vocea Duhului Sfânt.

Să privim acum mai de aproape la aceşti bărbaţi, pentru că mărturia lor: „Noi am auzit pe Duhul Sfânt vorbind”, a influenţat viaţa aproape a fiecărui om care a trăit pe acest pământ începând cu acel secol. Să vedem dacă noi putem să le acordăm încredere.

Saul este cel mai tânăr dintre ei; are cam treizeci şi nouă de ani! Saul este cel mai recent convertit, de zece ani. A stat în viaţa bisericii timp de patru ani.

Barnaba are patruzeci şi şapte de ani. Este creştin de şaptesprezece ani. În urmă cu patru ani, după treisprezece ani de la convertire, a devenit un lucrător în Împărăția Domnului.

Simeon, Luciu şi Manaen sunt creştini de peste un deceniu şi au stat în viața bisericii timp de şaptesprezece ani. Cu un an în urmă (probabil) cei trei au fost ridicați ca profeți şi învățători în biserica din Antiohia.

Un grup aproape formidabil. Aceştia au fost cei ce au afirmat că au auzit! Unor astfel de oameni a îndrăznit Duhul Sfânt să-şi încredințeze cuvântul. Acestor oameni le-a dat Dumnezeu o mai mare revelație a Lui, a căilor şi a lucrării Lui! Noi nu ştim de ce i-a ales Dumnezeu tocmai pe aceştia. Tot ce ştim este că El i-a considerat vrednici de încredere.

Cum le-a vorbit Duhul Sfânt acestor oameni? Gândeşte-te la experiența ta proprie. La un moment dat în viața ta tu L-ai auzit pe Domnul vorbindu-ți nu-l aşa? Ai ştiut că este Domnul. Probabil ai avut o problemă personală. Şi Domnul ți-a vorbit în mod clar.

Ceea ce s-a întâmplat în Antiohia este similar cu experiența ta, dar cu o deosebire. În această situație Duhul Sfânt le-a vorbit separat la cinci bărbați; dar a fost acelaşi cuvânt! El nu le-a vorbit despre probleme personale. Le-a vorbit despre lucruri cereşti, despre lucrarea lui Dumnezeu. Le-a vorbit despre Fiul Său şi despre biserica Sa şi în legătură cu trimiterea lor în toată lumea.

O astfel de vorbire adresată de către Dumnezeu unui număr de persoane are loc doar în cadrul bisericii şi chiar şi atunci, destul de rar, ea are loc către nişte oameni bine ancorați în lumea spirituală.

Atunci când acel cuvânt a fost dat, se scria deja istoria spirituală! Priveşte doar la ce se întâmplă ca rezultat al acestei vorbiri.

Mai întâi a fost următorul lucru: Duhul Sfânt a vorbit! Ş i El a dat o poruncă. Este acel fel de poruncă care până atunci fusese dată doar de Tatăl şi de Fiul. Astăzi Dumnezeu numea nişte apostoli într-un nou mod, un mod care nu mai fusese folosit până atunci de Dumnezeul trinitar!

Tatăl, numise odată un Apostol. Fiul numise la un moment dat doisprezece apostoli, dar Duhul nu trimisese nici un apostol!

Al doilea lucru important a fost ce anume a spus Duhul Sfânt. Duhul Sfânt a spus celor cinci bărbați să pună deoparte pe doi dintre ei! Sarcina? S ă ducă evanghelia la toată lumea locuită de Neamuri. Adică, să transmită o experiență evreiască la o planetă neevreiască!

Aceasta ne conduce pe noi la al treilea ziditor al istoriei. Cu această poruncă simplă, Dumnezeu a scimbat doi bărbați din camera aceea în apostoli! Aceasta este uimitor. De ce? Pentru că până astăzi fuseseră doar douăsprezece astfel de creaturi în toată lumea. Cuvântul Duhului Sfânt a arătat cu claritate că Dumnezeu intenționează să aibă mai mult de doisprezece apostoli! Probabil nu visase nimeni aşa ceva.

Şi aceşti doi oameni au propria lor trimitere. Total separată de trimiterea celor doisprezece. Îți aminteşti că prima însărcinare fusese dată de Isus celor doisprezece. Domnul spusese de fapt: „Voi, cei doisprezece îmi veți fi martori până la marginile pământului.” Cei doisprezece întotdeauna au dat crezare

acelei proorocii (pentru că a fost o proorocie, nu o poruncă) 0 considerând că ei vor duce evanghelia pe întreg pământul la toți evreii.

Această a doua trimitere, dată astăzi în Antiohia, n-a fost dată de Isus, ci de către Duhul Sfânt şi a fost o clerificare a celei dintâi. Astăzi Dumnezeu spunea: „Duce-ți evanghelia întregii lumi." Punct!

0 Cei mai mulți oameni înțeleg Marea Trimitere ca fiind dată tuturor creştinilor. Nu a fost aşa. A fost dată exclusiv celor doisprezece. Majoritatea creştinilor înțeleg Marea Trimitere ca pe o poruncă: „Mergeți în toată lumea." Nu-l corect. Isus i-a înştiințat doar că într-o zi vor merge. De fapt ceea ce a spus El este: „Voi veți merge". Îmi pare rău, dar asta e!

Dumnezeu descătuşa definitiv evanghelia de religia iudaică. Evanghelia era acum pentru toți oamenii, pentru întreaga lume; putea fi dusă chiar şi acolo unde nu existau evrei! Plin de hotărâre, Dumnezeu lansase evanghelizarea întregii lumi! Dumnezeu deschisese calea bisericii către fiecare oraş de pe pământ! În sfârşit evanghelia avea şansa să fie auzită pretutindeni.

Într-adevăr aceasta a fost o zi istorică. Ş i nu e totul. În viitorul apropiat, ca o urmare a acestei zile, Dumnezeu va da un mod nou de ridicare a bisericilor; şi se va manifesta nu în Ierusalim sau în Iudeea, ci departe în Galatia şi în sud-estul Europei.

După câțiva ani, privind înapoi la această întâlnire de rugăciune, oamenii îşi vor da seama ce lucru extraordinar a făcut Dumnezeu. Odată El a trimis doisprezece oameni evreilor. Dar astăzi, Duhul, într-o manifestare fără precedent, numea pe apostolii patrusprezece şi cincisprezece ca să ducă evanghelia şi biserica întregii lumi locuite de Neamuri!

Cincisprezece apostoli? Da, cincisprezece. Haidem în acest moment să ne întoarcem şi să privim la viețile acestor primi cincisprezece apostoli. Haide săvedem felul în care a lucrat Dumnezeu ca să-l facă apostoli. Este important să vedem acest proces. De ce? Pentru că avem din nou nevoie de apostoli. O nevoie acută! Avem câştigători de suflete. Avem bănci. Avem turle de biserici. Avem organizații. Dar nu avem apostoli.

Oamenii câştigă suflete destul de uşor: asta nu cere nici greutate spirituală, nici consacrare sau putere. Oamenii fac organizații religioase destul de uşor: în fiecare zi apare una. Asta cere doar pricepere în organizare, posibilitatea de a face reclamă şi o viziune cu un verset ca suport.

Dar despre ridicarea de biserici? Nimic. Se practică zilnic. (Cel puțin aşa cred cei ce o fac.) Tot ce ai nevoie ca să „ridici o biserică" în zilele noastre este o clădire cu turlă, vitralii, strane şi un grup de oameni care sunt de acord să fie prezenți în fiecare duminică dimineața la ora 11. O da, mai ai nevoie de un borcan cu vopsea. ca să scrii pe frontispiciul clădirii „biserică"!

Asta poate fi o biserică aşa cum înțelege omul modern. Dar nu este biserica aşa cum a fost ea experimentată la început. De ce nu există astăzi ceva similar cu biserica primară pe pământ? Motivul este simplu: e nevoie de o anumită categorie de oameni pentru a realiza aşa ceva! Avem nevoie deci să vedem cum a ridicat Dumnezeu pe primii cincisprezece apostoli.

Sunt câteva caracteristici comune în viețile acestor bărbați. De pildă, la un moment dat toți cincisprezece au fost chemați. Chemați? Da. Au primit o

chemare din partea lui Dumnezeu înainte de a fi trimişi. Aceasta a fost adevărat chiar şi în viața primului apostol, Domnul Isus.

Isos Christos a fost chemat de către Tatăl Său înainte de întemeierea lumii, chemat să fie primul Apostol, chemat să zidească biserica. (Biserica, mireasa, a fost luată literalmente din coasta lui, întocmai cum Eva a fost luată din coasta lui Adam.) Isus Christos este autorul bisericii; El a zidit biserica.

Dar în legătură cu cel de-al doilea grup de apostoli, cei doisprezece? Au fost chemați şi ei? Pe malurile lacului albăstrui al Galileii cei doisprezece au fost chemați de Domnul Isus ca să fie apostoli.

Dumnezeu Tatăl L-a chemat pe Domnul Isus să fie apostol. Dumnezeu Fiul i-a chemat pe cei doisprezece să fie apostoli.

Dar cum este cu Barnaba? Nu ştim nimic despre chemarea lui, ştim doar, prin încredințarea Duhului Sfânt, că a fost chemat. Dar când, unde nu ştim. Nu se menționează acest fapt în nici o scriere antică. Probabil a fost chemat în Ierusalim atunci când şi-a dat seama că Dumnezeu doreşte o expresie mai măreață a bisericii. S-ar putea ca Barnaba să nu-şi fi dat seama de chemare la început. Câteodată e nevoie ca anii să treacă şi să priveşti înapoi ca să-ți dai exact seama ce sa întâmplat.

Dar Saul? Saul s-a convertit în timpul unei călătorii la Damasc. Şi el a fost chemat chiar în ziua convertirii!

Deci, în privința apostoliei, mai întâi este chemarea. Mulți, foarte mulți oameni în zilele noastre au fost chemați. Sunt mii de oameni pe care Dumnezeu i-a chemat să slujească în Împărăția Sa. Dar în timpul nostru oamenii au confundat chemarea cu trimiterea. Niciodată Dumnezeu nu trimite pe cineva care nu a supraviețuit (da, supraviețuit) celui de-al doilea pas, perioada de pregătire!

A fi chemat nu înseamnă că ai certificatul de a sluji. Este uşor să vezi pe cineva care a fost chemat dar nu şi trimis. El întotdeauna este chemat. Este chemat să fie păstorul unei alte biserici. Sau este chemat să fie în conducerea unei organizații religioase. Apoi este chemat la un campus. Apoi este chemat să lucreze printre oamenii de afaceri. Apoi este chemat să lanseze propria lui organizație religioasă.

Întotdeauna el este chemat. Tot timpul este în mişcare. Îşi schimbă locul, primind o viziune mai mare şi se alătură unei noi mişcări (sau începe una nouă). Şi dacă priveşti mai de aproape, vei vedea că auzirea noii chemări este influențată de lucruri de climat, de condițiile de lucru, de bani, prestigiu şi de probleme.

Un om trimis? El a fost trimis să zidească biserica (nu pe cea „universală"). Asta e singura lui preocupare. Şi orice ar veni, nimic nu-l va opri, pentru că biserica este viața lui. De ce? Pentru că el a văzut biserica, a fost în ea şi a fost trimis: o trimitere care este prea reală, prea plină de putere ca el să poată fi atras de lucruri mai puțin semnificative.

Un om trimis, un rezultat al experienței bisericii, trăieşte doar pentru biserică. Este orb pentru toate celelalte.

Poți să vezi singur cam câți din slujitorii Domnului au fost trimişi. S ă ne referim acum la aspectul pregătirii unui apostol şi, mai întâi să-l avem în

vedere pe primul apostol. Te-ai gândit că Isus Christos a trecut printr-o perioadă de pregătire ca să devină apostol?

Pe vremea lui Isus Christos un evreu care dorea să slujească Domnului era mai întâi pregătit. Atunci când un tânăr împlinea vârsta de douăzeci şi unu de ani el pleca de acasă, se stabilea în Ierusalim şi începea pregătirea, pentru ca într-o zi să slujească în templu. Era pregătit timp de nouă ani – până la vârsta de treizeci de ani.

Domnul, la vârsta de douăzeci şi unu de ani, era un tâmplar în Nazaret! Nouă ani mai târziu când cei de vârsta Lui îşi terminau perioada de pregătire şi începeau să slujească ca preoți.

La fel a făcut şi Isus Christos! Cine a primit o pregătire mai bună, preotul de treizeci de ani din Ierusalim, sau tâmplarul de aceeaşi vârstă din Nazaret?

Tu ştii! Ei bine, în ce a constat pregătirea pe care Dumnezeu a dat-o Domnului Isus? Răspunsul este important. Căci El este standardul nostru a ceea ce înseamnă să fii slujitor al lui Dumnezeu. În plus, cu certitudine că El a primit cea mai completă pregătire pe care Dumnezeu a dat-o cuiva.

Priveşte la pregătirea lui Isus Christos. În primul rând, pregătirea Lui a fost în ascuns; viața Lui a fost irosită. Isus Christos Şi-a irosit cea mai bună perioadă a vieții Lui, de la douăzcei la treizeci de ani. (Trebuia să înceapă să câştige suflete; toți gândesc aşa.)

Ce a învățat El în timpul acelor ani ascunşi? Poate nu te-ai gândit la aşa ceva, dar El a învățat să fie uman. Nu fusese în spațiul uman şi a învățat prin experiență ce înseamnă umanitatea, trăind-o.

Asta nu e tot.

A învățat umilința sub autoritatea Tatălui Său; a învățat supunerea; şi prin acea supunere El a câştigat autoritate. El a învățat suferința, răbdarea, slujirea. A învățat să trăiască perfect şi constant în prezența Tatălui Său.

A avut părtăşie cu Tatăl. De fapt, acea părtăşie dintre Ei a fost sămânța vieții bisericii! Pregătirea Domnului a însemnat mai mult decât toate acestea, mai mult decât vom şti noi vreodată, dar aceste date sunt suficiente pentru a-ți da o imagine.

Un lucru este sigur, Dumnezeu a considerat că această pregătire simplă a Fiului Său, un tâmplar, făcută în ascuns într-un orăşel de la țară, era mult mai bună pentru apostolie decât ar fi fost cea făcută la seminarul de la templul din Ierusalim!

Dar pregătirea celor doisprezece? Imediat după ce au fost chemați, ei au început să stea cu Isus. Şi au stat împreună cu El aproape patru ani. Aceasta a fost cea mai importantă parte a pregătirii lor de a fi cu El.

Următorul lucru a fost porunca Lui de a părăsi totul! Ei au părăsit influența altor împărății şi au venit sub influența Lui.

Mai mult! În timpul acelor patru ani ei au trăit în prezența Domnului. În timpul acelor ani sacri, doisprezece oameni au învățat despre Dumnezeu. Au privit viața divină! Au mâncat cu ea, au dormit alături de ea, au vorbit cu ea, au observat-o au atins-o – în toate situațiile posibile şi în toate circumstanțele! Au avut de-a face cu însăşi viața lui Dumnezeu. Tot timpul. Prezența Lui era întotdeauna cu ei.

Apoi? Au învățat cum gândeşte El; au învățat felul Lui de părtăşie cu Tatăl. Au stat împrejurul Lui şi L-au văzut pe Isus Christos trăind viața creştină! Au văzut secretul Vieții victorioase!

Dar a fost mai mult decât atât. Au fost expuşi. Oh! Cât de mult au fost expuşi! Timp de patru ani slăbiciunile lor, motivele ascunse, inimile stricate, ambițiile lumeşti, totala lipsă de pricepere spirituală, uşurătatea vieții lor, refuzul lor de a suferi, toate au ieşit la iveală. Toți avem o asemenea stricăciune în noi. Deosebirea este că cei doisprezece au fost dați de gol!

Au fost expuşi! S-au luptat unul cu altul, au fost jigniți în sentimentele lor, s-au bosumflat, s-au certat, s-au jignit, s-au bârfit. Totuşi, expunerea şi-a produs efectul; şi-au pierdut măştile false după care se ascundeau. Este nevoie de ani pentru a fi expus cu adevărat. Întotdeauna. Dar în cele din urmă ei au ajuns să fie umani. Ei, întocmai ca Domnul lor, au învățat adevărata umanitate!

La urmă au renunțat la toate gândurile de superioritate şi de „speciali" şi s-au recunoscut pe ei înşişi şi pe ceilalți ca nişte reziduuri fără speranță. Din această expunere şi cunoaşterea propriului faliment, a început prima experimentare a vieții bisericii de către om.

Doisprezece oameni zidiți împreună. Doisprezece oameni împreună cu Christos tot timpul. Doisprezece oameni sub directa conducere a Domnului. În praf, singuri pe drumurile Galileii, Christos şi cei doisprezece, împreună. Îngrămădiți într-o cameră, stând seara în jurul unui foc pe malul mării, în corabie, dormind afară sub cerul Iudeii, împreună tot timpul. În aceste condiții între cei doisprezece s-a format o relație specială; şi între cei doisprezece şi Christos.

Felul de viață care a fost cultivat între doisprezece oameni şi Christos a fost, de fapt, prima experiență a vieții bisericii pe care a avut-o omul. De fapt, biserica din Ierusalim a fost modelată după relația dintre cei doisprezece şi Christos!

Dar să mergem mai departe, pentru că a fost mai mult. Notați următorul lucru. Cei patru ani pe care cei doisprezece i-au petrecut cu Isus au fost patru ani irosiți! Ei n-au făcut nimic propriu-zis! Isus nici nu S-a aşteptat la ceva de la ei. Nu găseşti aici slujire completă a Domnului. Activitatea creştină nu-şi găseşte justificare în viețile lor. De fapt, din cele aproximativ 1.2oo de zile petrecute cu Christos, ei n-au fost „activi" decât patrusprezece zile!

Fii atent la asta! Mai există încă un ingredient în pregătirea celor doisprezece apostoli. Este ceva foarte important şi, cu toate acestea, adesea trecut cu vederea.

Cei doisprezece au văzut Trupul funcționând exact aşa cum trebuie să funcționeze! Ei au văzut fiecare dar exprimat exact aşa cum trebuie să fie.

Cum s-a putut aceasta? Într-o zi biserica avea să aibă profeți. Atunci când cei doisprezece au trăit cu Christos ei au văzut ce este un profet. Au văzut şi ce este un evanghelist. L-au văzut pe cel mai mare dintre toți evangheliştii! Au fost pregătiți să recunoască adevăratul dar de învățător pentru ziua în care astfel de oameni vor apare. Cum? Ei L-au văzut pe adevăratul învățător predând.

De asemenea ei au văzut cum slujeşte un diacon, pentru că Isus le-a slujit. Ei au învățat cum trebuie să fie făcută administrarea în biserică, pentru că L-au văzut administrând. Ştiau cum să recunoască adevăratul dar de milostenie, pentru că de nenumărate ori L-au văzut dăruind. De asemenea au trăit cu primul prezbiter pe care l-a avut biserica vreodată! Au înțeles ce înseamnă să fii prezbiter. Ştiau cu câtă puritate trebuie să folosească cineva darul de discernământ. Cum de ştiau? Pentru că L-au văzut pe El şi felul în care a dovedit discernământ.

Pe parcursul celor aproape patru ani ei le-au văzut pe toate: fiecare funcțiune, fiecare slujbă, fiecare dar pe care le va avea în viitor biserica. Fiecare a fost mai întâi practicată de Domnul! Ş i cei doisprezece au văzut! Au văzut. Odată aceste funcțiuni vor fi în ei şi, mai târziu în viitor, în alți oameni. Şi cei doisprezece vor fi în măsură să spună dacă darul dintr-un om este într-adevăr Domnul, sau doar aproape Domnul!

Probabil că cel mai important lucru pe care l-au văzut a fost cum se raportează cineva care conduce la cei pe care îi conduce. În prezența Domnului, chiar în fața Lui, cei doisprezece au făcut un număr extraordinar de mare de greşeli (destule ca să fie mustrați de o sută de ori), au totalizat un incredibil număr de păcate (suficiente pentru a fi excomunicați din biserică de câteva zeci de ori) şi au încălcat o sută de principii spirituale (suficiente pentru a fi descalificați pentru totdeauna de a mai fi slujitori ai lui Dumnezeu); cu toate acestea ei L-au văzut cum i-a tratat, în ciuda acestor greşeli! Aceasta i-a transformat. Cei doisprezece întotdeauna îşi vor aduce aminte de dragostea şi căldura cu care au fost tratați; acest lucru le-a atins profund modul în care, mai târziu, ia-u tratat pe alții în biserică. Şi cei din biserică au fost profund influențați de gingăşia cu care erau tratați de apostoli. Şi ca efect, aceasta a influențat modul în care fiecare îl trata pe celălalt.

Copleşitor, nu-l aşa? În felul acesta a fost adus comportamentul divin pe pământ. A fost introdus de Domnul Isus prin modul în care i-a tratat pe cei doisprezece. Comportamentul divin a fost manifestat întrun om, înaintea altor oameni. Prin mijloacele vieții divine.

În cele din urmă a venit ziua când Domnul Şi-a luat natura Lui, caracterul Lui, personalitatea Lui, darurile Lui, comportamentul Lui, viața Lui superioară şi le-a pus în cei doisprezece. Tot ce a fost El, a venit să locuiască în cei doisprezece. La rândul lor, cei doisprezece, au trăit aceiaşi Viață Superioară şi şi-au exercitat ca atare darurile înaintea bisericii din Ierusalim. La rândul ei, biserica, a putut să vadă adevărata folosire a darurilor divine. Biserica a observat modul cum operează aceste daruri. Ei au văzut modestie, umilință, reținere, blândețe, compasiune şi răbdare.

Au urmărit viața divină manifestându-se ea însăşi în oameni! Apoi, din nou a fost rândul celor doisprezece să privească. Slavă Domnului, ei au trăit destul de mult ca să vadă aceleaşi daruri apărând în biserică. Cei doisprezece au văzut pe Domnul manifestându-Şi propria Viață şi daruri în oameni tineri. Au recunoscut imediat ce au văzut. Era Domnul Însuşi!

A mai fost un ultim element în pregătirea celor doisprezece: ei au experimentat crucea. Au avut o confruntare puternică cu crucea şi au fost

complet frânți în urma acestui impact. Au învățat umilința. Ştiau amărăciunea şi bucuria pocăinței şi a iertării.

Ş i după cruce, au experimentat învierea. Şi, la scurt timp după aceasta, au fost înzestrați cu putere!

Toate acestea s-au întâmplat între anii 27 şi 3o d. C. În felul acesta au fost pregătiți pentru apostolie! Este interesant că pregătirea lui Barnaba este foarte similară cu a celor doisprezece. Aşa cum am mai spus, Barnaba a fost în Ierusalim chiar de la începutul bisericii, aşa cum cei doisprezece au urmat pe Domnul de la începutul slujirii Lui. Şi, de asemenea, ca Domnul şi asemenea celor doisprezece, Barnaba a trecut printr-o lungă perioadă irosită. El n-a servit pe Domnul în timpul primilor opt ani ai vieții creştine. (Sau au fost treisprezece ani?) Şi el a trecut prin expunere, umilire şi încercare. A învățat supunerea față de autoritate. A renunțat la toate. De fapt de trei ori şi-a părăsit casa ca să urmeze calea trasată de Domnul, întâi în anul 3o, apoi în 38 şi din nou în 46 d. C. A învățat că a-L urma pe Domnul este o dedicare pentru toată viața lăsând totul şi mergând oriunde.

Aproximativ un deceniu Barnaba a stat şi i-a privit pe cei doisprezece, după cum aceştia Lau privit pe Domnul. I-a urmărit funcționând ca evanghelişti, profeți, învățători. I-a urmărit cât de minunat administrau zi de zi treburile bisericii. A văzut răbdarea fără limite cu trupul şi mădularele lui. Le-a experimentat răbdarea pentru că a fost exercitată asupra lui. Şi mai târziu, când a mers în Antiohia şi când pe umerii lui a atârnat o mare responsabilitate şi-a amintit cu câtă răbdare s-au purtat față de el în timpul anilor când fusese „greu de cap".

Barnaba a învățat bine lecția supunerii: supunerea plină de bucurie față de o autoritate a cuiva care are inima zdrobită.

Într-un cuvânt, (1) Barnaba a învățat de la cei doisprezece tot ce au învățat ei de la Christos şi (2) el a băut din adâncul izvoarelor vieții bisericii.

Dar cum a avut loc pregătirea lui Saul? Saul a fost creştin timp de zece ani înainte ca Duhul Sfânt să-l facă apostol. Au fost două etape principale în viața sa de creştin înainte de ziua când Duhul Sfânt l-a făcut apostol.

Prima etapă a fost timpul cât a stat singur în Arabia şi în Tars. Aceia au fost ani pasivi, timp petrecut doar ca să-L cunoască pe Domnul, să trăiască înaintea Lui, să primească o adâncă revelație a naturii Lui şi să învețe căile Lui. Prima perioadă se întinde pe şase ani.

În al doilea rând, Saul a petrecut patru ani în biserica din Antiohia. Era în Antiohia de la început! A văzut exact cum a început Barnaba, cum a ridicat biserica. Apoi Saul s-a apucat să învețe de la Barnaba tot ce a învățat acesta de la cei doisprezece.

Apropo, Saul s-a deprins cu viața bisericii în una din cele mai dinamice biserici din istorie. Acum, la sfârşit Saul devine apostol. Totuşi, chiar şi acum el este asistent. Observă ordinea în care Duhul Sfânt îi trimite pe cei doi: „Barnaba şi Saul".

Foarte bine, am văzut chemarea unui apostol; am văzut pregătirea unui apostol. Acum să vedem partea cea mai trecută cu vederea: TRIMITEREA.

Astăzi pe întreaga noastră planetă domneşte o confuzie generală pentru că oamenii nu fac o distincție clară între chemare şi trimitere. În prezent sute de mii de oameni chemați sunt pe întreg pământul făcând tot felul de lucruri „pentru Domnul”. Dar niciunul nu este trimis. Nu este niciunul care să facă acel lucru pe care Dumnezeu îl vrea.

Este importantă înțelegerea trimiterii lui Dumnezeu. De ce? Pentru că adevărata trimitere este dispărută!

Priveşte la trimiterile din primul secol. Din nou trebuie să privim la Isus Christos, pentru că El este primul „trimis”.0

0 Grecescul pentru „trimis”, după cum ştii probabil, este apostolos.

Cunoaştem cu exactitate locul în care Isus Christos a primit trimiterea. Se cunoaşte locul! În ziua când l-a întâlnit pe Ioan Botezătorul la râul Iordan, Isus a fost trimis de Tatăl Său.

Ş i ce a însemnat trimiterea Lui? Ce a fost trimis să facă Isus Christos? (În nici un caz nu a fost trimis să fondeze o organizație non-profit, scutită de impozit, inter-confesională!) Domnul a venit în lume ca să facă multe lucruri: de exemplu, a venit ca să ne salveze pe noi de păcate! Dar în mod specific a fost trimis pentru un lucru: să zidească biserica.

Cu acea trimitere Dumnezeu a stabilit standardul adevăratei apostolii pentru toate veacurile. Apostolii sunt trimişi pentru un singur lucru şi numai unul: să fondeze, să ridice şi să zidească biserica. Ei nu au altă treabă.

Înainte de a fi trimis Isus Christos nu a făcut nimic. Repet: El a început să slujească pe Domnul după ce a fost trimis. Înainte de aceea n-a făcut nimic. Până să fie trimis a fost pregătit. Până în ziua aceea viața Lui a fost complet ascunsă. Facă Dumnezeu ca oamenii să învețe de la El.

Aceea a fost prima „trimitere”. Dumnezeu Tatăl Şi-a trimis Fiul. Acum să privim la a doua trimitere. A doua trimitere a fost trimiterea celor doisprezece. A avut loc pe Muntele Măslinilor. Acolo Isus Christos a trimis doisprezece oameni. Apoi, imediat ce i-a trimis El Şi-a isprăvit viața pe pământ ca ființă omenească. Înaintea ochilor lor El S-a înălțat la cer.

Apropo, una din caracteristicile oricărui apostol este aceasta: în final, întotdeauna, el părăseşte lucrarea pe care a zidit-o. Isus Christos a fost primul apostol care a făcut acest lucru. Chiar a spus „Este necesar să mă duc”. Era important ca chiar urmaşii Lui să fie lăsați singuri pentru ca să se încreadă complet în Duhul Sfânt. Un adevărat apostol întotdeauna va părăsi bisericile pe care le ridică. Le va lăsa Duhului Sfânt.)

Apostolii şi-au primit însărcinarea, dar în următoarele nouă zile s-au rugat şi au postit, în compania altor 1o8 credincioşi. Apoi, în ziua a zecea au intrat în lucrarea de zidire! Din acea zi biserica a fost singura lor preocupare constantă.

Aceasta a fost a doua trimitere. Dumnezeu Fiul i-a trimis pe cei doisprezece. Putea fi o a treia trimitere? Putea fi un al treilea rând de apostoli? Nu prea. La urma urmei, Isus Christos nu mai era pe pământ. Cine avea să îi pregătească? Cine îi va trimite? După înălțare nimeni nu se mai aştepta la apostoli.

Acum înțelegi de ce a fost aşa de importantă întâlnirea de rugăciune a celor cinci bărbați. Sa întâmplat. Nu pe malurile râului Iordan unde Tatăl a vorbit din Ceruri (în 27 d. C.), nu pe Muntele Măslinilor unde Isus a trimis doisprezece oameni (3o d. C.). Nu, ci în Antiohia. O întâlnire de rugăciune. Anul 47 d. C. Sunt adăugați doi apostoli noi la lucrarea de zidire a bisericii. Şi de data aceasta, a treia oară, biserica este aceea care a făcut pregătirea şi Dumnezeu Duhul Sfânt a făcut trimiterea!

Aceasta este revoluționar. De astăzi înainte, pentru totdeauna, pregătirea apostolilor va fi în seama bisericii, iar trimiterea va fi făcută de către Duhul Sfânt.

Mai este un lucru remarcabil în legătură cu ziua aceasta: numărul apostolilor trimişi să evanghelizeze întreaga lume neevreiască!

Atunci când Dumnezeu a privit spre Palestina, cu o populație de două milioane de evrei, El a decis să trimită doisprezece oameni. Doisprezece oameni să evanghelizeze Palestina. Doisprezece oameni să planteze biserici aproape în fiecare oraş. Şaptesprezece ani mai târziu când Dumnezeu a privit spre restul civilizației vestice, lumea cunoscută0, El a trimis doi oameni! Doi oameni ca să meargă la 25o de milioane de oameni şi câteva mii de oraşe!

0 Populația Imperiului Roman la acea vreme este estimată la 25o. Ooo. Ooo de oameni.

Cu siguranță Dumnezeul nostru nu gândeşte şi nu acționează aşa cum fac astăzi oamenii. El trimite doi oameni ca să evanghelizeze lumea! Doi oameni care să zidească o mărturie a Împărăției Sale în fiecare oraş!

Pot ei să o facă? Nu. Dar vor avea un început destul de bun. Dar ei nicodată nu se vor terfeli să folosească metodele secolului douăzeci.

Ca o observație, aceşti doi apostoli proaspeți nu puteau fi trimişi într-o perioadă mai nefavorabilă. Dumnezeu adesea foloseşte vremuri rele şi alege locuri slabe, pentru a-şi face lucrarea. De exemplu, în anul 3o d. C. El a făcut ca biserica să se nască în oraşul care îl ura cel mai mult pe Isus Christos. Circumstanțe foarte slabe pentru un început. Acum Domnul îi trimite pe Barnaba şi pe Saul în vremurile întunecate ale unei foamete mondiale.)

Să revenim acum de la modul în care Şi-a pregătit Dumnezeu primii cincisprezece apostoli şi să revenim la întâlnirea de rugăciune din Antiohia.

După ce Duhul Sfânt a vorbit, cu siguranță, cei cinci, foarte emoționați au chemat întreaga biserică şi au spus ce s-a întâmplat. Biserica, la fel de emoționată, a primit din toată inima ce au auzit. Încă odată cei cinci au postit. Apoi, Manaen, Luciu şi Simeon, în prezența întregii biserici şi-au pus mâinile pe cei doi care plecau0.

Probabil că următoarele zile au fost foarte încărcate, timp în care cei doi şi-au făcut planurile. Unde aveau să meargă? Cum aveau să înceapă?

S ă vedem.

0 Textul original este greu de interpretat. S-ar putea ca întreaga biserică să-şi fi pus mâinile pe barnaba şi Saul.

Volumul II al Istoriei bisericii primare continuă cu Linia Antiohia şi este intitulat Revizitarea Galatiei.

SFÂRŞIT